

۶۳۶

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتاب: ادبیه بیاره لیم

مؤلف: علی رفیع الله سریندرپور

جلد: (۹۴۹) از کتب: (خطی) اهدائی

آقای سید محمد صادق طایبانی به کتابخانه مجلس شورای ملی

شماره ثبت کتاب: ۲۱۴۵۱

تاریخ: ۱۳۰۵

۹۹۵۹

خطی اهدائی

کتابخانه مجلس شورای ملی

۶۴۶

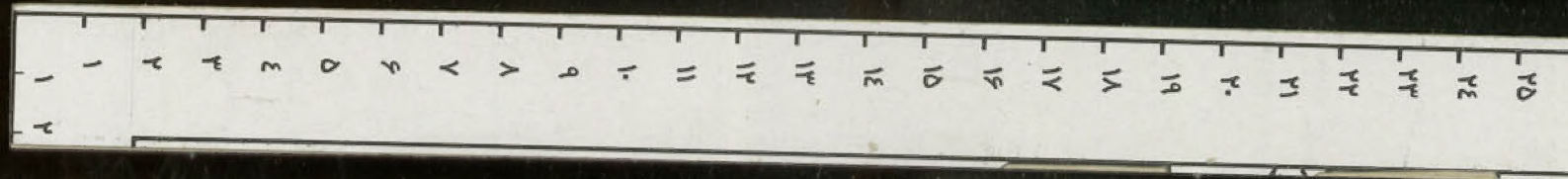
۱
۲
۳
۴
۵
۶
۷
۸
۹
۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱

كتاب
 مناقب
 علي بن ابي طالب
 من
 مناقب
 علي بن ابي طالب
 مناقب
 علي بن ابي طالب
 مناقب
 علي بن ابي طالب

مناقب
 علي بن ابي طالب
 مناقب
 علي بن ابي طالب
 مناقب
 علي بن ابي طالب
 مناقب
 علي بن ابي طالب

مؤلف علي بن فتح الله الشافعي
 المشهور بالرضا
 في سنة
 ١١٩٠

١٩

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي رزقنا وفضلنا على جميع الانبياء والمرسلين باجلائنا
من امة افضل الرسل وخاتم النبيين وشيعته صفوه وصهره وخليفته
امير المؤمنين ووقتنا باجسادهم الجسيم متابعه الثلاثة الاخريين و
هدانا عند مخالفت المذاهب الى الحق باذيال اهل بيت رسوله الالهيين
الذين صارت محبتهم سبيبا لقبول الطاعات وتبديل السيئات يا
الحسانات يوم وضع المواعين واما ما من الذنوب المهلكات و
عقاب الذرعات يوم نشر العقابين وذريعة لدخول الجنة قبل اتم
الانبياء والمناضين بخمسائة سنين ووصلة لموافقة النبيين وب
الصديقين والشهداء والصالحين ونجدة عن شر الديوان الجاهل
وقراءة الكتاب يوم اليقين ووسيلة للسلام علينا حين الاخر فيجئنا
النعم كما قال سلام علىكم طيبتم فاذلوا ما قال الذين فعملت
مخالفتهم بديهم نحو الحسنات ورد الطاعات وتزول الذرعات
مع الكافرين وايتى الحفظ الاربعين من الاحاديث التي ترجو بها
ان تكون في زمر من بعثه الله فينها عالم يوم الدين والملتق
والسلام على من كان نبي اودام بين الماء والطين واكمل الاقربين و
الاخيرين محمد يا شرف الشاقيين واللاحقين وعلى امام المتقين
وقايد العزم المجتدين الذي كان وليا وكا نادم بين الرقوع والجسد
المتين على سيد الاوصياء المناضين والهما المعصومين الالهيين
الذين هم ولاة على العالمين وهداة الصالحين اما بعد بهذا الحديث

مزين

من اميرينهم بعث يوم القيمة
مرعوى باخراج اربعينات ائمتهم
متوعدة النقط فزوده اندجوه
اذا الذي صلى الله عليه واله بالاربعين
البيت عليهم السلام وفي الرابع وسيله فزوه
وصول بوضعات جنات باعلام درجات بللها باع
دينا وحقى وسائر ابدان اشتغلت بذكر مناقب وشر مرات شاه
ايوان هلال وماه اسمان لا متى مقرب خلق تحانة وحدت جليس
بساط احديت مشلوة اولاد قدم واسطة ايجاد عالم منصوب
بنصر من كنت مولاه فعلي مولاه مخصوص بنص بالحقية ولكن
انجاء مرات كواشف اولياء مظهر اسرار وكشف النطاء ساقي
شيقته من حوض خاتمة الانبياء على من قضا وسائر امنه هدى عليهم
صلوات رب الارض والسماء كه بطهارت اذلي مخصوصه ودر
صفوف امامت خلافت كتابهم بينان برصوص وذررات
كائنات على اختلاف الشخصات من الازل الى الابد بواسطة وجود
فائض الجود ايشان سمعت ظهور وجود يافته وايبر الله لولاهم لما
خلق الله السماء والارض والجنة ولا النار ولا آدم ولا نوح ولا الملائكة
ولا الانبياء فهم صلوات الله عليهم كما قالوا نحن شيع الله والخلق من
بيد صنائع لنا مصنوعين لاجلنا ولما صاب اين في الجود وهو من
اعاظم علماء الستة في قوله شعر والله لولا حيدر ما كانت الدنيا
ولا جمع البرية مجمع واليه في يوم المعاد حسابتنا وهو الملائكة لنا غدا

النساء لان اسية بنت
 ان الجليلي في الامم
 منها رطباً حياً والى ذلك بيت الله الحرام فاكثرت من ثمار الجنة وارزاقها
 قلنا الله اعلم
 منقبت اسم من اسمي وادبته بادي وارقتة على امض
 منى ورجب سلاصنام في بني ووالذي يؤذن في وقت ظهر بني ويحدي
 وظوفيلز احبته واطاعه وويل من ان بعضه وعصاه قال عزرت عليا
 ولرسول الله صلى الله عليه واله ثلثون سنة فاحبته رسول الله صلى
 الله عليه واله حباً شديداً قال لما اجعلى مكة فبقيت فراشي وكان صلى
 الله عليه واله يلا كثر تربته وكان يطر عليا في وقت غسله ويوحيه
 اللين عند شربه ويحرك ماله عند فرجه ويباغيه في قطته ويحمله
 على صدره ويرقيه ويقول هذا اخي وولي وناصر وصفي وذرعي
 وكفي وصره ووصي وروح كريمي واميني على وصيتي ومطيعتي
 وكان رسول الله صلى الله عليه واله يحمله داما ويطوف به حمال
 مكة وشعابها واورثها وجاهها صلى الله عليه واله على الاموال المحمول يعني دكتا
 بشارة المصطفى اوردته كزبد من ذهب روايت كرهه من باعنا من
 عبد المطلب وجعلني نبي عبد العزى بل ربحا نه كعبه نشته بودم كه فا
 بنت اسد بجملته در حيتي كه حاصله بود بشاه اوليا على رقتا ونه ماه ان
 حلال كن شده وعبادت از يوكار و طواف خانه بن كوا را شغال نمود
 ناگاه اش وضع حمل ووظاهر شده فرصت بيرون رفتن از مسجدنيا وقت
 پس روى بنان بيارگاه ملك كارسا اوردده كشتاي خداوندخانه ولي
 معبوديكاه من ليمان دارم بتو و منوت رسول مفرين وحقيت كسب
 انبيا ورسلين ودر عتقاد بدو شيد تا بهم خنوم كه خلعت خلعت همان

مجله

وعلية الجليلي في الامم
 نگاه وفتريت باي اين خانه وحرمت فرزند
 كشت در شك من كه اين ولادت را برون اسار
 كه چون دعاي فاطمه تمام شد پديد آمد كه بر فردي ار خانه كعبه مظهر
 منشو كرديد و فاطمه بدرون خانه رفتند ان نظر مردم غايبش بن
 ديوان جالت اول باز آمد بر تبه كه انوشكان بنفرد بعد از
 حالت غريبه داعيه مردم كه قتل در خانه را كشته بخانه در ايم چند بچه
 دوران ماده مساعي حمله مبدل افتاد فتح الباب روى نقش و دانستيم كه
 ميت بر مرزى و متي از حكمت است پس در نچه ادم و پديد كه فاطمه
 از ان خانه بيرون آمد على بن ابى طالب را بدوى دست گرفته رايت
 افتخار و مباحات بر او داشته كفت من افضل از همه زنان كه قبل از من
 بعدا كوت حضرت ذى المنن بوده اين چه اسيه بنت مراحيم كه زنت
 زرعون ظالم بود آنچه ايمان بخدا و حضرت موسى اوردده در كتابى ملا
 رايمان سعي تمام مينمود اما امن منى كه در ان بعدا دست معبود و خدا او را
 مطلق اقام مينمود لا بوعباد و طاعت پروردگار بنو و حضرت ابراهيم
 دوست نمي داشت كه او را در ان موضع برستند اعمال الانظار و سبل زبا
 صكه مر يوبنت خمران است و كرميه طهر كه فاطمه را على بن ابى طالب
 و رشتا و بنت چون حضرت عيسى عليه السلام از دمى آرد شد و كرسنه كرسيد
 ان زمان قال البرا روزى عليه خطاب مستطاب در رسيد كه و عزري
 اليك يحنى الخلة فساوطا عليك رطباً حياً يعنى رخت خرمالچيان
 تا خرمالچان از ان زمان بران كرده و در خرمالچى درخت دوزى بوق كرامت نذر نمود
 در خانه مظهره بن در آورده بدرون طابطه ان بن جنت را بن مظهره و
 قبل از ان ولادت هر چكر در كعبه متبركه متفق نشد تا اين فضيلت و شريعت

له حق تعالى مخصوص من و در مقام علی رضی الله عنهما به جهت تعالی
 ثبات و اعتلای مقام و چون اراده کردم که از آن موضع شریف
 بدو ایام از هفتاد و پنج و منادی لاری ششیدم که ای فاطمه این
 مولود مسعودی به نام کن که رفیع القدر منیع المنة است و حضرت
 یکه اسم ساجی این مولود محمود مشق از علی علالت
 که نام ای نیست و او را با دای خود مخصوص ساخته و این
 علم خود کرامت فرمود و او شکست و نیافت در حرم شریف من و تو
 اذان در بام خانه مطهر من و تقدیس و تحجید نماید من این خوشا
 حال شخصی که خیم محبت او را در من عه دل کاشته و بدو لایم و دت
 سیراب ساخته و طاعت و تقیاد او را بدو میسر است خود لازم
 دانسته و ای بر کسی که علم علایق او را فراشته و عیسان او را
 و نعم ما قیل و لدته فی المرحمة العظمی الله طاب ثوابه و لیدها
 الملوک طاعت فی خرق العیال و مثله الا ابن امة النبی محمد راوی
 حدیث یزید بن قصب گفته که حضرت رسالت پناهی صلی الله علیه
 و آله از قول امیر المؤمنین علی بن ابی طالب و سرور کردید و در آن
 اوان آنحضرت سی ساله بود و علی رضی را بسیار دوست داشتی و بعد
 او را نزد فرزند خود میزانی و در وقت خواب جنبایندی و شرف شریف
 در کوی علی بنی و او داشتی و انواع ناز و فرمودی و پرورش و
 سینه خود نشانیدی و اکثر بقیض نفیس خود تو بیت او فرمودی و ذایر
 گفتی که این بلاده و یوی و ناصر و صفی و ذخیره و پشت و پناه و وی
 و خلیفه و ذوق گرمی منست و آنحضرت اکثر اوقات او را در دوش مبارک
 نشانیدی و در کویها و کوهها و او دیده و شعاب مکه گردانیدی
 صلی الله علیه و آله و الهما المعصومین و بعد از آن حضرت امیر المؤمنین

علی

علی بن ابی طالب
 نموده در مقام مواساة و دفع بیانات
 نداشت چنانچه ابن بابویه رضی الله عنه در کتابها لایف
 حدیثی روایت کرده که حضرت خاتم الانبیا صلی الله علیه و آله در ظاهر
 حقوق علی رضی فرمود که کفایت می و هو این است
 و ضرب بین یی بالسیف و هو این سته عشر سنه و قتل لایف
 و هو این سته عشر سنه و فرج می و هو این عشرین عشر سنه
 و رفع یای خیم و هو این اثین و عشرین سنه و کان لای رفعه
 خمسون رجلا یعنی بر سر او سیاد و دوازده سالگی شرافت
 من کفایت نمود و در شان ده سالگی شمشیران بنام کشیده باعد
 دین قتال کرد و در نوزده سالگی ابطال اهل صلال را بقتل آورد
 و در بیست سالگی هموم و عنوم را بفرج و فرج مبدل گردانید و
 در بیست و دو سالگی فتح قلعه خیبر بدو و یازدهی آن حضرت
 مؤید و امیر المؤمنین در آن حصن حصین را که بنیامه کس از ابطال
 مشرکین از حمل آن عاجز بود و یی قلع بنوره و بر سر دست مبارک
 گرفته و در میان خندق ایستاده همه لشکر اسلام بر آن میجورید
 و داخل قلعه اهل ظلام شدند و اشرافات رضی علی بن عبیدی
 الاریلی در کتاب کشف الغم آورده که هر اول من امن بالله تعالی
 و رسوله صلی الله علیه و آله من اهل البیت و الاصحاب و اولادکم
 دعاه الی الاسلام فاجاب و لم یزل یبصر الدین و یجاهد المشرکین
 و یدفع عن الایمان و یقطع اهل الذنوب و الطغیان و ینشر العدل و یو
 الاحسان و یشید معالک کتاب و السنة و کان مقامه مع رسول
 الله بعد البعثة ثلثا و عشرين سنه منها ثلث عشر سنه بمکه و ثلث

مشاركت له في غنمه كلها فمنهم من لا يقاتل وهم لا يقاتلون وهم لا يقاتلون وهم لا يقاتلون
اضطهاد قريش وتكذيبه قايما بما امر به صابرا محتسبا راضيا في
عشرين نبيا هجرة بالمدينة يكافح دونه ويحيا لدعوة دينه في
المنهج والحقية بنفسه في المواقف والمناشدات
لاقدام وكلت القواعد حاصل معنى ان كرامات وضاحت
ايات الله ان كذا في قوله تعالى وكلهم سيدنا نبينا وعلى نبي
يورد واول كسب دعوت اسلام والجايب غرض شاه اوليا بود وحقية
حضرت دين وجهاد مشتركين معنوي وفتح شرعيات ان سيد المرسلين
مستقر بود وقائلا اهل نبي وطلعتان بود وناشر عدل واحسان وعبود
معاد الكتاب وسنت ومشيدي اسم دين وملت ودينت وسه سال بعد
ان بعثت محمد صلي الله عليه واله اقدام نبي ونبلا
ونفاهان بخواست اخذت قيام خود ودر جميع حق وقت يا رسول
ذي المنى شركت نمود ودر جميع معازي ومعادك حاضر بود وقام
وقسم كرم وشر كسب خود حتى تحببت الملائكة من شدة بلائه في الحرب
وودع غار لباس سيد مختار پوشيد نفس نفيس حق در بجهت رضای
الهي فداي ذات مقدس حضرت رسالت پناهي خود وپيشي از نه قاله
على سبيل الاجمال انست كه چون سيد عالميان ان مشركان كه سايرين
كردند و بعضي از مردم دينه مسلمان شده باحضرت بيعت كردند و اعيه
در دل حقيقت منزل اخضررت پيدا شد و مسلمانان از امر خود كه بتدريج
ان كه عديده رفتند و در سال بعثت هم از بعثت خواست كه هجرت نما
قريش بر بعضي اطلاع يافته خاين گردیدند و در اذيت و ذلة كه مقامات
كاتبه كه در انجا افسوسها فتنه كشتند و بعد از طريقه مشاورت
داي همد بران قرار يافت كه از هر قبيله جواني را و اخيرا كشتند تا همه

بيكار تنج دروي شدند بخون او در قبايل متفرق كرده و چون بنوعيه ما
داقوت مقابله و مقاتله با جميع قبايل انست مؤذره بديت راضي
شود بعد از اتفاق مشتركين خبر تل اين نازل كشته داحه معاندين
با سيد المرسلين تفرقه بخورده و بتمام ريت العالمين رسانيد كه شيعه ترا
كشته و على ياد زارش خود خوايائنده روز بتهيه ارا
مدينه پرداخته هجرت نمائيد چون حضرت برين صورت اطلاع يافت
على بن ابى طالب را گفت كه مشركان قصد قتل من دارند حق تعالى مرا
فرموده كه امشب بر دسبر مرا پوشيده در محل استراحت من تكيه كن على
مرتضى گفت كه يا رسول الله چون اين امر اقدام نمايم اسبي بذات مقدس
پنوي نرسد فرمود في قنيتكم على عليه السلام صا حكا واهوى الى الارض
ساجد شكرا لهما انباء به رسول الله صلى الله عليه واله من
سلامته و كان اول من عجز شكرا لهما بر دسبر اخضررت نابوشيد و
پنهان از اعيان و خبر ايكه سيد برادر آمد و تنو افس خود را نماي
ذات اقدس نبوي خود و حق سبحانه صفحه ثناي او را بيشتر نيز
وسمع الناس من نبيهم كنسبة ابتغاء ثمقات الله مشرف ساخت
واحضرت صورت حال خود را در اين كلمات بنبات با سماع اصحاب
سيد كايان رسانيد و وقت بنفس خرمين و على الحصا و من
طاف بالبيت العتيق و بالبحر محمد خان ان نيكو پايه و فراه ربي در
الجلال من المكر و بيت اراجه مني با مژغرتي و قد و طنت نبي
على الفل والامر و بات رسول الله في العارمانه و ما زال في حفظ
الاله وفي نشر و ابن طلاس حسي قدس سره در كتاب طوايف آورده
لولا على بيت اين و طالب عليه السلام على فراش النبي صلى الله عليه واله
يتميه بجهت ما تكملي من هجرة فلا اتمام رسالته بوقاي كسر و رويان

بر فراش سید اشیا می آید
 رسید و لاغر و زایل شد تمام قوتی که در عالم انوار منزه و خالص و بی عارض
 الظهور و بطنه و دمه و به کار می آید و تمام شریعتی که در عالم انوار منزه و خالص و بی عارض
 المقام از مرقه صوفی الاقامه که منقذات الکرام الذین لا یزینهم
ایم القیامه لا ترقی و جهم قهر و لا ذلله عندنا لا زمام
 الاقدام و بالجملة مشرکان در ان شب بدر حرم بیخیز از جهان محبت کز
 و زهم آنکه حضرت رسول در ان محل فریاد همه شب بر آن حضرت شد
 می انداختند و انتظار می بردند که چون صبح طالع شود از روی علائمه
 حضرت را بقتل رسانند تا بنوعی شرم و امل و شرم شود که ایشان بهیئت انجا
 این کار ساخته اند و چون بعد از آمدن او در آمدن مستقر نبوت را آن
 وجود حضرت رسالت صلی الله علیه و آله خالی یافتند و مرکز قوت و
 هر بدیشه شجاعت را بر جای آن حضرت دید که گفتند محرابی است فرمود که
 مضمی فی حفظ الله هر جا که هست و در حفظ و کف حق تعالی است مشرکان
 خایب و خاسر گشته زما فی علیانکاه داشتند و آخری با شاد و در ذهب
 دست شتران و روی کوه کرد و در طلب حست و جوی آن حضرت در آمدند
 و تا در غاری بودند چون انجا رسیدند دیدند که بر در غار کبوتر ایشان
 ساخته و عتکوت تنیده و چهل نوع پش عانده بود میان ایشان و
 غاده که با سر بر سر کار درین مقدار رساوت کبوتر ایشان ساخته
 بیضه نهاد و عتکوت بر در و ران خانه یافت چون بیضه کبوتر و خانه
 عتکوت دیدند بر گشتند و این مدعا احترام کبوتر در حرم و علی نقل عتکوت
 کردید و این طایفه همه الله در طایفه فرمود که در مصیبت علی علیه السلام
 علی فراش النبی صلی الله علیه و آله العجب من استسلام اسمعیل الذی ابرهیم
 لان اسمعیل استسلم لوالدیه شفیع کان یکن ان یمنظر الله الی قلب والده

شعیه

شعیه من ذبحه کما کرسا و کان یحیی ذان یورث احدیها قبل الذبح
 اشفاقا من الله علیه اعیث ما اردع و ان یذبحه بغیر ما که
 اشفاقا لکون الذبح ایضا باذن علی بن ابی طالب و غیره و ذلک من اسباب تخریج
 السلامه و علی بن ابی طالب علیه السلام استلم للاعداء بعد وفات والده ابوطالب
 و تفرق الاولیاء و فل تری کان جوی التقدیم علیه
 الاشیاء و کبر و قاه للنبی و الاسلام و حفظ ذلک بنا و همه الله تعالی من
 العنایه و الاکرام مثل یوم بدر واحد و خیر و خیرین و یوم عزیز عجله
 لما قال النبی صلی الله علیه و آله برز الایمان کله الی الشریک کله و غیرها
 من المقامات التي ما قام احد مقامه و کتانه منوره برآه و ما یضیق
 الوقت عن ذکره و یشتم حاصله کلام هدایت انجام است که بیرونه
 مرتضی بر فراش متدین و غری و تری طین تشریف خیز خود با عاری العجب و
 اعزبت اذا طاعت و اقیام اسمعیل بکشته شدن بر دست حضرت خلیل
 زیرا که او امید داشت بشعقت پدری و عطوفت خلیلی و مرحت بی
 نهانت سحافی و سایر اسباب بخیرین سلامت و کشف طایفه جانیچه واقع
 شد و علی بن ابی طالب با وجود شدت عناد معاندین و قلت ناصر و
 معاون دین و تفرقا و لیا و مؤمنین انقیاد امر بیخیز از جهان نموده
 یکا الطمینان و الان طاب الموت کویا و هم قتل افضل بغير انرا کرکت
 و غزای و رکنا العجا غلوم او رده که چون ملک الموت مقویه قبض
 روح ابرهیم خلیل شد آن حضرت با وجود اختصاص مقام خلت و امتیاز
 ادسایا نبی باضافه این صفت دلاوری رتبه از تسلیم فی الجمله باقی ماند
 فرمود که علی را بیت خلیل بیت خلیله تا آنکه بتبید بنسب هلاک دایت
 حبیبیا بیکر لقاء حبیبیه متبید شد فرمود که یا ملک الموت است الان
 فاقبض و حبیب و شاه کشی رحمت و سرور را با بروت لایزال الاف
 حیر

بوده میفرمود که وای ای ابوالطالب ای پسر ابی طالب ای پسر
آنکه وای ای پسر آنکه الهی است این ملجم در دافقه اشتیاق و نجای
او چاشنی غم محبت داده صلاهی قنوت و دست الکفایت در دافقه
ایستادخت بین تنانوت ده از نجاست تابان و این طایفه
قد من سر در طایفه آورده که و ذکر الشعلی فی بصره و من
الناس من یشرع نفسه ابتغاء مرضاة الله یا سائدا و دفعه
قال رسول الله صلی الله علیه و آله لما اراد الهجرة خلف علی بن
ابیطالب بمكة لقضاء دیوته و ورد الوداع النبی کانت عنده و
امر لیلته خرج الی العار و قد احاطت المشرقون بالداران پیام علی
فرشته فرقا لا انفلی بعد کلام ذکره تفقد که علی علیه السلام فاجاب الله عز وجل
لا جبریل و یساکیل علیه السلام ای قد اخیبت بین حکما و جعلت عمر
احدکم المرء من الاخر فایکما یوفد صاحبه بالحیوة فاختار کلاهما
الحیوة و لحنها فاجاب الله عز وجل الی الاکتفا مثل علی بن ابیطالب
اخیبت بین عوین محمد فبات علی فرشته بقدیه بنفسه و یوشه
بالحیوة ابطا الی الارض فاحفظاه من علقه فتر لا مکان جبریل
عند داسه و میساکیل عند جلیه فنا جبریل علیه السلام فخرج من مشک
یا ابی ابیطالب یا اهل الله بیک الملائكة فانزل الله بقا علی رسوله
صلی الله علیه و آله و هو منی خیر الی المدينة فی شان علی بن ابیطالب
من الناس من یشرع نفسه ابتغاء مرضاة الله و الله کرم و
بالعباد و امام غزالی این خبر سر است از دوا حیا و علوم ذکر کرده
و معقول را جعشت یا تنکه و دانست که علی بن ابی طالب صلوای الله
علیه دلیر غمزه از سر جان شیرین و آذشت حضرت رب جلیل

جبریل علیه السلام علی بن ابی طالب را در آن وقت که در آن شهر بود و در آن شهر که در آن شهر
از شما برادر خود و ابیطالب را اختیار میکند هر یک از آن دو فرشته نزدیک
گشتند که ما حیوة خود را دوست میداریم و اختیار و نیکانی دیگری
بودن نیکانی خود نمیکیم باز و میگوید که چرا مثل علی بن ابیطالب نباشد
که میان او و محمد صفا و اخاه است و بر جان خود را وفا بدینست که نماید
دی ساخته حیوة محمد را بر حیوة خود بر اختیار خود و بر فراش ای
خوایید اکنون از این طایفه خضر ابطه غیر از خود و علی را از سر نشان
نگاه دارید ایشان بفرمان خداوند و این و اسما ان طایفه نیکون
در پر واز آمد بر صده و بیع مکتوب فرمود نموده میکا بل و دیابین
پای علی قرار گرفته جبریل بر بالین او بنیشت و گفت خج که کت مکتوب
ای علی که خدای تعالی میاهات فرموده بشو بر صلام اعلا پس حضرت
عزت بجهت کرامت شاه اولیا کرمیه و من الناس من یشرع
نفسه ابتغاء مرضاة الله فانه رؤف بالعباد بخیر العباد من
و کوبیا که در آن شب بلبل ناطقه آن متبع فتوت و جوا غریزی
بر شاخصار کلین شکر گذاری در مقام چاشنیای بدین صفی
نغمه سرایی می نمود و در این چمن خیم ز شراب شوق او می ششم
وز جام و نای بقای ششم جام سیر بلاست در راه خدا تا هست
و کی در تن من می شود و ما احسن ما قال الامامون الصفا سی
الام علی حب الوصی ابی الحسن و ذلك عنده من بحایه الرهن
خلیفة خیر الناس و الاول الذی اعان رسول الله فاستواله
الامام علی بن ابی طالب و روی الشیخ الاجل الامام الفقیه المتیبه ابو عبد
الله محمد بن محمد بن النعمان الملقب بالمعتمد رحمه الله فی کتاب

و بزرگان درگاه خود بی پایان می رسد و عاقبت بر می آید و در
اجابت رسیدن ابوطالب سبقتی گرفته بزیارت وی توجیه
نموده مثنی را چون دیده بر حال با کمالی افتاد او را تقطیع
و تخریب تمام نموده در طریقی خود جای داد پس رسید که
کسی جز ابوطالب گفت مردی ام از قحطی گشتار کدام
تکلمه فرمود از آنکه معظمه دیگر پرسید که از کدام قبیله گفت
از قبیله هاشم بن عبد مناف زاهد و یکبار برخواستند سرور
ابوطالب پرسید و گفت الحمد لله و المنة که بحیثیالذوات
و واهب العطايات دعای من رد نکرد و مرا مرگ داد تا یکی
از بزرگان و مجاوران حرم شریف خود بن خود بر گشت نام
فرجیت فرمود ابوطالب گفت بشارت باد برای اباطالب
که حضرت ملهم الاختیارات مرا ملهم ساخته که اصل فرزندی
از صلب من بیرون آید که وی پروردگار عالمیان و مقتدای
مؤمنان و نبیای مؤمنان و وصی پیغمبر آخر الزمان باشد و چون
ان کوهر پالک قدم در درگاه خدا سلام من یا و برسان و
بگوید که ان بکر که محب دوستدار شما بود گواه داد بر حدیثه
الله و رسالت محمد بن عبدالله و گفت که توحی پیغمبری با حضرت
نبوت تمام کرد و بقی ولایت اشکارا شود و خاندان نبوت باشد
و قنایح ولایت ابوطالب را ازین کلام رقت تمام دست داده
از اسم انوار و سوال فرمود زاهد گفت علی مرتضی ابوطالب است
ایشان بر طایفه و دلی و وقت من غای تا حقیقت این
مخبر بر من ظاهر گردد و عیار شک و ریب از اینه صبر من
بجسته مثنی کند هیچ سخن از حضرت باقی در بخواهم تا اما

فرمایند

در بیان شد و در این کلام من معلوم کرده ابوطالب گفت یا
شیخ ان حضرت عزت در حق که درین ساعت ما را از صبرهای شبت
بر ما نازل کرده اند مثنی صوفی دعای خود را با تمام رسانیده بود که
طبقی حضرت بر آن فرمود و انگو و انار چون انار را شکافتند دانه
او چون لعل بر تپائی سرخ بود ابوطالب دانه خندانان تناول کرده
ذک ان بنطفه سلاست نورد و بنوعی حال تمام متوجه متعالی
خود گردید و نطفه از صلب او بر حرم فاطمه رسید علی الغفران لاله
عظیم در مکه واقع شد و آن حالت پند هشت مقامی کشته صلی
قریش بفریاد و فغان آمدند و جن و فتنه بی پایان فرود در ملا
ان کوشیدند بعد از تقدم امر شاورت رای انجاعت بر آن قرار گرفت
که اصنام خود را بن رویه گوهر قبیس رسانند و از ایشان در حوال
که رفع آن داهیه و زلزله نمایند قریش را از آن مهلکه نجات دهند
و چون بر کوه مذکور رسید که بنوعی مضطرب و متزلزل گردید که
اجازات مشاورتی شده فرو ریخت و اصنام بر روی در افتادند و کار
قریش که این حالت هولناک مشاهده نمودند در کار خود بیشتر از پیش
بحران و سرگردان گشتند درین اثنا ابوطالب کوه ابو قیس را بفر
شرف پیاورد و چون بر حقیقت حال گاه برده خوف و زهره
پس فرمود که قریش حادثه دست داده و حق سبحانه شخصی را ازین که کن
شما اطاعت او کنید و فرمان بردار و نشوین و قابل ولایت و ایما
او گردید و او را شایسته منصب خلافت و سرانجام حکومت شما
ازین زلزله و داهیه که خلاصی نیابید و در تنهاده اقامت نتوانید
همه متفق الکلمه گفتند یا اباطالب ما اشارت ترا اقتضای فرود
او امر ترا مقام کشته ایم و از صواب دیدن تو اصلاح نظر من نمایم

و توقع نجات ازین مهلكه داريم ابو طالب لرئيسه و دستيائينها
 بوداشتم دوى قبله دعا آورد و از يارى قالى فرج ايشان را شد
 نموده كشتايش را شك با محله القحونه و القلوب العاليه و القاطنه
 البصيا الا فضل على قامة بالواقه و الرحمة فى الحال من سائت
 مطهرين كره بره از زمين رفع شد و خاطر قريش شكينى داشت و بخت
 معبردى كه دانه داد و زمين شكافند كياه از و برويان و نطفه بل
 در دم از حال جدا كرد اين را دوى را مخلوق كردند كه هرگاه و
 صعب روى غوى ساكنان از القرب دست نجات بده كه
 قاضى الحاجات بر داشته بركات مذكوره دعا ميخورد و القرب را
 اجابت بظهور و سبيل ان مقام مشكل بطريق سهل كفايت ميشود و آنكه
 علم عاجي كاهات مذكوره نداشتن و احقيقه ان غافل بودند
 بالجهله چون شيم رحمت از صعب مكرمت و زير كفته شب و لالت
 شاه ولايت رسيد و خوش اسما در تزايدند نو زيارها مضاعف
 كردند بفرقه كمال خات مجيبه مشاهد نمودند تعجب شده كشتند كه
 امشب باز حادثه رخ نموده و ام غرضي بطور رسيد در حال از اين
 حال ابو طالب در كه جاهى كه مغظمه سير نمود و ميگفت انما الله
 تحت حجة الله مرمان كه او را ديدند از وجهه اشراق سما مضاعف
 نديجيم بر رسيدند فرمود بشارت با و شما و لكه است حضرت عزت
 شفقى را از ملكن عيب بقاله شهود آورده كه معيار سكه ولايت شد
 شمس و ارباب امامت جامع صفات و صفيه متجمع سمات مر
 متجلى بجلالت سبحاني و متخلف باخلاق بر داني نادر دين مدين
 و قانع ابطال شركين مبين مفاصيح حق و يقين دومي رسول العالمين
 و بجلال صفات و كالات حضرت مشغول بود تا صبح طلوع نمود بعد

احوال

الان

الان چهل و پنج كريد چار كويد كه انحضرت رسالت على
 الله عليه و اله سبب غيبت ابو طالب يوسف فرمود كه نيز و مرم
 رفته بود تا اول طبع حقيقت احوال مطلع ساختند و بفرمود على
 برى رسانيد و حال آنكه مشرم ديان و لا انين سر بختنا تيا على
 و سيد بود و صداى كل نفس ذائقه الموت كرده بود و نيز فرمود
 كه يا اجاب مبادا كه در افشاى اين دار كوشى كه از اسرار ملكوت نه
 و علوم خفيه است اعجاب برده آنكه مشروعا به ابو طالب گفتند
 كه چون مولود مسعودي بر موه وجود ايد مراد رايب در غار جيل كاه
 كه كوهيت در حواله شام و من در ان ايام در انجا خواهم بود
 در زمين احيا يا معوف و چون ابو طالب بنا بر وصيت مشرم
 بفار مغرور رسيد ديد كه مشرم داعي اجل بالنيك اجابت گفته
 و كفن كرده روى قبله آورده و نيز او مشاهد دوم از غيب
 كه دفع اذى و بلا از مشرم ميخورد و چون ابو طالب ديدند
 از نقل و بينهان شده ديان غار غايب كشتند ابو طالب نيز
 مشرم آمده گفت السلام عليك يا ولي الله و رحمه الله و برك
 دست ذى الجلال مشرم فى الحال زنده شد برخواست و دست
 بر دوى خود نهاده كفت استهدان لاله الا الله و حده لا
 شريك له فان محمد عبدك و رسوله دان عليا ولي الله و
 الامام بعد مني انما ابو طالب مرده ولادت شاه ولايت
 بخيرم رسانيد كفت بالباطال انما در علامات الخفيه لا يا كيفيت
 ولادت انحضرت بتفصيل بيان كن ابو طالب بعد از اظهار امارات و خوار
 عادت انشب لاله ما نند روز بر صيد كس روشن بود كفت كه چون
 از شب مذكوره غايى گذشت ان وضع حمل بر فاطمه ظاهر شد و نكش

متعجب شده برافروخت من کلمات جانت بروی زان حضرت عزت
سهولت و کلام و استقامت خودم فاطمه را مثل حاصل شد گفتم معجب
زنان را حاضر رسانم که درین کار و دود و دگرها باشند تا که از راه
خانه ها رفت بخانه پادشاه که با ابا طالب در احضار زان وقت نمای
که دست بخیر و شرکان بیدار ظهور و رویشان فرستاد و علی را
دیدم که چهار زن حاضر شدند جامهای جویسید بپوشید و از ایشان
بوی میام می رسید که آن مشک که در سینه میزد بوی همه با آنها می
فاطمه شدند گفتند انکم علیک یا ولایتی الله فاطمه جواب سلام ایشان
داده پروردگار کرد و ایشان طرف از فقر بطریقین
مشاهده نمود و نسبت بفاطمه کمال صحبت و موافقت می داشتند
و بخیرات لایحه قیام نمودن تا علی شود شد من نزدیک گرفته
دیدم که روی مبارکش چون خورشید جهان تاب در طاعت اند
مشاهده آن تعجب غوره دیدم که بر زمین سجده کرده بوضاحت
بیان و طاعت زبان گفت اشهد ان لا اله الا الله و اشهد ان
محمد رسول الله و اشهد ان علیا و جی محمد رسول الله محمد بن محمد
النبوة و جی نبی الوصیه و انا امیر المؤمنین حاصل که در آن حال که
الهی و نبوت حضرت رسالت پناهی و امامت و خلافت خود را
داده فرمود که آن خانه نبوت است و من مسم و وصیت و مروج شریعت
و افتاب بیچ هدایت منم امیر کافه و مبین و مقتدای عامه مسلمین
من بعد از من خط این صورت غریبه و استماع این کلمات عجیبه
در تعبیر فروده دیدم که یکی از آن چهار زن او را برداشته برکت خود
جای داد چون علی را نظر پروردی آن زن افتاد بزبان فصیح گفت
السلام علیک یا امه و ان زن در جواب او گفت که علیک السلام

بایستی بر علی در جواب از آن پسند که از اینم چه خبر داری گفت بود
بعضای الهی و مستغرق الایمن متباین است چون این کلام عجیب و
امر عیب مشاهده کردم عنایت قائل که از دست داده بر سبیل استغفار
گفتم که ای زن زان سعادتمند من بدین وقت فرمودی ایمن و تو
از صلب آدم آمده ایم و این زن بدین کار مادر ما حرا صبیقه است
چون بر صورت حال و وقت یافتن از حق آشوب شده جلد را بر سر
خود کشیدم و در کجی نشستم بعد از آن زن دیگر متوجه علی شده او را
برداشت چون نظر علی برده و آن زن افتاد گفت السلام علیک یا اخی زن
جواب داد که علیک السلام یا اخی علی زن زن پرسید که از منم چه خبر داری
گفت زینهار و شایانست و سایر در دو حالت طاعت و هو و غیره علیک
السلام و او تر اسلام می رساند و دیگر باز جبروت بر من استیلا یافته پرسید
که ای زن از این کلام چه حاصل است و هم تو کسیت گفت مرعیه داد
عیسی و عجم من علی است که خواهر کرمه و یکم الناس فی الله رحمت عالم است
پس زن زن را احضار نموده و طرف فقر را از زنی که حاملان بود
گرفته علی را بشکافه که در آن طرف بود خطیب کرد انید و زنی دیگران
زنان من کرده بشما آمد و او را برداشت و جامه پاکیزه پوشانید و طالب
گفت که در خانه من گذشت که کاش قرع الحین مرا بعد از اختان این عجا
پاکیزه پوشانید و زان زن مرا خطیب ساخته گفت این فرزند پاکیزه
و خشنه و نافرین منی در شده و او را کاش قرع نکند مگر بر دست
که منسوب خدا و رسول و ملائکه و اعیانها و زینها و کوهها و دریاها است
و اقلش سرکش نماید شتان است گفتم که این ملعون چه باشد گفت
این ملعون مراوی لعنه الله و او قائل است فرزند من ملعون بود در کوفه بعد
از آنکه از وفات خلاصه موجودات می سالکند از من بیایست متاثر و شتر

کردیم و زنان از نظایر غایب گشتند و در میان این کشت که لا شکر
مهر خواجه ایان دوزخ دیگرین هم یمن بر علی بن ابی طالب و من لم یؤمن
امید و گفت ای ویرانه مرغان دشت و لایق بود و همه از میان و دویم مرید
دختر مرغان سیم سید زن فرعون ملعون چهارم حنه مادر موسی بن جبر
ای پدر مرغان که در مشهوران و قایم مذکور و خیر سیاحت من و ولادت
مرایا و زیادت که او در جنل الحاکم در فلان خلافت ما را در میان استماع
این قصه غریبه کرد و دست داده بچند شکر بخای و خورد و روی
بقوله حواله گفت مرا بجامه که بر سر من کشید بود و بیوشان مقارب
این حال بچهار رحمت این متعالیه و ابوطالب سه روز دیگر در
غار اقامت نمود که شاید مشرم یکبار دیگر حیوان یافته و او بچند و
ایده صورت نیافت عاقبت او را خیز و دهشت دست داده آن هر دو
مار که غایب شد روزی ظاهر گردید و ابوطالب سلام کرده گفت ای الحق
بویا که خود را بعلی و لیسان گفتا حق بیاضات و بچند فطانت و ابوطالب
الایشان پرسید که شما کیستید و درین غار از کجاست گفتند احوال
صالحه مشرم را از هر که حق و صلا ما را با یمن و دست از دیده و تان ما
قیامت ما را بچند فطانت و وقع از بیت مشرم امیر بود و دور و زنیانیت
و هنگام خیز و وحشت ما ذیل و قایل و یمن بچند بیاضات و ابوطالب
متوجه مکه معتمد کرد و بر تربیت نور دیده خود قیام نمود و جاب
گوید که بعد از استماع این حکایت و تربیت کفج ما رسول الله اکرم
را عینیه داشت که ابوطالب کار خود را بوقتی اسلام یافت حضرت
فرمود که یا جابر بچند انقیاض نسبت با ابوطالب کن و بیاضات و
پندرد کار عالمیان اعلیست بچند و صفایر بنده کن و در شب عراج
چون از هفت اسبان گذشت بر سرش علم رسولیم چها و نمود ویدم

و جرات بود و حقیقت ابهاران از فریدگان رسولیم خطاب
اسمه با محمد یکی از عبد شمس عبد المطلب بود دیگر یکی عم
نق ابوطالب و آن نوزده گانه پدر بنو عبد الله و دیگر یکی
پدر و نق ابوطالب یکی علی بن ابوطالب گفت ای جبر علیه علی بن ابی طالب
باین مرتبه متبعه و درجه رفیع و رسول الله خطایا مد که
با نظار کفر و کتمان ایمان و صبر بچند امان و مشرکان و فتح عید
نزد سرع بعد از روایت مذکور گفته که در روایات فاطمه
نبی است آنکه کانت حاضر فی اللیلة التي ولدت فیها امته نبی
و هی و رسول الله صلی الله علیه و آله و رات مثل الذی و آله فلما
كان الصبح انصرف ابوطالب و رحمه الله علیه من الطواف فاستقبله
ثم قال له لایست الذیله محبا قال لها ما رایت قالت ولدت امته
نبی و هی مولود اصنام السما و الارض نور ارحی مددت عینی
فرایت سقعات همه فقال لها ابوطالب انظری صیبا تا یتزله
فولدت اسیر المؤمنین بعد ثلثین سنة و روی ان البیت المشرق
سنة حاصره و رویه مذکور است که فاطمه نبی است اسلمه و آله
حضرت شاه و لایست در وقت ولادت خاتم نبوت صلی الله علیه
و آله نزاد امته نبی و هی حاضر بود و صفات لایع اقام سنش
و واقعات غریبه و حالات عجیبه که در ان شب غریب ظهور پیدا کرد
نموده در تعجب عیال خود باند که عرض عالم ان لمان افتا و بچند
خاطر اهل عرفان روشنی بچند بفت ابوطالب ان طهران و بیت الله
مرحمت نموده مقول غریب آمد و فاطمه او را استقبال نمود و
ان شب چندان عجایب و غرایب شاهد نموده ام که زبان بیان آن
نقد و عشر عشران عاجز است ابوطالب از کیفیت وقایع استماع نموده فاطمه

كنت امانة لافرنجى مسعود بن سيم برشيد وبنو بايها
 لشمر في وسط السما برقوشى بن يريفك وان كثرت حينا وروى
 ان شاخهاى اشجارهم شه ريت دنا قضاى بالورين برالى الحين
 ديم وبعض ايجوار قناعات كه ملاحظه نموده بود بيان نموده باطل
 بعد از اطلاع بر كيفيت احوال غيايت ضرر و ضرر حال كرده بود كه
 اى قاطعه بعد از مى سال ترازى لسان اين احوال دست خوار داد قاف
 از استقامت اين مقام روح الهال كرده متعذر زمان موعود بود
 مدت مذكوره منقضى كرده على ايشان مانند افتاب تابان
 از مشرق غيايت در بماند احد جهاى از بروشناى وجود باجود
 مقود كرده اند و عجائب و غرائب مذكوره ميخنده ظهور يرسيد
 و بعد از ذكر اين خبر مستر اشراك شده از ميلاد كثر الاسماء
 خيال البشر على الله عليه واله و بر خي از حوادث غريبه كه در ان شب
 بظهور رسيد و رقم زده كلك بيان كرده مناسب حال و مبتدئين
 مقال و مفصل اين احوال خواهد بود در روضه الوافين مذكوره است
 كه قال الصادق عليه السلام قالت امانة بنت وهيب بن عبد مناف لما فرغ
 ولادت رسول الله صلى الله عليه واله رايت جناح طيار بعض قريش
 على غداى وكان قد اقبل على الرقيب فنهض لا عيب عنى و اوقيت شرم
 فلتنتها اليها و كنت عطشا فاشربتها و شربتها انا صابى لذة العاشق
 نسوة كالتفل لم لا تخدنى جعلت اقول فى نفسى من اين علمت
 هولا بموعودى اشدت الامر وانا اسمع الايض الميضية في كل وقت
 حتى لايت نجا لا و قفا في الهوى بايديهم بارق في كل وقت عزو
 عن بعضى ساعتى تلك رايت مشارق الارض و مغاربها و رايت
 ثلثة اعلام مضيئة علماء في المشرق و علماء في المغرب و علماء في

عطشى

باج و قد ملاه بالتمه
 رضى و لا يتركه
 عين التامر قم رايت

الكعبة

الكعبة ثم خرج رسول الله صلى الله عليه واله فخر ساجدا و رفع اصبعه
 الى السماء كما لم تخرج الميثاق و رايت بحالة بيضاء تنزل من السماء حتى
 غشيت فسمعت مناديا يقول طوفوا بحمد الله عليه واله مشرف
 الارض و غربها و الجبال ليعرفوا باسمه و فخته و صورته ثم اقبلت
 معه العمامة فاذا انا به في شرب ابيهر اشد بيضا من اللبن و
 تحت حربة خضراء و قد غش على ثلثة مفايح من اللؤلؤ الرطب عايل
 يقول فبمن محمد صلى الله عليه واله على مفايح الشرق و مفايح الريح
 و مفايح النبوة ثم اقبلت بحالة اخرى اخرى من الارض حتى غشيت
 نصيب عن وجهي اطول من الحرق الاول و سمعت مناديا يقول طوفوا
 بحمد الله عليه واله الشرق و الغرب و اعرضوا عن روجاى الحين
 و الامس و الجبال و السباع و اعطوا صفادهم و ردة فوج فظله ابراهيم
 و اسنان السهيل و كمال يوسف و بشرى يعقوب و صوت داود و صبر
 ايوب و زهد يحيى و كرم عيسى ثم انكشف عنه فاذا انا به و بين
 حربة خضراء قد طويت طياتا شديدا و قد قبض عليها و قايل يقول قد
 قبض محمد صلى الله عليه واله على الدنيا كلها فلم يبق شئ الا في قبضه
 و رايت كرايحه المسك و في ثمان ثلثة نفر كان الشمس تطلع من
 و جوههم في يد احد هم ابريق فضة و رايت كرايحه المسك و في يد
 الثاني طست من زمردة خضراء اربعة جوانب من كل جانب لؤلؤة
 بيضاء و قد رايت قوله هذه الدنيا فاقتصر عليها يا حبيب الله فقصر على
 وسطها فتا القابل قبض على الكعبة و رايت في يد الثالث خرقة بيضا
 مطوية فشرها فافزع منها ما كانا اربابا و لا ناطر في يده ثم خلع
 ابنى فخلل بذلك الماء من الاربع سبع مرات ثم ختم بين كتفيه
 بالحناء ثم الف في الحربة و ادخل بين ارجلهم سلعة و كان الفاعل

به ما فعله من افعال عليه السلام ثم اعترف بحبل اليقين اليه ويقول
 يا عز الدنيا والآخرة وولد علي عليه السلام طاهر اوقات
 واهله وهو خير من روي عن عبد المطلب انه قال كنت تلك
 الليلة في الكعبة اذ روي البيت شيئا فالتفت انصف الليل اذ انا ببيت
 قد اشتمل بجوابه الاربعة عشر ساجدا في مقدم اربع علي ثم استوي
 البيت قائما اسمع منه تكبيرا عجيبا يا ذا الله اكبر رب محمد المصطفى
 الان قد طهرت ربي من الجاسوس المشركين وارجعوا الى حادثة ثم انقضت
 الامنام كما ينقض الغرب كما في انظر الى العلم الاعظم قبل وقد انكسرت
 رايته المثل وقطعه والاسنام وقطعوا له اذ روي اقول وجعلت احسين
 عيني فاقول لولي الملائكة اقول كذا اني ليقظان ثم انظروا الى الجمل امكة
 وخرجت من باب بني شيبه فاذا انا بالصفاء وانا في من كل جانب يا سيد
 القريش مالك كلنايت الرجل المطلوب انت فما احسن وعوا يا باهتني
 امنة حتى انظر الى ابي محمد واذا انا بطير الارض حاشية اليها واذا انا بجمال
 مكة مشرفة عليها واذا انا بحاجية بضا يا ذا جبرها فلما رايته ذلك
 دونت من الباب على نفسها فاذا ليس هناك اثر الانقاس والولادة ففقت
 الباب فاجابني بحرف صوتها فقلت بحرفي انني الباب ففتحت الباب فوجدت
 فاذ لي في وقت حتى عليه من وجهها موضع نور محمد صلى الله عليه واله
 فلم اره فقلت ان ايام ايقظان قالت بل يقظان مالك كذا في ايام طلق
 ايت قلت لا ولكن من لي في كل يوم وخوف وما الى اراء الله والذري
 كنت اروي عن عيني بك ساطعا قالت قد وضعت قلت ومزاين وضعت
 وليس لك اثر الانقاس قلت بل والله قد وضعت اثم الوضع واهو نه في
 هذه الطير التي في كذا لا اخرج في كذا من عنده وضعت ان ارفع اليها
 ففعله الا عشاها وهذا الخبر الذي في ذلك قلت فهايته انظر اليه

قال

قال علي بن ابي طالب سمعت ابا عبد الله عليه السلام يقول قال ذلك قال لانه
 الا ايت ساعه وليلة كانه قصيب فضة كالتحفة الباسقة فقال
 انظري يا امنة لا يخرج هذا الخادم الى اخط من ولد ادم حتى ياتي عليه
 من يوم وليلة ثلثة ايام فقلت سفي وقلت انقضت اوله فقلت لك
 والابيات بنفسى ففتلتها فلما انظرت انه الحقيقة قالت شاك وياه
 قلت واني هو قالت هو في ذلك البيت مدرج في ثوب صوف ابيض تحت
 حريم خضراء فلما سمعت ان ابا البيت يدري من داخل البيت دخل
 فقال لي ايت قلت انظر الى ابي محمد قال لي اجمع وذلك فلا سبل لاحد
 من ولد ادم الى رويته او تمنى زيارة الملائكة قال عبد المطلب يا ربي
 والعيت السيف من يدي وخرجت مبار والخرقة شيئا فلما اذ عرفت
 علي لاني فلم انطق هذه الكلمة سبعة ايام ولما اتيها صا دق العجم صا
 الله عليه وعلمهم فروده كاهنه والله حضرت خيرا لبري صلى الله عليه
 واله روايت كرهه كره شيب ولدت باسعاد اخضرت بشران وضع
 بليك خطه لونه برمن اوشاد وحرف من استيلا يا فته جنانا حاس
 كودم كمي عني سفي بالبحر من جباليد تان وهم وبنم زيارته
 تشكي بر من عليه كره شرقي في غايت سفيدي نره من اوردني في خيجه
 كان بر دم كره شيب وجون شاميدم ارجل شربن شوقه مقارنه حال
 ستفرق ان ارضك متا كره بر جبي ثان ليلد بالاديد مكر دور علف
 كونه با من جفن امدا ان انصورت عز به متجشده باخو كتم كه
 ايا ايتها ان كاهنوكا رمز وشو امدن وبالر وضم حركتار كره بر حال
 خور مقور يوم كه ميسلي سفيدي يلع برن در نظر مراد وفارسيد كه اوازني
 حشم خلايق كاه دايد بر جبي مران ودم كه بر روي هو اليه تاده ابر
 نقر دونه كره برود ورفع حجابته مجموع دينا لاجون قطع نور

دیدم و مشارق و مغارب از آسمان می نمودند و در میان ایشان چون خورشید
یکی در مشرق و دیگری در مغرب و یکی بر بام کعبه و درین اثنا حضرت
خاتم الانبیاء صلی الله علیه و آله متولد گردید هجرت نبوت و سیمای
رسالت در جبین صبیتر ظاهر و هویدا و فی الحال بجهت رفت و بچون
سر بر داشت مانند کسی که دعا کند و فقر نماید دستها بطرف سما بر
داشت و دیدم که ابرایه سمنان آسمان در دامن او را بر گرفته
از نظر غایب شد و نارسید که محمد را در مشارق و مغارب بگردان
و تشریف ملت حنیفش بپوشانید و بر پدرش عرضه کنید و بدایها
بر بید که هوای خلق او را با اسم و صورت و سیرت نشانستند آنحضرت
دیدمش در جامه صوف سفید بچید و خریز پاره سبز در زیاده و کثرت
حکیمان از لولاسین در دست گرفته و هاتقی میگفت که محمد از کثرت
مغایب حضرت در بوم و غلبه و فقرت و بیاد آنحضرت و طعمه ابر دیگر
نازل شد که نوبانیت او بر قطعه او غلبه داشت و محمد از نظر غایب
شد و در آن غیبت شنیدم که قایل میگفت که محمد را در اطراف و اکناف
حال بگردانید و بر روحانیان جن و انس جلوس دهید و صفوات آدم و
رقت نوح و خلقت ابریم و فصاحت اسمعیل و جمال یوسف و بشا رست
بمقرب و صورت داود و صبر ایوب و زهد یحیی و کرم عیسی بپوشانید
و ازید او را در بحر خلایق انبیاء و رسل و خطه دهید ایضا و بایان
همه دارند و تقنها داری و تبه درین قال لعلی فی الامام فضیله
و جلالتها بحسب منتهی و معیار از مانی او را با نوار در دهان که درم بار
حریر سبز و زهره بچید در دست داشت و قایل میگفت که چون مجمع
دنیا را در قضا خویش را در دو و هیکل آنحضرتی نماید که مطیع و
مقتاد وی گردد و هم از امامت منقولست گفت که بطلان غیبت و

و حضور محمد صلی الله علیه و آله در آن مقام که روایان ایشان چون خورشید
تایان و دوطمان بود و یکی از آنها ابرقی نقر در دست داشت که
بوی مشک از آن میام میرسید و در دست دیگری طشتی بود
از زرد سن که در هر کوشه از چهار کوشه های آن طشت از لول
پنجاه آتیه کرده بودند و قایلی بالحضرت گفت که چهار کوشه
طشت کنایه از کوشه های دنیاست هر کدام که خواهی یا حبیب الله
فرمانی محمد دست دراز کرد در میان طشت نهاد و از غیب
نظار رسید که او کعبه اختیار نمود و ما از آن قبله و مسکن وی گردانید
و شخص سیوم رضوان بود خان زنجیان و در دست او خریز پاره
سفیدی بود خاتمی در آن و دیدها از دیدن آن حیران بین
محمد را در طشت نشانده و بدانانی که در ابروی بود هفت نوبت
نشسته خاتم نبوت را بر کف مبارک او زد و او را در آن حوی
بچید و بیک از فرشتگان طیب کرد آمد و لحظه در آن حیاح خود
گرفت و چون او را از زیر پر با فرشتگان آورد گفت ای محمد
عزیز دنیا و آخرت بشارت باد تو که علوم انبیاء را در دل تو
و هدایت نهادند و تو عالم و انجم ایشان شدی و مغایب جنان
در دست تست و بهایت تر جنان در دهان قرار کرد که منم محمد
او را تو بر زبان و هر سان کردی و مریست که آنحضرت پاک را کینه
خسته کرده و ناف بریده از امامت منقولست که در دست و در صف من مادی
و بدینش بچید و رحمت از دی رسیده داغ یقینی بر جگر او نهادند
و منقولست از عبدالمطلب که در شب ولادت حضرت رسالت
بر همت خانه با کرامت حضرت عزت استقاله اشم بیدار
شب دیدم که خانه کعبه در مقام ابریم علیه السلام چهار طرف حق و

بجای خود و بخالت اصلی معاودت کرد و گفت ای که مرا از اینجا
 ببرد و مرا از این زمان مرا از پند ی اصنام پاک گردانید و بتا
 دیدم که در هم افتاده اعظم اصنام قریش که هبل بود بروی
 در افتاد چون این امور عریضه ملاحظه نمودم و احوال و
 احوال از روی از انخانه متبرکه مشاهده کردم بحسب برض استیلا
 یافته و زیارت گفتگو باز ماند و تقصیر کردم که این حالات در
 خواب می بینم دست بر چشم می اندازم خود را بیدار یافتم و از باب
 بنی شیبه بجای شیطا رفته که وصف اولادیم که مرتفع می شد و
 مخفی می گشت و مرده در اضطراب بود از اطراف من رسید
 که ای سید قریش این چه حالتیست که ترا در میان و روزان می
 بینم و وقت نداشتی که جواب گویم بعد از مشاهده و قیام مذکوره
 متوجه خانه آمده شدم که فرزند خود محمد را به بینم چون در
 منزل رسیدم مرغاب ز من نزد خانه آمده جمع شده بودند و گویا
 کوهها که نظر بر آمده میکردند و ابوی سعید در برابر حجره ملا
 نمودم از بنا امور عجیبه متعجب شده حلقه برد زدم آمده با و از
 ضعیف جواب داد و گفتم زود تر در کشتی که نزد یکت سینه
 من مشتاک کرده اند و بخیل در بار کرده داخل شدم و بر جیب آینه
 زن خودی ندیدم بظاقت شده خواستم که جامه بر تن خود
 بپوشم گفتم ای امه و دخترم یا بیدار گشت بپوشیده شده آ
 تا که من ترسنت و روزانی گفتم و لغو شاه ای بزرگ در میان
 هر دو چشم من مشاهده میشد که برفت جواب داد که وضع محل
 نموده و در آن اننا صول عجیبه مشاهده کردم و یکدیگر را معر
 که اندید عبدالمطلب گفت من قصد نیلنا حق الچند از انرا و صنف

امری

امری می بینم الله گفت و آنکه راست میگوید و آن مرغان که در پند
 خود شریعت اوست او با من می داند می کنند و می خواهند که او را یا بشانند برده
 خود او را شریعت دهند و این امر نیز بر سر ارضاع با من در مقام نزل است
 عبدالمطلب گفت محمد را بیا و تایید بکنم امه جواب داد هیاهات
 تمام و زودا بتو ای دید در حین ولادت شخصی بلند قامت ظاهر
 شده گفت او را سه روز و نیم کس می نماید عبدالمطلب شمشیر خود کشید
 گفت او را من می نمایم و اگر نه ترا یا خود را یا بن شمشیر هلاک کنم امه
 چون حذرت عبدالمطلب مشاهده کرد دهشت بر اوستاید یافته گشت
 محمد در فلان خانه است و در بعضی از اصنام عبدالمطلب متوجه
 ان موضع گشت چون از راه رسید که یا زنا که در این شخصی مهرب
 دیده که قصد او نموده میگوید که باز اگر چه هیچکس را حذر نیست
 که محمد را بیدار تا مجموع ملائک از زیارت او قایع شوند و بزرگ
 بر عبدالمطلب طاری شد شمشیر از دست او افتاد و پروانه ای که
 قریش از این سعادت اعلام دهد بقدرت الهی زیارت نکند باز
 ماند و تا هفت شبان روز قوت گفتار نداشت **الحمد لله**
 روی الشیخ المفید قدس سره فی روضه الواعظین انصافا باساده الی
 محمد بن علی بن محمد و ابی سعید الخدری تا لا کننا جلوسا عند رسول
 الله صلی الله علیه و آله از دخل سلمان الفارسی و ابی ذر الغفاری
 و المقداد بن الاسود و عمار بن یاسر و حذیفه التیمی و ابوالمحکم
 التیمی و غیره بن ثابت و اشهاد تبیین و ابی الطیقل عامر بن
 و انثله فحشوا بن یزید و الحزن ظاهر فی وجوههم فقالوا فذلک
 بالایا و الامهات یا رسول الله اننا نسمع من قوم فی اخیك و این
 عملک فایجنسنا و اننا نشاء ذلک فی الذر علیهم فقالوا بنی صلی الله

عليه واله وما عساهم يقولون في ابي وان علي بن ابي طالب قالوا
يقولون ابي فضل علي في سبقة الاسلام واما ادركه الاسلام
طفلا وعنه هذا القول فقال صلى الله عليه واله انه هذا خيركم
قالوا ووالله فقال صلى الله عليه واله من اكل من اكلنا من اكلنا
انا ابراهيم علي السلام هرب به ابو من الملك الطاغوتي من صنعته بين
الامم نباحا على نهر سبغ بن غزير الشمس واقبال الله فلما
وضعت واسق على وجه الارض قام من تحتها يسوع وبعده ورايه
ويعكس من شهادته ان لا اله الا الله ثم اخذوا فامسح به
وامته فراه فدمرت منه دعوا شديدا ثم مضى به ووله بين
يديها ما دأ عينيه الى السماء وكان منه قال الله عز وجل في
كذلك نزل ابراهيم ملكوت السموات والارض وليكون من الامم
فلما جن عليه الليل دأى كعبا قال هذا ربي الى قوله ابي برى
فما تشركون وعلمت ان موسى بن عمران عليه السلام كان فرعون
في طلبه فيقرطوب النساء الحوامل وينزع الاطفال ليتقتل موسى
فلما ولدته امه ان تاحته من تحتها وبقدفه فلما بورت و
تلقى بالتابوت في ابيه فقال له من عزم من كلامه يا بني الى اخا
عليك الغم فقال لها لا تخزي انا لله لادني اليك فيقوت
حيلا فحق كلامها موسى فقال لها يا ام افدني في التابوت و
التم التابوت في التيم ففعلت ما امرت به ففقد عنه في التابوت
والتي التابوت في التيم الان قد ذه في الساجل ورده الاله وسته
لا تعلم طعانا ولا يشرب شرابا معصوما وروى في المدح كما
سبعين يوما وروى سبعة اشهر وقال الله عز وجل في حال طعن
لبيته ولم يمنع علي عني اذ قتل اخاك فتمول هلاكا ولا يكون بكلمه

انما شئت
تنت

فجعتك

فجعتك المثل في قهر عينا ولا تخزي الاله وهذا عيسى من
مريد علي السلام قال الله عز وجل فنادوا من تحتها الا تخزي ففعلت ما امرت
سرا الى امرها شيا فكماله وقت مولده وقالت حين اشارت اليه فقالوا
كيف نكرم من كان في الامم مبعيا قالوا في عبادة انا في الكتاب والخر لا
نكرم عليه السلام في وقت ولادته واطل الكتاب والنور ووصف الصلوة
والزكوة في ثلثة ايام من مولده وكلهم في اليوم الثاني من مولده وقد علم
جميعا ان الله عز وجل خلق عليا من نور واحد وانا كنيا في صلواتي سبع
الله عز وجل ثم نقلت الى سلاسل الجبال وراحام النساء يسمع تسبيحا في
الظهور والبطون في كاهن مصر عبد المطلب وان من ناكه كان يظفر في وجهه
ابائا وامها اتنا حين يقرن اسماء في عظم طه بالقرن على جباهم ثم اقرب
نورا مضيا ونفسه في عبادة الله ونفسه في ابطال البغى وكان يسمع تسبيحا
من ظهورهما وكان ابو علي اذ اجلسا في ملاه من قرش قد بين نوري
من صلب ابي ونور علي من صلب ابي الان خرجا من احدا ابونا ويطون
انها اتنا ولقد هبط جبريل في وقت ولادة علي فقال يا حبس الله بقر
عليك السلام ويحييك بملاذ لحينك ووزيرك وصنعك وخلقك
ومن شددت به ازرلك واعطت به ذكرك فممت مبادا فعمرت
فاطمة بنت سدام على علي السلام وقدمها الى الحسن وهو بين النساء والفقرا
حيلا فمما احببوه من ان يكون علي السلام يا محمد تحت ينها وسيتك سرا فادا
وضعت يعلق فلتاه ففعلت ما امرت به ثم قال ولما رى بك يا محمد
قائه صاحبك العين ففردت يدي عن الله فاذ اعلى بها اياك علي
واستغايك العين فلهذه العين وهو مؤمن وقيم بالحسنة وشهد بصدقها
الله عز وجل وبر ما اتي ثم قال يا رسول الله اقرأه قلنا قرأه في الذي يفسد
مجهز به لئن ابدى بالصدق التي انزل الله عز وجل على ادم مقام بها شيت

ما من اول من فيها الا اخر من فيها حتى يوحى اليه ان لا يولد
 احفظ لها منه ثم قرأ نوحا وصي الحق يوحى اليه لا يقر بانها احفظ لها
 منه ثم قرأ نوحا وصي الحق يوحى اليه لا يقر بانها احفظ لها منه ثم قرأ
 ابراهيم عيسى بن مفرغ عيسى لا يقر بانها احفظ لها منه ثم قرأ ابراهيم الذي قرأه
 الله على من اولها الا اخر من فيها ثم حفظه حفظا مستاعدا من غير ان اسمع منه
 اية ثم خاطبني وخاطبته باخاطب الانبياء الاوصياء ثم على الحال بغير اية
 فلم تخزنون وماذا اعلمكم من حق لاهل الشك والشك باالله هل تعلمون
 اني افضل النبيين قلت وصي افضل الوصيين وان اولادهم على اهل المآلى
 ايسى واسحق عليهما السلام والحق والحق والحق واسماء اولادهم مكتوب على
 سائر العرش بالحق والحق وسليمان عليهما السلام خلقا خلقا فوكلهم عليهما السلام
 فقال ابراهيم اولادهن الامهات لمساكن سماوية ولا ارضاء مدحجة ولا
 ملكا مكرما ولا اقبليات سلا ولا خلقك يا ابراهيم فاما اعطى ادم ربه
 حقتا ان تقبل قوله وبغير حطية فاجابه فكتبا الكلمات التي تلقاها
 ادم من ربه عز وجل فتابع عليه وغفر له فقال له يا ادم ابشر فان هذه
 الاسماء مؤذنة ربه والركض من ادم ربه عز وجل وانقر على الملائكة
 بنا وهذا من فضلنا وفعل الله علينا فقام سلمان وضرمه وهم يتنزهون
 عن الفناء فوفى فقال رسول الله صلى الله عليه واله انتم الفانزون ولكم
 خلقت الجنة ولا عذابنا واعدا لكم خلقت النار يعق بها هذا ابي عمر
 ابي سعيد خديك روايت كرهه كرهه كرهه كرهه كرهه كرهه كرهه كرهه كرهه
 صلى الله عليه واله شسته يومه كرهه كرهه كرهه كرهه كرهه كرهه كرهه كرهه
 ومقادير سودعا راسر جميعي اوصيايه كيار وشيعيان ومواليان عبيد
 كراد وفراخضرت بدوزان ولا ريشه شسته ثاخرن وامر به بوجبات
 امتياف بظاهر وبدا وعلاماتهم والم برنواحي بيشان واضع وهو بيا

واخبرني

وكنهه عيسى عليه السلام من اخبرني عن ذلك بالامهات والاباء يا رسول
 الله ان في محافلهم شيت برادر وابنهم بنو امير المؤمنين عليا في
 شويهم كه سيعهم والم بكرد وواخضرت نور خست ميلطيم در و
 بريشان ودرع كلمات واهيه ايشان حضرت صلى الله عليه واله فرمود
 كه اينهاست چه حصلت رذيله اسناد نيشاه ولايت ميتايد كفتند
 كه اعتقاد ايشان انست كه سبقت على بايان باعث شرف وفضيلت
 مستلزم زياد قوتيه وفتولت اعضرت نيت وميكوي نيكه على دلخا
 بصفت طفوليت موسوم بود واسلام اطفال اسبب شرف وكال في
 شود رسول اعلي مقام بعد از استماع اين كلام در بيان على شان وحق
 مكان على عاليتان واطهارا كه اخضرت مانند رسول اولو العزم در
 يرو ولايت مشهف بكم العقل وفاضلست ونيابت علم وكياست بوده
 ورفع نوبهم سبعا دايه حالت مؤذنه كه سوكند ميدهم شواحيده كدان
 كيت سالقه وحقه ماصيه داشت دايه كه چون وقت ولادت ابراهيم
 خليل رسيد پدرش تافع ماز واوليجهت خوف غرور وود كرهتايد
 ودر وقت غروب افتاب بر كنار طرقي خراب ابراهيم متولد كره بر علي
 القوي از ربر ماز در بختاست دست مبارك بر سر دوي خود ميكشود
 شهادت لا اله الا الله مكر ميكرد ابيد ومنتدلي بر داشته بر خود ميها
 ماز و شجوت اين امر عجيب ودينيات ترسيد و حضرت ابراهيم
 تمام متوجه ماز كرهيد كه حالتي كه بجاي آسمان ميكره و حضرت
 عزت از من حالت مزيمه عافلا مزاجه را كره ايند در كرهه وكرهه
 نرعا ابراهيم ملكن السماوات الاخرى وصيدايند كه فرعون ملعون بجهت
 شدت طغيان ودرع موسي بن عمران سكران زان حامله را ميل ريزد
 اطفال كره قبل مي رسايد و چون حضرت موسي از ماز روي كره بدني
 الحاك بقدرت ذي الجلال شرف در كره كرهه جهت تخليص خود شيعان باد

اشغال خود و او را فرمود که مراد رشت و در میان پنبه گذاشته و بپزد
 آنرا بقدری که ساخته بدین اندازه تا آنکه فروغ بر مقلد من و قوت
 بیاید و با زاری و قتل من میادرت نماید مادر موسی از مشاهده
 این امر غریب ترسان و هراسان گشته گفت ای فرزند من میترسم
 که غرق گردی و از این دریای خنجر و کینا نرسی موسی گفت که زنده
 بخاطر خود راه من که پروردگار عالم و ربی بنام مرا بصورت و سلا
 بتو خواهد رسانید مادر موسی در غایت افزوده بطرفی که از موسی
 تعلیم یافته بود او را در صندوقی مقبر نهاده بکمرای نال گفت و بعد
 از هفتاد و دو روز و بر وایتی هفت ماه در رسید و آن طفل مصور و
 ایام اب و طعام نشوید و شیرش بیت از پستان عنایت و به لایلام
 نوشید و حضرت عزت اهل غفلت با این معنی اخبار نموده در کعبه
 و قصص علی بن ابی طالب را و می دانید که عیسی مرید علی علیه السلام در وقت
 که متولد شد و چون چرخ مادر خود را دید بقتلیه او گریه
 و فرمود که او مادر بحکم حکیم اکبر رسانده غم خود را نزد همین جانشین
 و بیعت بخنان و احمیه مردمان از پیشه خود راه مده پس حضرت
 در آن حالت کتابی بنویسید و آنرا ساخته منصب جلیل القدر بنیوت
 با و عطا فرمود و او را با قامت صلوح و آیین زکوة امر نمود و در روز
 دوم ولادتش با جمعی که در مقام قریح و سرز نشو مادر او آمده بودند
 بخت آمد فرمود که ای عید شما تا آنکه کتاب الابرار الایه و تفصیل حال
 این سه پیغمبر که به با اختیار ایت مذکور در کتاب سیر معنیه و حقیقت
 و در این اوراق کفایتی که آن ندارد فلیطالع عنه و بالجملة چون سید انبیا
 صلی الله علیه و آله سخن با پنجار ساند فرمود که شما میدانید که زنده من
 از انبیا مذکور ارفع و منزلت من اند حق تعالی اعلم است و حق تعالی
 بقدرت کامله و حکمت شامله خود را و علی را از نوره احدی مخلوق ساخته

و مادر

عبارت است از این که چنانچه در کتاب الوصای آمده و بتدریج از اصلا
 اب و ابراهام اقامت انتقال کرده بعد از اطلب رسید به و درین مملکت و در
 عهدی و عصری از آن شیخ و بنی مایا سعاد اقامت میرسد و سبب عجیب
 و غیرت ایشان میکرد و بنو حاد و دیوهای پیدان و مادران عناوت
 به بر تبه که نام من و علی و پیشانی ایشان بنو حاد و بنو حاد و بنو حاد
 گشته حضرتان بصلای عبادت رسید و بنو حاد و بنو حاد و بنو حاد
 و انصاریک ایشان از شیخ مایا بنو حاد و بنو حاد و بنو حاد و بنو حاد
 در حیات قریش حاضر میشدند و با انبیا ظاهر میکرد و بنو حاد و بنو حاد
 حضرت یوحنا الامین در حین ولادت امیر المؤمنین با مرتب اهل بیت انداد
 الحلال که محل اقبال صاحب دولتان و اهل الاستاد از کردید و فرمود که با
 حبیب الله حق جل و علا ترا سلام رسانید و نسبت ولادت برادریت
 علی را عزت می نماید و میفرماید که حالا حکام ظهور بقوت و
 رسالت نشت چه قوت و عظمت دارم ترا با در روز میر و عدلی و
 خلیفه تو و مظهر نام نامی تو علی بن ابی طالب بعد از استماع این بشارت
 میادرت غمزه فاطمه بنت اسد را یافت که اثر وضع حمل بر وضو ظاهر گشته
 و زنانی قایله بر در و حلقه زده ناگاه یک ملک عظیم جبرئیل
 نزول نموده فرمود که با محمد امیر جهان شده که میان خود و مادر علی
 پرده حایل سازد و چون علی متولد شود و از آن گریه عیدان انبیا
 پرده فرمود که دست خود را با آن طرف پرده دراز کن چون دست بان
 طرف پرده بروم فی الحال علی بر روی دست من نهاد و از آن گریه و دید که
 دست راست در گوش راست نهاد پس زبان وضع و بیان صلوات
 حضرت عزت کواهی داده بر سالت من اقرار آورد و باذان واقامت
 که بعد از وضع من در حبل سلام قرار یافته شکم کردید و من گفت که آنرا

بما عوانه لفت بخوان پس عباد الله تسبیح من میباید و در است
به ابتدا کرد بصفتی که بدورد کار عالم بحضرت ادم علیه السلام اشاره
و شیت بخوان اقامت نموده و از اول تا اتمام تا آخر تلاوت نموده
بخوان که اگر شیت بخوانش در قرآن نموده و یا آنکه علی را بهتر از او
میداند و بعد از آن شروع در خواندن تفریق موسی کرده و بگویند از
اول تا آخر قرأت نموده که اگر موسی حاضر کردیدی قاری شدی بآنکه
علی تفریق را بهتر از او میداند پس شروع در قرأت از نو برد او کرده
بنویس از اول تلاوت نموده که اگر او حاضر آمدی اعتراض کردی بآنکه
علی را بهتر از او میداند نگاه در خواندن بعید عیسی شروع کرده
بقرآنی از قرأت نموده که اگر عیسی حاضر گشتی قاری کردیدی بآنکه علی
از او بهتر از او میداند بعید خواندن کتب مذکور شروع در تلاوت
قرآن مجید نموده و از اول تا آخر قرأت نموده و هر یک از آنکه حال از آن
میداند بجا نماند بخواند بجز آنکه بکتابه بر من باز کرد و
ای نظریه در سرای وجود نهاده قدم زدم ندیم پس بیان من بود
عاطفه که میان ایشان اوصیای باشد بوقوع پیوست بعد از قایم
مذکور که هیچ دیوه ندیده و هیچ کوشش نکرده غافل حال طفولیت
بجای طفولیت معاودت نمود و چون دیوه و ولادت عقل و علم
صکاست او باین مرتبه بود پس چنان احوال داهیة اهل ضلال
نیز من و عثمانی شود و بجز قرأت ایشان متاثر شده ملاک
می بایست بپوشش که بخدا سوگند که من افضل و اکمل از همه انبیاء
و وصی و خلیفه اهل و افضل از همه اوصیاست و در حقیقت که ادم
علیه السلام اسم را با نام علی قاطعه و سن و حدیث و اسامی سایر
آنچه دید که بنویس سابق عرض اعظم بن شسته ایضی و نظرش

عظیم بن
تو بدین مرتبه که چنانچه از حضرت علی علیه السلام خالق فرموده خطاب خطاب
از عتبات الارباب در رسید که یا ادم اگر عرض ایجاد صواب این
اسما غیبیه و اسمان و زمین را بمن و من و ملائک مقربین و انبیاء
مرسلین را ایجاد نمیکردم و ترا که صفی و برکن بر من عارف و متفهم
و چون ادم صفی بر سوسه ابلیس شقی از کتاب خلافا را کرده
از شجر منهدیه تناول نمود لشکر ملام و امثال دیوه و نهاده
و تاج شرف و افسر اجلان را سر او خداید اینچه بفرموده و آنرا
نمود معروض قبول اینها فساد جبر نیل که ادم اول گفت یا ادم مگر
از نامهای که بر سابق عرض دیدی از پیش ادم متنبه شده مانا
شقیع ساخت و دست تو سیل بدامن بازده با حضرت قاضی الحاکما
اغان مناجات کرد و گفت یا رب بحق محمد و علی و فاطمه و الحسن
و الحسین الا قیت علی یا رب یا بحق جاده و منزلت و قرب و مکاتبه
این جماعت که تو به مرا شرف قبول از این فرایع حق تعالی تو به
او و قبول فرمود و این معنی را در قرآن مجید با سماع جهایان
دسانند گاتا اعراضه و تعلق ادم من به کلمات فتا بکلمه
پس خطاب بعد که ای ادم بشارت داد که که صمیمات این اسماء از
ذریه کرام و اولاد عظام تو اند ادم علیه السلام بعد از اجتماع این شهادت
حمد و شکر حضرت عزت بجا آورد و بر ملا اعلامیاهات و مناسبات
نمود و بیانید که این مرتبه رفیع و درجه منیع و افضل و شرف
ماست بر سایر رسول و انبیاء بسبب فضل خداست نسبت باین
مسلمان و سایر حق الیاف بعد از استماع این سخنان بشاخص و غنای
از نزد پیغمبر اهل ایمان برخاسته گفتند که ما رسکایم و درویش
دکاه از بزرگید کاینم حضرت فرمود که شما فانی و رسکایید

واشكر من كثر برادى شمتان ما و شما خلق كنهه و عمن من يعنى كنهى
 كتاب كافي برادى عبد الله بن سنان آورده كه عن ابي عبد الله
 عليه السلام فى قوله تعالى و لقد عهدنا الى ادم من قبل ان نخلقه ان
 و فاطمة و الحسن و الحسين و الائمة عليهم السلام من ذريتهم فسنى
 هكذا و الله انزلت على محمد صلى الله عليه و آله بقرآن حضرت صادق
 صلوات الله عليه و آله فرموده كه مراد از كلمات در آيه و آتاه و آتاه در
 آيه شريفه و لقد عهدنا الى ادم من قبل ان نخلقه اسماى بزرگوار حضرت خضر
 البشر و ائمه اثني عشر است و آيه من كثر من ذكرا ايشان موشى بوده
 از باب بيان باخراج ان از كلمات بفتاى فرقاى شمله فرغ
 اش غصبا لى كرميد و از اينجا و ان مثل اين مواضع قصيده كه عثمان
 في دين احياى ايات قرآن نموده سرودن عبد الله مسعود و سقوت
 مصحف وى و مصاحف ديگر در وجه ظهورى و باينچه عرض نمودم
 با حقا و در بعضى نقلها يافته ليد ايات واحداث و كلمات
 محكمات صريحه الذلاله كه افا و محالات و كالات و كالات
 شفاء و مرقويه يعطيات حاصله از خالق الارضين و السموات
 فرموده تا و بلايه بعيد فاسد مبراهيم و باخراج ان جرات
 نموده بقيه ايات كه فى الجمله تا و لى يا تقيدى يا تخصصى يا يوفى
 واحفارى يا اوتكا و بجانى بيان نظر و تواتر بافت جمع صاغت
 ده زب ايمان و زود قرآن كشت لعنه الله عليه و على خبيته و تابعيه
 و محقق تا و على بن عبد الله عليه السلام در رساله الفيه ذكر كرده
 كه و لى فكم تحفات لعنه الله عليه و آله على القائلين فى النار فان
 مثلها الامثال لا يعقلها الا كما و مراد من المصطلح و و و كتاب
 صان الكرام و يكره است كه درى و جبريل عليه السلام كان جالسا عند

النبى صلى الله عليه و آله فقال صلى الله عليه و آله التلم فقام كعب بن جبريل عليه السلام فقال
 النبى صلى الله عليه و آله انقوم هذا الفتى فقال لهم له على حقنا لعلم فقام
 النبى صلى الله عليه و آله و آله كيت ذلك التلم يا جبريل قال يا لخالق الله
 تعالى سالتى من انت و ما اسمك و ما انا و ما اسمى فخيرت فى
 الجواب و بقيت ساكتا ثم حضر هذا الشاب فقال له الان انا و
 عالم الجواب فقال لى قل انت يا جبريل و اسمك الجبريل و انا العبد
 الذليل و اسمى جبريل و طنا نعمت الله و عظمته فقال النبى صلى الله عليه
 و آله كه عرك يا جبريل فقال يا نبى صلى الله عليه بطلع نجم من المشرق
 فى ثلثين الف سنة مرق و قد شاهده طالعائين الف سنة يعنى
 حضرت روح الامين نزد خاتم النبيين صلى الله عليه و آله نشسته
 بود كه تا كاه اسير المؤمنين صلوات الله عليه و آله بر ايشان وارد شد
 چون نظر جبريل بآن بگريد ملك جليل افتاد بجهت تعظيم تكريم
 آنحضرت بر عاست حضرت رسالت صلى الله عليه و آله از الخالق
 متعجب شد و وجه تعظيم و تواضع فرمود كه انقوم لهذا
 الفتى جبريل كيت يا رسول الله او را درون حق تعظيم است چه در
 حين كه خلافت عالم را از كتم عدم بعوضه و جودا و رد از من است
 كه من انت و ما اسمك و من انا و ما اسمى من اذن سوال تحريك
 بجهت عدم علم بجهت بر ايشان حال كردم تا كه ما اين جوان
 كه مرقب ملك ما است ادعاه هذا ملك مرشد و فعل من
 شد مراد از ان سوال حيرت افزا جواب است يا جبريل و لهذا
 يا انا الهيا للذليل و اسمى جبريل ارشاد و تعلم داد و لهذا
 كيت له و عظمته سبيل سبيل الان سرجيل و سرجيل استغاث
 مروت عمن من دكعت يا رسول الله ان عرش جبريل عليه السلام و

بنا

مقرين

بنا

حکیم را که افضل و اکرم باشد از من و هیچ احدی را دعوی ابریت و افضلیت
 نمود از من امیر المؤمنین صلوات الله علیه فرمود که چوین از کلام
 نام از حضرت خیر الانام شنیدیم در مقام استغفار رشتد پرسیدم
 که یا رسول الله امانت افضل الم عبر الی الله یا شیدا یا جبریل که بر کزین است
 جلیست فرمود که یا علی حضرت علی افضل داده انبیاء مرسلین بر این جمع
 ملائک مقربین و فضیل داده ما بر همه مرسلین و نبیین پس فرمود که
 و افضل مرسلین یا علی بن مریم بر معارج قرطی و معراج منارج
 غیر متناهی و بعد از من مخصوص ذات باریکات علی بن ابی طالب و کسی دیگر
 باین مرتبه علیه و درجه و رفیع شرفان رسید در همه اولاد آدم شریف
 و کسی در کمال فضل و ادرجه للعالمین و بعد از حضرت طایفه که این جماعت عالم
 کسوت متعالی لا یلقی قدر ایشان قیاس بود حضرت امه معصومین صلوات
 الله علیه اجمعین که افضل مخلوقات و افاضه آسمان و زمین و بر کزین کاف بارگاه
 و بیتا العالمین اند و بعد از این فرمود که ان للذکوة الخدام و خدام محبتین
 یعنی بر سر تو که ملائکه کرام بشری و عساکر و خدمت دوستان و یحسان
 ما شرف و بعبادت خدمت ما مستسعدند و خبر فرمود که یا علی بدانکه من
 از ملائکه مقربین که حامل مرشیت العالمین اند و پیغمبر و تجدید المبعوثین
 و برای طایفه که ایمان بر لایت آورده و محبت ما را فضیلت لعین ساخته باشند
 استغفار و میخایند بعد از این فرمود که ای علی بدانکه اگر حق سبحانه و تعالی را
 خلق متوکل آدم و حیوان هرگز خلق نمیشد و طبعش و دوزخ و آسمان و زمین
 خلق نمیشد و چون تواند بود که ما افضل ملائکه بناییم و حال آنکه ما پیش از
 ایشان از روی کار و در آشنایند بودیم و بتسبیح و تهلل و تقدیر و شرف کردن
 زین که اولی خبری که از یزد که عالم خلق فرمود و او را حایر و دایران و اگر با
 گردانید و توحید و تجدید ذات قدس خود و بعد از آن ملائکه را خلق نمود و چون

انشاء

ایشان ملائکه را و او را نیز ملائکه از یک نوع خلق شد و این جمعی در نظر ایشان
 بزرگ و عظیم غره و ما پیش از این مشغول شدیم تا ملائکه را معلوم شود که ما را
 مرتبه خالقیت نیست بلکه از جمله مخلوقات خالق خلاقیم و او نیز است از
 از جمله مایان موصوفین و از هم بود و ما بر این اشیاء و واسطه تسبیحات که از ما
 ما و رسیدیم و پیغمبر علی بن ابی طالب و چون ملاحظه رفعت شان و بزرگی شان
 ما نمود ما بتکلیف الهی مشغول گشتیم تا بدانکه کلام ظاهر شود و بر آنند که بزرگ
 غیر حق جل و علا وجود ندارد و ما را ملایان و درگاهیم و ازینندگان از حضرتیم
 و مرتبه معبودیه نداریم که خلائی ما را پرستش نمایند خدا را یا ما را داد
 الوهیت شریفی را و او اند ایشان بعد از اسماح طلیل از ما تکلیف توحید
 شد که گفتند لا اله الا الله و چون در بزرگی و جلالت مرتبت ما نظر نمودند و
 بنا برین هم آنکه ایشان را در غرض این شد که بزرگتر از عساکر باشد و بیاد
 بکبر فرموده ایشان از تعلیم دادیم که حق تعالی اگر از همه اشیاست ایشان بعد
 از ملائکه این صورت آنها حکیم و چون ملائکه بنی در که حق جل و علا
 عایت عزت و نهایت قوت بیا از نایافته باشد ما بکلمه شریفه لا حول و لا
 قوه الا بالله مشغول شدیم تا بر ایشان ظاهر کرد که حول و قوت در کسی غیر از
 حق لا احوال نوده و نیست و چون ما را استغفر نعم الله و معنوی بالای
 غیر متناهی و بیوند و لوازم خود و نشانها و نمودن ما بکلمه علیه السلام
 ما درت نمودیم تا ملائکه بدانند که حق جل و علا بیجهت کثرت نعم و عطایا
 مستوجب حمد و ثناست از کمال و بجا این ایشان تعلیم ما بکلمه الحمد و تکرار
 شدن بنا برین ملائکه مقربین بر وسیله تعلیم ما عبادت یافته و پیغمبر
 و کبر و تجلیل و تحمید بلکه بجهت اشتغال فرموده بان ملائکه و متصفین
 بعد از آن حق تعالی آدم را خلق نمود و ما را در تعلیم عبادت کلام داشت
 و ملائکه کرام بجهت اعظام و اکرام ما ما را و سجود و ادب ساخت و سجود

بنابر دو پایه بود اول اظهار عقیدت از سوی کار و اطاعت امر بپدر
تعیین و تکریر حضرت امام مجتهد استقرادها در صلب و باور
و در کادرس چون معلم و معبود همه ملائک باشیم چگونه
افضل و اکرم از ایشان نباشیم و بدان یا علی که چون در شب معراج
که مراد ما را چو سما عروج افتاد روح الامین در میان انبیاء
موسلین و ملائکه مقربین اذان و اقامت گفته فرمود تقدم
یا محمد در پیش ایشان ده امامت جماعت رحمت کن گفت یا محمد
اقتدم عليك چگونه حرارت کم و برتق و ملائکه علی و کافه انبیاء
تقدم نمایند فرمود که یا محمد حضرت و بی العالمین انبیاء موسلین
را بر ملائکه مقربین تفصیل داده در آن میان ترا افضل از
همه پیغمبران کرده اند پس پیش ایشان ده امامت کن عزایمات
همه انبیاء و مقربان ملائکه اعلیٰ نمودم و ایشان در عقیدت من صف
کشتن من اقتدا نمودند و لا آخر و چون بحسب نور رسیدم
جبرئیل فرمود که تقدم یا محمد و از وفاتت یا زانیست و گفت که در
مقام حقوز از من چرا غفلت میکنی جواب داد که یا محمد اینجا
مستهای مقام نیست که از اینجا تجاوز نتوان کرد فان تجاوزت
احترقت اجتنقی بقدر عدد در پی و نعم ما قبل بدو گفت سال
بیت الحرام که او حامل و می برتر خرام بود دوستی محکم یافتی
عنانچه در صحبت براتافتی گفت آری یکی موی بر تنم فروغ غلغلی
بعوضم برم و چون روح الامین را قدرت یافت بنمود و بنمای
قطع بحسب می نمودم تا ایام شریف عظیم رسیدم خطاب مستطاب و عیت
الادبایب در رسید که یا محمد گفت لیتک و بی و سعادیک تبارک
و تعالیٰ فرمود که انت عیدک و انوارتک مرا عبادت کن و احکا

مرا اطاعت کن و در حق من و تو کلامی که بفرستی که تو در میان خلایق
بفرستی که بسبب نور صلیت تو از ظلمت کنه کفر و عصیان خلاص شد
نصیرای فرج افزای اذعان و ایمان رسید و تو رسول محبوب و محبت
و راهنمای بر کافه خلایق و برادر باطلدینین با محبت تو و متابعین
خالق کرده ام و انشی بر کیش پادشاه و مخالفین تو ایچا نموده و کرامت
خود را بجهت او صیبا و خلفاء تو بهر یا ساخته و تبارک ابرای شیخا
و محبان ایشان بر خود واجب کرده اند بدان استقام این کلمات
مستمله بر دیشادات گفت یا خالق ابرایات خلقا و وصیای من کلام
و هادیان و رهنمای من که کسان فرمود که یا محمد جوی که بهر وقت
خلایق و وصایت تو مقهور گشته اند ساقی عرش با ساسی ساقی ایضا
منور کرد بدین چون نگاه کردم دوازده نور مشتعل بر دوازده سطر
بنظر من آمد که بر هر سطری اسم و صبی از او صیای من مشتعل کرد یک
اول ایشان علی عایشان و آخر ایشان محمدی آخر از جهان پس خطاب
در شد که یا محمد ایشانند که بعد از تو اولیا و احباب و حجج حق جل و
علا اند و دلیل و راهنمای کافه خلایق و برادر و ایشانند و
و خلفاء تو و بهترین خلایق بعد از تو دوزخ و جلاله انت احدا
که دین خود را بسبب ایشان بر کافه عالمیان ظاهر ساخته کلام
خود را بوجود یا محمد انشای نمایان سازم و بواسطه مهدی
احقر از امان زمین و از لوث رجس و عاندین پاک که خام و شاد
و مغارب زمین و امخرا و ساخته و نایب و صحاب صغایط طبع
و شتاده او سازم تا از کسان کرد بدی و طی طرق سموات نموده برین
اعظم رسد و کتابت و فرغ علوم الهیه نموده دیدن امر اجتهاد
و بسا که نصیر و الهیه او نامزد سلخته ملائکه خود را معرفی

او که از تادعوت مرا آشکارا ساختند و خلافت را بدین حق و لایق
 نموده بماند و با اذن و قبول و نصرت و تائید هایت نماید و ملکت
 او را معصوم و ابدان نموده ایام دولت او را مقادیر کند و انچه
 شود بزمان قیامت و هنگام ساحت موافقت **بدا آنکه**
 مراد از تادعوت صحاب و ترقی مدارج است و اینست که ابرهای
 با و عدو برت و وصافه را از لیل و طبع و منقاد اخضریت نماید و این
 مرکب و سازد تا هر چه که خواهد بیان سوار گشته و از طرف مع
 عروج نموده بر سرش اعظم ممکن کرد و الکتاب علوم غامضه فرمود
 نزول نماید چنانچه محمد بن الحسن الصفار در کتاب بصائر الدرجات
 در بابی که موصوفت برای بیان آنکه حضرت ابی تراب عجلت
 و اکب صحاب صحاب کردید ذکر کرده که عن عبد الله بن
 ابی جعفر علیه السلام قال قال الله تعالی قد خیر الخلق و ما اختار الله لیل
 و ذکر لصلحکم القصب قلت و ما القصب قال کان من صحاب
 رعدا و برق و صاعقه فصاحبکم برکبه انا انه سیر کما یحتاج و یقی
 فی الاسباب سباب الخوات السبع حوضه عوالم و انتمین خراب و در
 کلمی مذکور است که این حالت یعنی وصول بر سر حضرت عزت
 خصوصیتی بشاه ولایت ندارد بلکه هر یک از ائمه هادیه باین
 درجه رفیع تشریف یافته اند چه منقول است از صادق آل محمد
 علیه و علیهم اجمعین اذا کان لیله النجمه فاتی رسول الله صلی
 الله علیه و الله العرش و فاتی الائمة علیهم و اوفیت فیما رجع الا
 بعم استفاد و لولا ذلك لقتلوا عندی و در بعضی ایالات
 ذکر یافته که هرگاه که امیر المؤمنین علیه السلام را که صحاب صحاب کردید
 و سیر طبقات ساهویه فرموده که لایق سوار گشته طبقات

ازین

لایق و سیر طبقات ساهویه فرموده که لایق سوار گشته طبقات
 دوایت کرده از حضرت صادق علیه السلام که ان علیا صلوات الله
 علیه ملک مافی الارض و ما تحتها فوضعت له الامتاجین الصغیر
 و الذلول فاختار القصب فکان فی القصب ملک ما تحت الارض
 و فی الذلول ملک مافی الارض و اختار القصب علی الذلول فدارت
 به سبع ارضین فوجد ثلثه خراب و از رفیع عوالم و موالی و مفری
 لطیفین معنی اشارت نموده **حیدر چنان** شاه بود در چشم
 جان ماه بود مهرش چو خورشید بود جزا و سوار گشته هفت
 اسبان امانت و عفت زمین میداد و قرن همه در شان او ایست
 غلام شهرم در چشم ما بینا علی در نظر ما که ای علی در قریه و ادنی
 علی کریمت این من کافرم که عشق جوید حیدر است که وصل جوئی
 حیدر راست که اصل جوید حیدر است چون شهد شکر در بر
 حیدر نام کل بود که صاحب دل بود در اسان غلغل بود و منقش
 چرخ و نظم اویم حیدر امام دین بود حیدر سوار گشته بود حیدر مل
 رهین بود در پیش ریت داورم حیدر بود میر و فاحیدر برید کا
 سخا حیدر بود شیر خدا و پدا امام رهبر فر و در مصابح القلوب
 از واقعی نقل کرده که روزی نزد هر و زار شد رفعت شافعی و محمد
 بن یوسف و محمد بن اسحق حاضر بودند هر و زار شد شافعی و گفت
 تو چند حدیث نقل می کنی یا علی ایاد داری گفت چهار صد یا یا یحیی محمد
 بن یوسف گفت تو چند حدیث یا داری گفت هزار یا زاده محمد
 بن اسحق گفت تو چند حدیث یا داری گفت هزار یا زاده که خضره قریه
 بنودی یک یک گفتی گفت خضره که است از حق و اعمال تو گفت بگو که
 ای محمد بن اسحق گفت که با فرزند هر از حدیث مستند و یا نزهت از حدیث

عند

روایت که پیش وی آمیم که طعمه میزدی بر غل فاطمه اوده بر غل امانیت
 ندارد رفیق من بر اشد قهره گفت راست میگوئی و از اینجا میسیاید رفت
 و بر آن غم مصمم شدیم انشی خفته چون بیدار شدیم پنداشتیم که هیچ
 اعظم میرویم چون باز که گذرم ابو عبدالله محمد و داوید و امیر المومنین
 نیز دیدیم که بر خر عری سوار شده بر عظیم جدا عظم من گفتم که کردن ابو عبد
 الله محمد را عین فدا کردن بنزدیک بود رسید قضی بر او زد و در حین راست
 ابو عبدالله محمد و ده و کور کرد و گفت با صلحون علی ما از اسبی و فاطمه ابو
 عبدالله دست بر خشم نهاد و گفت او را معصیتی ابو جعفر گفت من بدار
 سندم و قصد کردم که پیش رفیق دوم و حال یاری بگیرم در حال و دل و تن
 القون و از حال ما من گفتم که نشوق که چه خواب دیدیم و بینه خرابیم
 میگفت من گفتم من نیز همان خواب دیدم پس با یار چون گفتم که بیایا بعضی
 بر گیریم و پیش عبدالله محمد و دوید و سوگند خوریم که تا پند خرابی بر
 چون بد رخا نه وی رفتیم در نیسته بود و از بریم جاریه آمد و گفت که
 نیت که ویران کن دید و دم کرد رسیدیم و در بریم چهار خراب میگفت
 تا آخر حال و بر او رسیدیم جاریه گفت وی دست بر خشم نهاد میگوید
 علی بن ابی طالب چشم مرا کور کرده گفتم در کشاکش که ما مدین کا آمده ایم
 در آن کشور پیش وی رفتیم و مرادش بر نهایت منکر و استغناء میکرد و میگفت
 مالی و علی بن ابی طالب ما مشغله به وانه صرف قصه علی بن ابی طالب فاعا
 ابو جعفر گوید ما نیز خواب پیش از گفتم و ویرا نصیحت کردم که ازین
 حکایت باز ای گفتم و زبان طبع علی فاطمه کو تا کن ما را گفت لا حول
 و لا کاد مدد خیر اگر علی بن ابی طالب ان چشم دیگر مرا کور کرد که من او را بر
 ابو مکر مقدم نکردم اینم دوری بر رفیق کردم و گفتم درین ملعون هیچ
 خبری نیست و در نیم پیش وی رفتیم تا حال و بر او رسیدیم چشم دیگر

کود

نور شعله بود با و گفتم اما اقمه چو نزد ما وقت اعتبار نیت گفت لا اوتی
 من ازین اعتقاد بر یکریم و علی را بگو که هر چه میگوئی و کن ما از سبزی
 بیرون رفتیم و بعد از آن حال وی بر سید نیز گفتم و دو ویرا دقت کرد
 و بری داشت مرتبه شد بر خشم علی بن ابی طالب سیلا که رفت و باز نیامد
 ما باز آمدیم و این آیه خواندیم که قطع دابر القوم الذین ظلموا انفسهم
 الله رب العالمین نقلت من خاتمه کتابی از بعضی من الاربعین عن
 الاربعین فی قضایای امیر المومنین با سنده بر فقه الخیر الفرج عبدالل
 بن نصر الحنفی المعروف بابی القاسم قال و ائمه باسلامیه قال گفتم من صریح
 فی سه ست و خمین و ثلثا انه عندی علی بن محمد بن ابی علی المسافر و لما
 لعب بذلك لانه اسامی من عکال المرامه الى صاحب السلطان القاسم
 وهو علی جماله البلد حماده قاضیها ابو القاسم بن یایث و کان شایبا
 اویبا فاضلا جلیلا واسع الما العظیم القوه لیل قاستاذ و علیه فاذن
 فلما دخل علیه قاله ایها الامیر فحدثنی فی اللیله امر بان عمله عهدی
 هو ان فی البلد رجلا ضری بالقرم کل لیله فی الثلث الاخیر و یطوف بالبلد
 و یقول باعل صوته یا عافا فلین ذکر الله یا عافا فلین استغفر الله یا مغنی
 مره علی حکم اعتدائه و ان لای یوریک کتله عاده ان یبته علی
 صوته فجاهد فی الله فایقطنی و قالت فی کتله نامه ذابت فی صای
 کان الناس یروون المجد الجامع و دخلته و رایت التی هم اعلی المشری
 بین یوده رجل واقف و عن عینه و یسار و غلامان واقفان و انما
 تسلمون علیه و یرو علیهم التلم حتی رایت فی الری الذی یطوف فی البلد
 و یذکر و یقول عذرا و کذا و عدا ما یقول و یقول و یقول و یقول و یقول
 البی علی الله علیه و الله حق عاده ثلثا فاحضر عنه البی علی الله علیه و
 الله فقال له لعل الوقت یارحوله الله رجلا من امته یحفظ القرآن علی

فنا لک عن السبب
 رسول الله صهناک
 الی السجود الجامع مر

مبعوث شده و این طاعتی است که در کتاب و سایر آیه و سوره
 مذکور کرده و چنان فاده نموده که و بعد از آنکه الانبیا علیهم السلام را
 الهی و اربعه و عیون الهی صلوات الله علیه و صبی و عیون الهی
 که از هشت هزار و چهارصد و نود و این باب و در رساله اعتقادیه که
 اعتقاد نافی عدم انهم مائة الهی و اربعه و عیون نبیا و مائة الهی
 و صبی و اربعه و عیون و صبی و عیون و صبی و عیون و صبی و عیون
 اعتقادیه که انهم مائة الهی و اربعه و عیون نبیا و مائة الهی و صبی
 امر الله و طاعتهم طاعة الله و معصیتهم معصية الله فانهم علیهم السلام
 لم یطلقوا الا عن الله و عن وجهه و ان سادة الانبیا و خمسة الهی و عیون
 و اربعه و هم اصحاب الشراعیع و اولو العزم و نبی و ابرهیم و موسی و عیون
 صلوات الله و سلامه علیه یعنی اعتقاد فرقه ناجیه در عهد انبیا علیهم
 السلام است که ایشان صد هزار و بیست و چهار صبی و نوزده اند و هر کدام
 بحکم و بیجا نه و صبی برای جز تعیین کرده اند و هفت ایمانیه و عیون
 قبل الله و مخصوص من عند الله اند و حق ایشان من اجزا و امر ایشان امر
 حق تعالی است و اطاعت ایشان اطاعت پروردگار و معصیت ایشان
 معصیت افریدگار و هر چه در وادی ارشاد تعلیم عباد بقوله الهی موجب
 و حیجرات العباد بوده و اعتقاد ما است که نبی و ابرهیم خلیل و موسی
 کلیم و عیون روح الله و محمد حبیب الله بهترین انبیا و منظر کبریا اند و
 اولو العزم است که ناخشان شریعت ماقبل و مابعد و اعتقادیه است که
 مقصود ازین کلمه و اصنامان شریعتند و بنا برین نام علیهم السلام در سلاسل اول
 باشد و در کلیتی مذکور است که وجه تسمیه ایشان است که ایشان
 عانم و چنان بوده اند در عهدی که حضرت بابا و ایشان در افرشته
 در باره نبوت حضرت رسالت بران و ولایت و خلافت علی عالی و امامت

و نای

برای انبیا و اهل بیت و بعد از آنکه صلوات الله علیه و عیون الهی
 من بعد و المهدی و سیره و احوال و غیره علیان ذکر کرد و الاقرار و این
 باب و بعد از بیان اعتقاد مذکور فرموده که اعتقاد نافی عدم انهم مائة الهی
 و اربعه و عیون نبیا و مائة الهی و صبی و عیون و صبی و عیون و صبی و عیون
 محمد مصطفی است صلی الله علیه و آله و گفته اند که بعد از آن ذات کامله است
 فاضلترین پیغمبران ابرهیم خلیل است و بعد از آن موسی کلیم و پس از وی
 عیون و انگاه من علیهم الخیرة و التنا و بدانکه اصحاب کتب چهارگانه و اربعه
 صاحب التوراة و اربعه و صاحب انجیل و اربعه و صاحب انجیل و اربعه
 خاتم الانبیا صاحب القرآن و منقول است که بدادم بیست و یک صحیفه نازل
 و بیست و یک بیت و نه و برادر ایس می صحیفه و ده صحیفه بر پنج نازل است و
 بر ابرهیم نوزده صحیفه و بر موسی و عیون علی نبیا و علی جمیع الانبیاء و
 المرسلین و نوزده اصحاب کتب و صحف و مومنه و مراده و صفات تحقیق کشته
 در حق و حق در ششم و زور و در و از و هم و انجیل و در شانزدهم و در آن در
 بیست و چهارم که هر کدام در سلاسل معتبره و در رساله اعتقادیه این
 باب و ذکر یافته که و بحسب ان یعتقد ان الله تعالی له خلق خلقا افضل من
 حق و الا ان الله علیهم السلام و انما احب خلقا عند الله و اکرمهم و اقربهم الیها
 اخذ الله مشایق النبیین و اسماهم علی انفسهم است بر کیم قالوا بلی و ان الله
 بعث محمد انبیته فی الدنیا بان الله اعطى ما اعطى کل نبی علی قدر معرفته و معرفته نبیا
 صلی الله علیه و آله و انما کان اعظم کبریه یسبته الاقرار و ان الله تعالی خلق جمیع
 ما خلق له و لا یملک و لا یملک و لا یملک ما خلق الله السماء و الارض و الجنة و لا
 النار و لا ادم و لا نوح و لا الانبیاء یعنی واجبست بر کافه و
 و عامه و سایرین که که حق سبحانه و تعالی خلقی که افضل از خاتم

الانبياء وانه هدى باسماجاده كونه ويازيه ويازيه ويازيه ويازيه
العالمين واشرف عوالمهم واهل بيتهم واهل بيتهم واهل بيتهم
خالق البريه ودرودا خمشاق كه كرمه واذ اخذ ذلك من ابي ادم من طين
ذو شمس وشمسهم على انفسهم الست برقيم قالوا لو شهدنا شأ هذا است اول
ايشان بر يوبيت حضرت مرفت اقل رمودن ووجود ايشان وحياته مرفت
كه ديدن ووجدان بغير ايشان بوعامة عالميان حضرت مرفت مبعوث
كره ايشان حضرت رسالت الله بوقت دران روز كه در بيت ادم را يروز آورد
بعضي از اصحاب بعضي في الانبياء از ابا ايشان حضرت مرفت مبعوث
همه انبياء را بشهر مرفت مبعوث مكرم بوشا ميه و حضرت خاتم الانبياء ويا
مرفت كوي مبعوثان هم رسول و اقرار بوده وجميع مخلوقا في اسمان و زمين
و انبياء و مسلين و ملايكه و ترين بطريق وجود با جود خاتم النبيين و
حضرت امامه معصومين از كتم هم در محراب وجود نهادند و اكره
حق تعالى بيجاد سيد الانبياء ووصيا ووصي ابيه هدى عليهم السلام على بود جميع
موجود مبعوثان اسماء و زمين و نه اشرف و نه حلد برين و نه ادم و جنان
ملايكه مرفت و بعد از اين كلام و اظهار عقيدته صحيحه اسلام فرموده كه
واستعدادان حج الله على خلقه بعد نبوته محمد الاممه الاثني عشر على طوب
الوصايا ثم من بعد الحسن ثم الحسين ثم على بن الحسين الا صاحب الزمان عليهم
السلام و هم خلفاء الله في الارض يعني اعتقاد ما انت كه امامه اثني عشر بعد ان
حضرت خيرا البشر جميع حال كرمه و دليل هادي همه خلايق و اقل الايشان
على بين اوصال است و اخرا ايشان صلوات الله على جميع
و در كتاب كامل الزيارات ذكر كرده كه روى الاسناد الصحيح عن ابي عبد الله
عليه السلام انه قال لا يجهل المؤمن عليهما افضل عند الله الاممه كلهم و له ثواب
اعمالهم على قدر اعمالهم فضله يعني بر ايتيه به مرفت حضرت صادق

خلافات الله عليه وباريه كه حضرت سيد الانبياء ووصيا ووصي ابيه هدى
و ثواب همه اعمال اياه معصومين در نامه اعمال العبد الوصيفي ثبت كرده
و حضرت بقدر اعمال الايشان بر ساير ائمه شرف و منزلت يافت و صلى الله عليه
و عليهم اجمعين و محقق ثاني على بن عبد العالي قدس سره در رساله نصيه
مضمون حديث مذكور در ان هيب ساخته و چنين فاده موده كه الهدي
من و لك بصلتي عيسى على خلقه كاره و اود و عيسى من المحدثين و لا
يلتفت الى انكار معاند فيكون افضل من عيسى فلا ريب ان عليا افضل
الهدي و عليه السلام و بنا برضا فضليت على مضي نسبت بجمعه عيسى كونه مرفت
اخرى كالاخيه و در رساله اعتقاديه او روده كه اعتقادنا فيهم انهم اولوا
الدين امر الله تعالى بطاعتهم و انهم الشهداء على الناس و انهم ايوان الله و السبل
اليه و انهم اعظم المستقيم و الاولاد اليه و انهم صديق عيسى عليه السلام و انهم
و انهم معصومون من الخطا و الزل و انهم الذين اذهب الله عنهم الرجس و طهرهم
تطويرا و انهم المجرى و البرهان و القلائد و انهم امان الله الارض كانت
النجى امان الاله السما و ان شاكلهم في هذه الامه كمثل صفته نوح او كناس
حطه و انهم جاد الله المكرهون الذين لا يسبقونه بالمعروف و باخرج
و نعتهم انهم ايمان و نعتهم كزوا و انهم امر الله و نعتهم على
وطاعتهم طاعة الله و و انهم و انهم و انهم و انهم و انهم و انهم
الله و نعتهم انهم لا يخلون من حجه الله على خلقه طاهرا و جود الوفا
معصوم و نعتهم انهم حجة الله في الارض و نعتهم على عبادته في زماننا هذا هو
القائم المنتظر محمد بن الحسن بن علي بن محمد بن علي بن موسى بن جعفر بن محمد بن
علي بن الحسين بن علي بن ابي طالب و انه هو الذي اجبر النبي و الله باسمه و نبوه
و انه هو الذي ياله الامم تسلم و عد لا كما ملئت جورا و ظلما و انه الذي
نظروا به دينه ليظهر في الدين كله و لو كرم المشركين و انه هو الذي يرفع الله
على يديه مشارق الارض و مغاربها حتى لا يبقى في الارض مكان الا في دينه بالاف

ويكون الذين كلفه الله وانه هو المهرى الذي اجتر به النبي صلى الله عليه واله اذا
خرج من عيسى بن مريم صلى الله عليه ويكون اذا صلى خلفه مطبعا يكون
قد صلى خلف رسول الله صلى الله عليه واله ويستقل الله لا يجوز ان يكون
القيام غيره بقى في عييته على الدنيا لم يكن القيام غيره لان النبي صلى الله عليه
واله والائمة عليهم السلام ولوا عليه باسبه وشبهه ونسوا به بشرا كثيرا من
اعتقادات مذكوره وانشأى من جهة احاديث ابيه منصوصه بانما
انه هاديه بنصه لله ورجل واحد سيدنا الله تعالى صلى الله عليه وسلم
والله الذين لا حول لهم من الخلق واليه سلم امر الخلق وعليهم حساب الخلق ولا
ما خلقنا ولولاهم ما رزقنا ولولاهم ما بقينا فهم جوع كل شئ منهم من
كل شئ ووجه ولكل موجود حيوة وطعم والولاية من الله عليهم فلابد
خلقنا واليه مآبنا وعليهم حسابنا والله ربهم وربنا **الحديث الخامس**
روى الفاضل المحمدي عن علي بن عيسى الاربطي في تفسير الفقه عند زيد بن ارقم
قال اقبل على الله من محبته حتى اذا نزل بغير الجنة بين مكة والمدينة قام بالرسول
مقيم ما تحب من شوك ونادى الصلوة جامعة قال فخرجنا الى رسول الله
صلى الله عليه واله في يوم شديد الحر وانهما من جملة بعض رداه تحت
قدميه من شدة الحر فصارا حتى انتهيا الى رسول الله صلى الله عليه واله
فصلى بنا ثم انصرف فقال الحمد لله حمدا ونسبحه عينا ونعوذ بالله من شرور
الفتنة ومن سيئات اهلنا الذي لا هادي لمن اضل ولا مضل لمن هدى
واشهد ان لا اله الا الله واشهد محمد عبده ورسوله اما بعد انما انما الناس
فانه لم يكونوا من الامم الا نطق الله الذي كان قبله وان نطق الله في يوم
اربعين سنة الا واني قد شرعت في العشر بين الاواني او شئت ان انا فاقم
واني مسؤلا وانكم مسؤلون هل بلغت فيما انتم قالون فقام من كل
حيث يتولون تشهد انك عبد الله ورسوله وانك قد بلغت رسالة الله وحي
في سبيله وصدقت بامر وعبدته حتى انك لا تقيم غير ان الله خير ما جازي نبي

لله فالتسليم تشهدون ان لا اله الا الله وحده لا شريك له وان محمد عبده ورسوله
وان الجنة حق والنار حق والبعث بعد الموت حق وفيه منون بالكتاب
كله قالوا بلى قالوا فاشهد ان قد صدقت ثم صدقت الاولين
فلكم على الخوض وانتم مني بشك كون ان تدوا على الخوض فاستلكنكم
حين تلقون من ثلالي كيف خلقتموني فيهما قال فبصل عليا
فله ربحا لثقلان حتى قام رجل من المهاجرين فقال يا ابا عبد الله
يا ابي ما التقلان قال لا اكبر منهما كتابا لله سبب طرفي بيد
عز وجل وطرفي يديكم فستجوابه لا تزلوا ولا تضلوا والا
منهما عتقا لا تضلوه ولا تقرهم فاني سألت اللطيف الخبير
ان يدعوا على الخوض فاعطاني فتاهاهما قاهري وهاذا لها خادني
وولهما وبقى وعدة مما عديت ثم اعاد الا وانه له علاكامة
فبصكم حتى تدرك باهواها ونظاها على يوقها وتبذل من قام بالسطر
فيها ثم اخذ بيد علي فرفعها ثم قال من كنت مولاه فعلي مولاه اللهم
والذين والاه وعاد من عداه يعني زيد بن ارقم ووايتكم به كبره كبرون
حضرته رسالت صلى الله عليه واله ارجع وواعمقه ودرع يد محمده
كه موضعيت ميان كه ويدنيه نزول اجلال فرمود واهم كرد
كه الخوض بان خار و خاشاك بلك خوده در تحت انجا و منبري
ساختند و نای صلق جامعه در وادند و ما توجه خدمت حضرت
شد امر خیر البصاء با طبع و مقام كشتیم وان روزی بود بفا
كردم چنانچه بجهت خدمت هوا كه ردای داشت و در زیر
با انداخت و چون انحضرت با جماعت نماز كزاده بر منبر بر
آمد خطبه فیصحه ادا نمود پس فرمود كه ای معشر مردمان حكم
ملك فیان چنان جریان یافته كه در جمیع ازمان زمان تبلیغ

بپرسد سالت باشد و حضرت عتی در میان قوم خود چنان حال افتاد
 عز و تبلیغ رسالت فرموده من در سال بیستم در آمدن و شریعت
 خود را قایم ساختم و بلا شکی از شما جدا خواهم شد و فرمود ای قیام
 از من خواهند پرسید که تبلیغ رسالت چگونه کردی از شما خواهد
 پرسید که محمد در میان شما چنان کفایت زین کاف کرد شما در
 جواب چه خواهید گفت همه بر پای خواسته گفتند یا رسول الله
 چرا بخواهیم گفت و شما دوست خواهیم داد که نزد سول و برترید
 او بی و آنچه حق ادای رسالت و هدایه بود بتقدیر رسالتی
 و هر چه شرط ارشاد و نصیحت بود بجای آوردی و اجرای احکام او
 فرمودی و بعد از آن مواظبت نمودی تا بحول رحمت ایندی
 رسیدی حق تعالی ترا جزای خیر دهد و پس فرمود که ای انبیا شما
 که گواهی میدیدید بآنکه معبودی نیست غیر از معبود بس که بی
 شریک و بی همتاست و محمد بنده و رسول اوست و آنکه هشت
 روز و پنج و بیست بعد از موت همه حقیقت و ایمان طبعه کمیت یافت
 همه متفق الکلمه گفتند بلی یا رسول الله انحضرت فرمود که من
 هم گواهی میدهم که درین قیام و قیادای عشرم و مان بدانید
 و آگاه باشید که من شرط و پیش رو شمایم بر حوض کوثر بجهت
 مقیم نمودن آن از برای شما و میخواهم که وارد کردای شما را بر
 حوض پس بدانید که در حقیقت ملاقات آن شما خواهم پرسید که
 یا ثقلین من که در میان شما گذاشته بودم چگونه زندگانی کردید
 و بجهت نفع عزت و حرمت آنها داشتید یا در اقامت گوید که ما
 ندانستیم که ثقلین عبارت از چیست یکی از مهاجرین ریخته گشت
 یا رسول الله بدو و ما درم ندای قیام ثقلین چیست فرمود و اصر

کتاب

گواهی می دهد است که نزد من کتاب خداست که سبب و سبب است
 که یک طرف آن بید قدرت حضرت عزت و یک طرف دیگر بدست شما
 پس محکم شوید بان و چنانکه دانید تا نفعی به و کماله نکرید و
 کویک قرآن عزت و ذریت متشده دنیا دنیا را بکشید و بکشید
 و هر با ایشان سلوک میکنید که سزا دانی همان و اشکال باشد
 نموده ام که بر شما انبیا ترا من برکتنا و حوض کوثر و حق تعالی دعا
 مرا اجابت فرموده پس هر گشتند ایشان هر گشتند نیست و فرمود
 گذارند ایشان فرمود گذارند من و دوست ایشان دوست من
 و دشمن ایشان دشمن من و این کلام را عاده فرمود و گفت
 بدانید که هیچ آفتی هلاک نشد تا دینی بخواهی فسخ و اختیار
 نکرد و غلبه نکرد بر غیر خود تا بقتل یاور و کسی که در میان انبیا
 بعد از راستی سلوک میکرد یعنی مومنان و سبب هلاک است
 پس از آن محزون یا بد بود و اجتناب از آن یا بد نمود بعد از آن است
 ابراهیم بن علی را گرفته بیا لای برد و فرمود هر که من ولایت او ببرد
 پس این ولایت او است یا رجاء یا دوست دار هر که علی را دوست
 دارد و دشمن دارد هر که علی را دشمن دارد و در روایت زهری آمده
 که انحضرت در احکامات سه نوبت فرمود که ایها الناس اولیائی منی
 حاضران گفتند که خدا و رسول و اولاد من و منان پس فرمود که
 اللهم من كنت مولاه و فلی مولاه اللهم و من لا اله الا انت
 عاده و این کلام را سه بار فرموده گفت الا فایلیع انشاء
 الفایب و در کتب معتبره بر وایات مرفوعه مذکور است که
 حضرت خیر البریه صلی الله علیه و آله یوم القدر بحکم ملک قدس
 خطبه ادا فرمود که سهام او هم صدر منشیان مجلس فصاحت

اختصاص داده که نصیب نفوس عالمی را بر او خلافت است تا حضرت
اسم با ای دل و سبع سموات با علی و جرات و ساد و ولایت امیر المؤمنین
بر جمیع ملائک مقربین فرض نموده اند و شیخ ابو جعفر طوسی قدس
الرحم که از اعجاز علم امامیه است دو کتاب در حدیث و اخبار و روایات
از اصحاب محمد بن ابی نصر روایت کرده که قال کان علیاً علیه السلام و الحسن علیه السلام
تتذکران یوم القدر یفانک من الناس فقالوا لا یفانک علیاً علیه السلام و الحسن علیه السلام
ان یوم القدر فی السما شهر منه فی الارض ان الله فی القدر من الاحل فی شهر المنة
من فضة و من ذهب فیه مائة الف قدس من یلقونه جملة و مائة الف یخیر
من یلقونه اخیر و مائة الف من یلقونه یلقونه و مائة الف من یلقونه
و مائة الف من یلقونه و مائة الف من یلقونه و مائة الف من یلقونه
اجتهدوا من یلقونه تصوت بالوان الاموات اذا کان یوم القدر و ذکر
القدر اهل السموات یحیی الله و یتقو و یهللونه و یطربون و یطربون
فی ذلك الماء و یقرع علی ذلک المسک و العنبر فاذا اجتمعت الملائک
طارت فتمتص ذلک علیهم و انهم فی ذلک الیوم لیتها و دون شاة طار
علیها السلام فاذا کان اخر الیوم یزول الغسق و الیوم یقرب من غروب
و انزل الی القابل فی مثل هذا الیوم المکرمة یحیی علیهم و علیهم و علیهم و علیهم
کنت فاحضر یوم القدر عند امیر المؤمنین علیه السلام فان الله تعالی
ینزل کل مؤمن و مؤمنة و مسلم و مسلمة ذنوب ستین سنة و یتق
من النار نصف ما اعتق فی شهر رمضان و لیلة القدر و لیلة القدر و لیلة
فیه البت لا حول لک انما عارفین فافضل علی الخواص فی هذا الیوم و سر فیه
کل مؤمن و مؤمنة شاة قالوا اهل الکوفة لعلنا نعظم غیرکم اکثر او اکثر
عن امیر المؤمنین علیه السلام انما یحیی من یحیی و من یحیی من یحیی
علیکم صباکم و یکنتم کاشف الکرم علی العظم و الله لومع من الناس فحند هذا

میر

الیوم عیفته اصحابکم الملائکة فی کل یوم من عیفات و اولیایکم اکثر القدر
لکرت من فضل هذا الیوم و ما اعطی الله من عیفته ما لا یحصى بعد من عیفات
فیضا اذا کوه کربا بنهای و دایمی از فضل علی بن موسی الرضا و علیها التحیة
و التنا نشتة نویدی و مجلس از فضل او بر کرب و سوائف و محال و بر و ان
حضرت جلالت و ده از هم قوله احادیث من قوله من کون سیکر قد تاس
و شدة کلام عیفات و روز عیفات و سید بعضی خصایص عیفات و عیفات
اگر دان منور و لسمع صدق و رضا قبول ان بنو دین و یوم و ان انکار
کردند درین اثنا حضرت امام رضا از خود که پدر بزرگوار من انجمن نامدار
تعالی خود که روز عیفات و در سموات عظام مشهور است و بر لایسته و افواه
ملائک کرام من کون و ذکر که در روی زمین و زبایای لایسین من کون بود
که حق تعالی در ذر و سوائف بقدرت کامله قدری از بزرگ حقیقتی از طلا و نقر
از نقر و دندان قدر صغر از بقیه است از بای قوت و احر و صغر از خیمه از
یا قوت و اخیر و خال ان شک عیفات و دای چاهار چشمه از آب و شرب
شیر و صغر از عیفات و دای چاهار چشمه از آب و شرب
و میوه از بزرگ و مرغان بسیار که ایدان ایشان از نول و اجنه ایشان از
یا قوت است بلان اشجار و حاکم کرا اند و دای چاهار از نول و اجنه ایشان از
فتانت دلکش قدرت داده چوت هر سال روز عیفات و دای چاهار
طبقات سماء و یامر خالق البریه دایان قدر و سبع و منور و سبع و دای چاهار
و همه از و نه به تسبیح و قلیل ملک علی زبان بکتابت و ان طهور و د
طهران امین دایان عیفات و حفرین و در و مشک و غیر غلطیده بر بالای
سر ملائک به پرواز آیند و ان مشک و غیر بر ایشان افتانند و
از ایشان بر سر عیفات فاطمه زهرا نام خند و چون روز عیفات و سید
امر ملائک قدس و در رسد که ای ملائک سموات و صوامع عیفات و ان

گفتند که بجهت کرامت برادر محمد علی و منور علی که ایشان در راه کربلا کشته شدند
 به جهت فرموده که یا من ابی نصر در هر جا که باشی باید که از طول صاف ایشان
 نکتی و سعی کنی که درین روز خود را بجهت امیر المومنین علی و سائر حق تعالی
 بجهت منزلت و کرامت آن بزرگوار بفرستی خدا صافی دلالت موثر و ثمرات
 دائمی از روز و قلم عشق و جبراید سیادت ایشان میکشد و به بندگان که از
 شیعیان و موالیان علی علیه السلام باشند خط بخاند و خط سیادت کرامت
 بفرماید و مقابل بجهت در ماه رمضان و لیلة القدر لیلة القدر ایشان از
 انوار کرامت افاضه فرماید پس هم العزیز من حیث انه وقع فیہ الخلافة انما هی
 علی الصغیر و الکبیر افتخار علی الملک القدیر من سائر النبیانی و الا بالمرکه
 المشرفه فی السنین و الا اعلام بر این حضرت فرموده که یا من ابی نصر بکرم که در
 روز معظم صرف موالیان علی غایب بقیان بیشتر است از هزار روز که در
 غیر این روز به برادران مومن خود در سالی پس سعی کن که درین روز زیاده را
 جزه را بنویزی و هر مومن و مومنه و اسر و روح شجاع سازد پس صبح
 حضا و کربلا و در مود که یا اهل الکوفه حضرت عزت بجهت کرامت شاه
 ولایت خیر بسیار و رحمت بسیار ایشان عطا فرموده و قلوب صافیه شما
 بر خلوص محبت و صدف مودت و الی خطه ولایت محقق ساخته و اگر چه
 در ایام قلیله حقوق دنیا شما را در نظر عادلین با ناک و قلیل و ذلیل و اعتبار
 ساخته اما در روز قیامت و زمان ساحت مواظقت شما از هر گز
 و دهشت نکاه داشته و انیس و حلیم علی می باشد که اینده پس فرمود
 که قسم بذات پاک خالق کبر که امیر المومنین حمید و الخلفه بلا فصل جبرائیل
 که اینده که اگر دمان فضا بالاین روز برشان را صید نشود هر روز همه
 ملائک اسماء و عباد با ایشان مصافحه و محافقه صیقل دهند و اگر چه طرد
 کلام نبی و مژگن شمه از فضایل شان این روز و نوحی احترام ذکر میفرماید

و سبب کرم و جلال آنست که در آن روز عارف این روز منور و مهیا
 به همة آن دو مرتبه حد و احصائی اید و نسخ شهید رحمت که از آن عظماء
 عربیه است در کتاب ذکر بیروایت موقوفه بعلی بن الحسین العبد
 نکر کرده که قال حضرت الصادق علیه السلام یقول صیام عذیبه یولد صیام
 صبر الدنیا لو عاش انسان ثم هجم ما عمرت الدنیا لکان له ثواب ذک
 و صیام یولد عند الله تعالی فی کل عام مائة الف حجة و مائة الف مبرورات
 یثواب و هو عبد الله الاکبر و ما عشت الله عز وجل نیا الا و بعد هکذا
 الیوم و در هر هفته و اسبوعی و انهاره یوم العید المعهود فی الارض یوم الميثاق
 الماحق و الیجمع المشهود یقع علی بن الحسین بن محمد روایت کرده که شنیدم
 از حضرت صادق علیه السلام که در روز غدیر صیام ایام دیناست یعنی
 اگر بالفرض شخصی بقیای دنیا عمر نماید و توفیق یقوی و ذکر و عبادت تمام ایام دنیا
 را بجهت خدا و حق شنودی و رضای خدا و روزه دارد و دیگر کار و زواری
 مستحب را اگر اتفاق بیفتد روز غدیر نماید و در ایام مبرکه که در روز ندا
 هر آینه صیام یوم القدر در روز عزیمت و حکام و رفع درجات بان
 صیام الذهور و السقاة در درجه موازات و رتبه مساوات باشد
 پس فرمود که صیام روز غدیر بر این ثواب صد حج مقبول و صد حج میروا
 و این سه روز روز عید خدای کبر است و افضل اعیاد ملائک و بشر
 و الموحیة الذی جعل هذا الیوم عید القسمة و العالمین بولاية امیر المومنین
 و دینیه کامل و تقیته تاما للمومنین بخلافه سید الوصیین پس فرمود
 که حضرت عزت از زمان آدم تا خاتم هیچ پیغمبری را صیغوف ساخت
 مگر این پیغمبر بکر شریع و ران روز سید این عید فرمود این روز
 و اسما آن موسوم پیغمبر العید المعهود است و در زمین معروف و بی مشاف
 الماحق و الیجمع المشهود ببقای آنکه حضرت صادق علیه السلام درین روایت

علی امیرالمومنین اقیست همه الایه مقامها و لوی القادحان است و اخیسته و منکر
و بعضی اصحابه من استنها غضبا و نکالا و غیر اینها که در بعضی بنیه عادی
عادی است و استوار است بآنکه معویه حکم کرده بود که لعن حضرت امیر و میگردد بر میزها
و این صبر بود تا زمان عمر عبدالعزیز و او بر طرف ساخت و فرمود که این آیه
امر است بجای آوردن و دانستن و دادن حق بر ایشان پیغمبر که حضرت امیر و
عین باشد همچنانکه معلوم شد یعنی جدا میفرماید و امر میکند بعد از یکویی
و ادن چیزی با تمام پیغمبر و منع میکند از خش و تجاوز از حدود ائمه و انجمن هر چه
که عقل و شرع از این منع و منکر اند و از علم و صانع شای سوگند بعضی در نزد
کرده میگوید که آن لعن فاحشه و منکر بعضی بود مضاعف و بسیار که تا آنکه از
برای آنکه که انراست ساخت خشم و عقوبت و فرزندانش و خواریها
بواسطه قبول دعای بعضی که در شان امیر المومنین کرده که خدا یا دشمن
دار که علی را دشمن دارد و معلوم است که دانسته که این دعا در روز
علی واقع شده و از اینجاست که میشود که صاحب کشاف لعن معویه میکند
و بر وزن غزل بر قافیه است و معلوم است که مولی بعضی او را بقتل حضرت امیر امام
و حاکم زبیا که حضرت امیر فرمود که هر که من مولای او بود پس علی مولای
او است و معنی دیگر اینجا مناسب نیست و معنی ندارد که حضرت در
روز که هارون بن علی فرمود آمدن و من را لعن مردمان از فرود آورد
و خطبه بخواند و وصیت نماید بآنکه هر که من دوست او بود علی دوست
او است چنانکه ملا علی قلی در شرح تحریر گفته و این بسیار ظاهر است
و استبعادی که ملا علی کرده که اگر کسی میبود و صاحب لشکریان نمیکردند
و علی و عیالان میکرد و حال آنکه دعوی نکرد باطلست زیرا که دنیا و دنیا
و نفس و هوای عالم و منصب دشمنان فریبند بعضی از اصحاب اینها مانع
شد و بعضی از آن مرد و بعضی یاد دشمنی حضرت امیر و غیر آن و بعضی دیگر

۲

که عقاید را با دوی هادجیه بایشان گفتند که شاید بعد از آن حضرت بر
گشته باشد و شما حاضر فرموده باشید و حاضر بسیار و چیزی را که غایب
ندانند و معقول است که حضرت امیر دعوی بسیار در آن مردم را بخواهی طلبید
و بعضی که اهل داند و بعضی نداند و گفتند که فراموش کرده ایم مثل آن
و حضرت امیر المومنین او را دعا کرد و گفت خدا یا اگر دروغ گوید بعیت
میتواند ساز که هر چند جزا دهد بآن کند تا در روز عمامه شود و عیال
شد و زمین ارقم را دعا کرد تا کسی بشود و این دور نیست از لعن معویه
حضرت علی را بر بالای منبر و حصن جعی از صحابه تابعین از اهل
علم و اوده او قتل حضرت علی و اصحابش را که علی او را بدست عمار را
با آنکه قتل شده است در کتابها که حضرت فرمود بهار که تفنگ القبه
الباقیه یعنی اعیان و تراخواندن کشتن کرده کلاهان و پروانه امده
بلا م زمان و بسیار را در میان آن در جنگ معویه کشته شد
یا آنکه میدانستند بینه حضرت امیر را و لشکر عظیم بر در غایشه
از مدینه شرفه جنگ حضرت امیر که در آن لشکر از صحابه و علما
همراه بودند یا آنکه عایشه خود را حضرت رسالت صلی الله علیه و
الله مکررا و صف حضرت امیر را شنیده بود و تفصیل و رتبه حضرت
را نزد خدای میدانست چنانچه از احادیثی که عایشه در تعریف
حضرت امیر نقل کرده مفهوم میشود و این اوراق کجایش ذکر
تفصیل آن ندارد و الا ذکر می نمودیم اما مجمل است که فیر و کتابی
از کتب اهل سنت در باره ام که عایشه گفت که روزی حضرت رسول
تقریب صحابه میفرمود و تقریب حضرت امیر نکرد من کفتم که چنان
که تقریب علی نکردی گفت و بچیک هر تقریب خود را بفرموده ای بر تو
کسی حق را تقریب کرده و همین قدر بسیار است مرد عاقل غیر عاقل که

تعلیم ایا و اجاد و مردمان سابق کلمه و این تعلیم بود و علی بن ابی طالب
قرآن فیه برست از تشیع و منع این و این ظاهر است بر کسی که قرآن میخواند
و در بعضی ابلاعه که پیشی همه مردمان بصحت پیوسته که کلام حضرت
ایستادست خطبه هست مشتمل بر شکایت بسیار از صحابه و شایع این
ابن ابی الحدید که یکی از علمای اهل سنت است میافهمد که در صحیحان
خطبه و در کلامی که گفته این خطبه کلام سید رضی الدین بر
سید رضی است و در بعضی از کتب و گفته که این سخن غلط است چه شیخ گفته
که من این خطبه را در کتاب خود دیدم که تصنیف آن نیست سال مقدم
ولادت سید رضی الدین بود و چون میگوید که من این سخن را در کتاب خود
ام و بعد از تصحیح این خطبه میگوید که بر شکل شد زیرا که در بعضی خطبه
شکایت از صحابه اگر حضرت راست میگوید ایشان بد باشند و اگر
دو بخ میگوید خود بد باشد و بعد از آن میگوید که این اعتراض بر شیعه
غنی است چه ایشان میگویند که صحابه بد کرده اند اما بواسطه شکل پیش
و ما جواب میگویم که اول آن بود که علی خلیفه باشد و ایشان که خلیفه
شدند ترک او کردند و حضرت شکایت از ترک او میکنند عزیز
تا امانی و درین کلام چه معنی ندارد که حضرت امیر از عدو صحابه
که بجای پیغمبر نشسته باشند شکایت کند و اسناد ایشان را بنویسد
ناخن شرمند و بواسطه ارتکاب ایشان ترک او را امری کلامی
فی القباله و در کتابی است احکام خود که موسوسست بنده ایلیان
فی براهین احکام قرآن را بداند فان الله هو یولی و جبریل و صالح المومنین
و یزید که هر علی بن ابی طالب علیه السلام کلام و در فی الاحبار و انه لا یقضی
الاعلم و الاصل یعنی متولی امور مسلمین حضرت مرتب العالمین
است و جبریل امین و صالح المومنین که علی بن ابی طالب است صلوات الله

لا

تعلیم تعلیمات آن گفته که در ایات و طرق خاصه و عامه وارد شده که مراد صالح
المومنین امیر المومنین است صلوات الله علیه و بر وایت سید رضی قرآن
حضرت صادق علیه السلام نقل کرده که خاتم الانبیا و مرتبه سید الانبیا و مرتبه
مردم شناسانید و تعریف اولاد امام خاص و عام رسانید اول و دوم و غیر
که حضرت امیر باقیه و رقیعه من کنت مولاه فعلی مولاه و در حجه و مرتبه و
رسانیده او را از هند اصحاب گذرانید و مشغول امر فرمود من من کنت مولاه
دوم روز نزد کعبه فائزانه هو مولا و جبریل و صالح المومنین و غیر
همه صحابه را طلبید و دست مبارک شاه ولایت را گرفته فرمود که با
اتاق مراد صالح المومنین و بعد از این کلام سخن بن ابی الحدید را میگوید
که در رساله ذکر کرده آورده است که در بعضی ایلیان و در دست
الدواته من طریق العامة و الخاصة ان المراد صالح المومنین امیر المومنین
علی بن ابی طالب و هو حق الامراء و فی کتاب التتبیح لا یزال اسناد عن سید
الصدیق فی هذا جعفر علیه السلام قال قال القدر من رسول الله صلی الله علیه
و آله علیا اصحابه مرتبین اما الاولی فحیث قال فحیث قال من کنت مولاه
فعلی مولاه و اما الثانی فحیث قلت هذه الایه فان الله هو مولا
و جبریل و صالح المومنین لکن رسول الله صلی الله علیه و آله بعد کتبت
و قال لایها انما مراد صالح المومنین و قال لایها انما مراد صالح المومنین
البنی صلی الله علیه و آله و یقول مراد صالح المومنین علی بن ابی طالب و لا
شک فی ان مراد صالح المومنین و من اراد معرفة ذلك فلیس بکتاب التتبیح
و الاخبار من العامة و الخاصة بشرط ترک العناد و نظر المعرفه
و ترک ما انفردت به طایفه من قبل ما یدعی علی ما تنقل به فانما
و الله صانع کما یقول الله و یقال له الامام بعد رسول الله و الخلیف
اعترف به ابن ابی الحدید فی شرح الخطبة الشفیه بعد تصحیح کلام

اللاحق

بأحوالكم ويسألنا يا أيها البنا بما رزقنا من رزقنا في الدنيا والآخرة ويعتبر من رزقنا
كلامه مذكور في كتابه وهو ما مات رسول الله صلى الله عليه وآله قال وقت
وفاته أتوا بداهة وبضاهة لأنه عنكم شكل الأمر وذكر لكم من الحق
لما بعدى قال دعوا لجل فانه ليهمر وقيل هيدي مصقون الست كجوت
حضرت رسالت بناهي بوحى الهى الست بود كه انجاست بجهت حيث
جاء ويست انكا درو زدن بر نوده امر امامت را بنياه ولايت تفويض
تخويل بر نوده الغنى سبب صلاات وغايت امت او خو هذا كجوت و
حين رحلت بجهت كمال شفقته وهذا يستامت فرمود كه دوات و
صصيفه بياريد تا بنويسيم وبيان كنم بر لى شما كه مستحق امامت و سرور
خلافت كيت تا بعد از من در صلاات يفتقد و كره نكرويد بمراد
منا در تيات و جاهد من كتاب ببيت ان زداننى فى رغبت بر
قاريد قرا لى المر بهر جوت ذانت كه انحضرت محق هه كه كاي يت درون
عند راجحه و مؤكدا سازد مصدق اولئك الذين اشتروا الصلوة
بالهدى والعنا بالمعقود كرهيه لوى خلافت خاتم الانبيا بنا فراشت وطاع
انحصار دوات و صصيفه كشته كند و جمع برين مر دخليه كرده ببهوده
هه ان يكويد دعما قيل اوهى لوى قرا لما لهم قد صل لهم بسن البشر
و ارحى با كرا صا بعل بهر و قدا وصى الى همرا قرا تا امل حق انما لهم
يقدر فى دينه و نظر الى قرا عمر ال جمل بهر اهل ان عمر لهم مسلم ولا است قرا
بنيق الى صلى الله عليه واله ان يقول فى جوت به حين بهر الوصية مثل
هذا القول لما اشيع بهر لبن الى الله عليه واله وبين ما اراد دع الى
فى تبليغ الامر الى الناس اتر لهم بهم كنا بلد كنا فى المصاح والشكا فانه
له يقول ذلك لان الله يقرا بنا الاحوال ان النبى صلى الله عليه واله ان يخبر
النصر على ال لوم من صلى الله عليه واله فى البيت وبين ذلك بالحيلة المذكورة و

من رزقنا من رزقنا بما رزقنا من رزقنا في الدنيا والآخرة ويعتبر من رزقنا
كلامه مذكور في كتابه وهو ما مات رسول الله صلى الله عليه وآله قال وقت
وفاته أتوا بداهة وبضاهة لأنه عنكم شكل الأمر وذكر لكم من الحق
لما بعدى قال دعوا لجل فانه ليهمر وقيل هيدي مصقون الست كجوت
حضرت رسالت بناهي بوحى الهى الست بود كه انجاست بجهت حيث
جاء ويست انكا درو زدن بر نوده امر امامت را بنياه ولايت تفويض
تخويل بر نوده الغنى سبب صلاات وغايت امت او خو هذا كجوت و
حين رحلت بجهت كمال شفقته وهذا يستامت فرمود كه دوات و
صصيفه بياريد تا بنويسيم وبيان كنم بر لى شما كه مستحق امامت و سرور
خلافت كيت تا بعد از من در صلاات يفتقد و كره نكرويد بمراد
منا در تيات و جاهد من كتاب ببيت ان زداننى فى رغبت بر
قاريد قرا لى المر بهر جوت ذانت كه انحضرت محق هه كه كاي يت درون
عند راجحه و مؤكدا سازد مصدق اولئك الذين اشتروا الصلوة
بالهدى والعنا بالمعقود كرهيه لوى خلافت خاتم الانبيا بنا فراشت وطاع
انحصار دوات و صصيفه كشته كند و جمع برين مر دخليه كرده ببهوده
هه ان يكويد دعما قيل اوهى لوى قرا لما لهم قد صل لهم بسن البشر
و ارحى با كرا صا بعل بهر و قدا وصى الى همرا قرا تا امل حق انما لهم
يقدر فى دينه و نظر الى قرا عمر ال جمل بهر اهل ان عمر لهم مسلم ولا است قرا
بنيق الى صلى الله عليه واله ان يقول فى جوت به حين بهر الوصية مثل
هذا القول لما اشيع بهر لبن الى الله عليه واله وبين ما اراد دع الى
فى تبليغ الامر الى الناس اتر لهم بهم كنا بلد كنا فى المصاح والشكا فانه
له يقول ذلك لان الله يقرا بنا الاحوال ان النبى صلى الله عليه واله ان يخبر
النصر على ال لوم من صلى الله عليه واله فى البيت وبين ذلك بالحيلة المذكورة و

اشارة

تسليمه من كلام العلامة على وجه الله وذلك من الخرافات التي جعلت لها محل
عائس ولكن لا بد من ترك جادة الصواب لا أنفق بعقولهم المصالح
وأثبات دينه بالقرائن من هذا التي يجب عقوبتهم بانهم انزلوا
هذا الأمن السداد الفصح والمجمل الصريح فأولئك جعلوا عالمهم والدين
الامر فأولئك جعلوا عالمهم فيها خالوت مؤد بالله من الضلالة والفتنة
ونسأل الله العصمة **عليه** طرية شوق عيشة شوق عيشة من أورد
كه صبيح ورد من يرد من أورد ودرج الحق على المصالح المصلحة
الجليل بيان طريق هيت ماصت وخلافت بران ميان شيعه واهل
ماين عبادت واقع شك كه دعيت الامامية كافة الى الطريق الاصيل لا انما
الفرق من الله تعالى لوقيتهم امام قتل امامته بالقرينة ونظم الميزان على
يدك لان شرط الامامة العصمة وحين الاسير للخدمة الباطنة التي لا يعلمها
الا الله وخالفت السنة في ذلك ما وجبوا طاعة ابي بكر وصحبه في مشارف
ومعانيها بالعباد ما يصدقهم من الخصال لم يردوا الشيعة الى عبادة
سائرهم ولو حقيقه وبغير من سعدوا سيد من المحققين الى غير ذلك من
لم يرد من الله والموافق الاخرى كما يتلوه من لم يرد الله عليه ولا رسوله
ولا اجتهت السنة عليه على جميع الخلق الاجل صافية اريد من راد هيب
المجوز وكان من كثرهم علماء وادبهم علماء الاهل البيت عليهم السلام الى الشيعة
تعددت شخص واحد من جملة هاشم اذا باجده رجل واحد لم يرد على اهل
لنفسه الا بقاء له من المذهب وان رجوعه الى نفسه لا يفتي كدور ذلك
لمن لا يعرف حاله ولا منه في حالة من الايمان وعنده ولا ما شرع لغيره
حيث من رتبة فحتم من باطله لا يخلو من شخصه الا من راد الى انفسه باجده
وهذا الاخصار والحق والفضل لا يرد سبل الله مؤد بالله من اهل الحق
وعليه حيث الدنيا وان جلا من خشي قدس من وطلعت لورده كالحار شمس

روايت

وهذا انما يرد في كتبهم الذين يصورهم بمعاذ برصحت لم يرد
واهابت اليه معصومين وبطلان خلافت ثلثه ومنه ذهب شلاتين في دينه
انتماء وقرع اثبات اذ دقة سبل في حيث قال لما سمعت الصادق الشوق
من كتب الاربع المذاهب المذالة على المذاهب العظيمة والخصوصية التي
هاشم وعلى فضلهم وعلى تعيينهم الحق عليهم وتعليم شائهم وتعيين من
يقوم مقامهم بعد وفاته وثبت عندنا انها مستوفون من جلالهم الذي
يؤلفهم وينفذت صديقتهم وعقبت ان هذه الاحاديث مستوفاة موافقة
لما روى الفرق الفصحة عن جلالهم لم يبق عندك شيعة في صدر هذه الفرق
وحقيقة ما لها وعرفت وتيقنت ان المسلمين الذين عدوا عنهم الى يوم
والعرب وفي امية كما هو قدامنا من الاسلام ولبعض الاخرين بالان
ورضا اهلها وعظام الدنيا لتأمنه ما جرت عادة كثير من الانبياء عليهم
السلام مؤد بالله من اهل البيت من هذه الخصال المؤد بالله من اهل البيت
الشيخ ابراهيم رحمه الله في رسالته واذا ثبت انه وصي رسول الله صلى الله
عليه واله وخطيقه وشقيقه في النور وصغوه وعديله وانه ولا وكل
مؤمن ومؤمنة والمؤمنين له والمؤمنات لآثره والاشد بقرانه في المنطق
بجمله هم الفرق الناجية بلا شبهة والامامة هم الموصوفون بذلك حق
صار اسمهم ائمة شيعته علماء لهم من سائر الفرق والاشيعة الذين
في هذا ما كبره ونم ما شيعته الفاضل الذي والحق الصدوق والفضل والشهد
بهما لهذا ما شيعته كالتسوية وفي اسلامهم وست ايمان على
كربيتي برصحت **عليه** من كتبهم الذين يصورهم بمعاذ برصحت لم يرد
المجدي وقال تارة على كسيه يا بدع وان ما شيعته دم نفس كدبر
دل جان اين نكته طرقة بين كدرا باب كال يا بنديت كدرا شيعته
وقال الله في انفسنا في الفتن لعلنا روج من مرد وانك بشاريتنا

حضرت پیغمبر صلی الله علیه و آله میفرمود که جلالت او را بشناسید و بدانید
 کرده و حقش را که حضرت عزت عاکر است کرده بود غضب کرد و خلعت خیار
 که خیار طهر است بر قامت او استقامت ما برید و بدان از مایع منوره و رویش
 کردن و باغ و نخل و غیره را از حضرت ما انتزاع نمودند و مردم را بر ما شورش
 مستولی کرد و ایندای خبیثه بحکم من سق سق سق سق سق سق سق سق سق سق سق
 من عمل علی الدین الی یوم القيمة مظلوم هر که بر ما ستم کند در دهر لاک شود و خرد
 میرد و در کون ایشانست و مردمان بشمار ایشان اورتخاب و زروعیان
 و خانیان و مساعلم و ستم کنندگان و زمامت پیغمبر بعد از استماع این کلام
 لشکره انعام استرجاع نمود که گفت انا لله و انا الیه راجعون هکذا و ربکم
 و روایت مذکور مذلت یابن فقر شریفه یا یحیی یا علی و فرمود علی السلام
 غیر نا و غیر شیعنا و در رساله مذکور بعد از نقل روایت مذکور ذکر کرده
 که حضرت صادق صلوات الله علیه بعد از ادای صلوات فرموده حاجت صالیه
 مضله را عن یفیر و محیث قال و روی التبع ایضا الی الصادق جعفر بن
 محمد صلوات الله علیه انا که کان یشر من الصلوة یلعن اربعة من الرجال
 و اربع من النساء و اربع و عمر عثمان و معاوية و عایشه و حفصه و
 ام معاوية التي شئت بطرح علیکم و لا کتبکم و ام حیل امه الی یوم النبی
 صلی الله علیه و آله و آله و آلهم علیهم السلام و ام معاوية و ام حیل امه
 اشاره ان لعنهم من اقرب القرابت لاختیار الصادق علیه السلام لعنهم علی الصلوة
 المرفوضات و ایضا در حدیثی بر روایت حضرت صادق علیه السلام مذکور
 است که لعنتم فرمود و اذا لعنتم من ملعون مکشوفه فلا تفرقوا الی لعن
 بنی امیه یعنی چون بنده از زمان فریضه فارغ گردد باید که تا همه بنی امیه را
 لعن کند حضرت ششون پیش از یکر نبرد دارد و در رساله لعنیه مذکور است
 که و من تبعهم ما ورنه الا نار من النار و فی کافی الکاتبی و غیره من

عنه

مک

کتاب الحشر و الاصله فی لعنهم من سق سق سق سق سق سق سق سق سق سق سق
 یا علی انا هو لا علم ان ذلك من شعب الاثین و شعایر یحیی یا علی انا هو لا علم
 و بعد از این کلام صلیت نظام و مقام و جوی من و اهل دار من و اهل دار
 که انا الله کا واجب هو لا اله الا الله و سق سق سق سق سق سق سق سق سق سق سق
 منهم و لو کنا اقرب الناس الی الله لعنهم لیس و بعد از استماع این کلام
 مراد از کلمات و اوصاف الله لا اله الا الله و سق سق سق سق سق سق سق سق سق سق سق
 بوجوب معاداة اهل الله و آله و آله و سق سق سق سق سق سق سق سق سق سق سق
 لا یکن ان یکن مؤمن و قل ان الله لا یغفر الذنوب الا لمن یؤمن بالله و یحیی
 و بعد از این کلام صلیت نظام و مقام و جوی من و اهل دار من و اهل دار
 محققا بین الصدق و الولی ما ذکره ایدلا و دینی فی تاریخه قال یحیی یا علی انا هو لا علم
 بن علی کتب عبدالله بن عمر بن ابی بن سعید بن ابی جعفر عظیم الوردی و حضرت
 المصیبه و حدیث فی الاسلام حدیث عظیم و لا یوم کرم الحسن فکتب الیه یزید
 یا اخی یا ناجیا الی یوم متحد و فرشت مهور و وسایع معتقد تو
 فقا ئلنا عنها فان یکن الحق لنا فمن حقنا قائلنا وان یکن لغيرنا فای
 اوله من سن هذا و انبروا ستا تر یحیی علی اهل یحیی علم وجود عمر بنیست به
 اقارب پیغمبر صلی الله علیه و آله و آله محقق است و شعایر و بر السند و
 امواه معادل و موالی مذکور و در کتب شیعه و اهل سنت مسطور
 حیا خیر و تاریخ بلا ذری مرزبوریست که بعد از شهادت حسین
 بن علی عبدالله عمر نامه یزید بن معاویه و مراد جعفر و آنکه این
 مصیبت عظیمه و واقعه داهیه رخسده در اركان اسلام است
 و بنای چاندان خیر الانام را از این ساخته و دین و ملت سید
 المرسلین را ضایع نموده و در قرون ماضیه مثل تصویر حسین علی

هرگز نبوده و ما ندانیم حادثه کس نبشید چون که گفتن این عمل
 بنظر منید رسید و جواب این شد که با احمق ما بجهت ابقای دولت
 دنیوی و بیوت مزین و فرزند و فرزند و فرزند و فرزند که ازا یا
 یار سید با اولاد علی مقابله و قتل کرام و ایشان را بقتل و قتل و قتل
 نموده و دولت دنیوی را بخصی و محض و ساختیم که این دولت عظمی
 که ازا یا یار سید حق ما بوده و اولاد علی با دار حق نبوده پس بجهت
 خلیفه خود بمقتله نموده ایم و بجهت خود رسیدیم و اگر با داران نصیبی
 نبوده و حق ایشان بوده که یار سید بپول کس که جز آن کرده و دست
 ایشان را گرفته و سلخته و از منصب خردشان عزل نموده پدید آورده
 که حقوق ایشان را بخت و تقدیر در برد و منصب خلافت و عتالی
 و فذلک دان ایشان عصبه نموده و از سنت سینه از میر تقی یابی
 رسید و از ایشان منتقل بگردید و انا علی انا هم مقتدون و منتقل
 که بزرگ در جواب این عمر عهد نامه عمر را که بجهت معویه فرستاده
 بود مقدار جواب رسد نامه نمود و هوذا کور فی کامل البها بی
 لهذا البهارة هنا عهد عمر بن الخطاب الی معویه بن ابی سفيان
 اعلم یا معویه ان محمد قد جاز بالافک و التجر و منبعا عن اللات و
 الغری و حوله و جفا الی الکعبة التي نزع منها البقرة الاسلامیة
 و کان هذا من غایة علو و غلو و مهاذم فی السحر الذي یجر به علی
 موسی و عیسی و كافة بنی اسرائیل و نحن علی الذي کنا قبل ذلک و ما
 نرکنا اللات و الهبل و ما نرک فی محمد فوالله ما نرک من رجل
 من اهل بخلتنا و شهدنا انه لا اله الا الله من قریش و عزنا الهی عن
 الخلافه التي فرضها الله و جعلها محض صلاه نزلت من السماء و لم یضأ
 من نوره و جفا به الی یوم و امرنا الناس ببیعته و کنا نأمر

بینه

بینه و ما ندانیم حادثه کس نبشید و کما فی باطن الامر الذي کنا قبل ذلک
 نتم بیده ذلک التتمینا عن اولاده و ذریه علی حسب طاقتنا و قدرتنا و اما
 است و ما هو به فافهم ان لا شیء فیها و اقل من اولاده و احفاده ما یصل
 الیه بیدک و قدر ذلک و لو لم یصل علی سبب صلاته فیه خوف من سبب اللات
 و بتأیدهم عنک و خیریم علیک لکن فی باطن الامر علی نصرتهم و ازال لهم
 عن مقامهم و اخطا طریقتهم و لا یخرج حجة اللات و العز عن قلبک فانها
 طریقتنا و طریقتنا با ثباتنا علی آثارهم و مقتدون معنوی منک و عمر
 بمعویه بطعون است که ای معویه بدان که عمر با حق کتاب بود و دعا یی
 بفرج حق می نمود و بجهت مهارت و خدایت و در خیر ملت مریدی و عیسی با
 شوق غری و ما را از عبادت و طاعت لات و عزری باز داشت و بکان فذلک
 که به قول اسلامیه است روی ما را متوجه ان ساخت اما عتیه خود را از
 دست نهادیم و ترک عبادت لات و هبل کردیم و بجهت اوقات رسید و ما
 ما را از عیب شیخ و اسوده کردیم با جفا مر که همه بنام ملت بودند مقتدون
 و علی را از خلافتی که نحن مخصوصا کردیم با بدین و عزیم و اتفاق کردیم با بکر
 را خلیفه کردیم با بدین و علی با بجهت استماع از مباحثه انخانه سر و کلاه
 و دستهای او را بسته بزرگ او کردیم و ما را از اظهار و از هبل و عتیه کردیم و از
 حرف مردم با برانما فی الصغر و متواتر می بود که مقتدون است انتقام خود
 از اولاد و احفاد محمد می کشیم و وصیت میکنم برای معویه در عدم مباحثه
 و راستی با این طایفه و بر حق با ذلک اولاد و احفاد و ذریه محمد را بکش
 و یکی ایشان را بزرگ نکند و اگر بجهت خیر اعدای بحسب ظاهر دفع
 ایشان اتفاق در خفا بایشان است اما ساز و زلف را که عتیه
 لات و عزری را از دل خود برون نکنی و در مورد ایشان بگوئی که مرید
 ما و پسران ما است و ما بر ایشانیم و طریقه ایشان را فرنگ نداریم و معنوی

بشأنه بمالك اورد على بن طاووس الحسن بن محمد الله بكتاب
وصايا ذكره الله احمد بن ابي طالب بن علي بن ابي طالب وغيره اوردوه
ان المهدي عليه السلام ذكر ان سبب اسلام الذين تقبلوا على اهل البيت كان بفضل
من الله وانه سيطر محمد بن علي بن ابي طالب والعباد وانه سيطر على الدنيا
جعلوا ذلك دلائل وعلمات فلما رويها سألوا عنه طلبا للرياسة
بينهم من صاحب الشان علي بن ابي طالب وروى عنه وجعلها اسلام ابي بكر
وعفا ان لا يورثه ايشان ازهيرو بن عبيد بن عوف بن عوف بن عوف بن عوف
الله من حيث شئت مالك الله بلا دعوها من هاشم وعلمات ولا لا
ستدانيات لا بموجب يعرفه كما يعرفون ايشان من ايشان اسماع
غروه لهذا بعد ان ثبتت خاتم الانبياء وظهور امارات وعلمات حاله
صدق دعوى من لا يحسن **محب** ظاهر تصديق بنوت حضرت رسالت
صلوات الله عليه والله من وجهت طلب رايست عباد وحكومت بلاد
او تلك عليهم كعتة الله والملائكة والانس جميعين خالدين فيها
لا تخفف عنهم العذاب ولا هم ينظرون ودر كتاب غرر الحقائق في
هبة الراوي است برواية سعد بن عبد الله الاشعري مذكور است كه كثر
خالفين در ما وه اسلام ابي بكر وعمر بن الخطاب وعباس بن علي
ابوبكر وعمر بن الخطاب وعباس بن علي وعباس بن علي وعباس بن علي
حينئذ سيف مسلوكا ان قلت ملوها فالؤمن لا يكون ولا فقهه عقود دعا
بالانواع ودر ساعت مجتهد تحقيق ابن سكره مشكك بنوت حضرت زهرا
حسن بن علي بن ابي طالب بن علي بن ابي طالب بن علي بن ابي طالب
قلعه فتر حضرت بولاية مدعي ايا الله وروى عن الامام جعفر بن
ازنحالت متعجب كرهه خواسته سوال كنم بديهم كه ان يروى بارت غروه
فرموده ان قلت للسان الله ما اسلام الله ولا كرها واما اسلام الله فاما

بشأنه اهل البيت عليهم السلام من قبله هو بنو علي بن ابي طالب والمهدي بن علي
بنو بنو الله العترة ومنهم من يقول بملك الدنيا كما ملكها عليا وبنو الله اهل
الارض فبذلك لا كرها في الاسلام طمعا فان جعل محمد صلى الله عليه واله
كل واحد منها والى ولاية فلان ايا من ذلك ذرنا مع جماعة في قتل محمدا
بذلك فرقة على العقيدة فقالوا فلان يا فلان يا فلان اخبروا فلان لا امر
حتى انكم كلكم تخرجتم وقد سمع ذلك من دينه ومثلها طمعة والذين فيها
بايعا على علي بن ابي طالب بعد قتل عثمان طمعا ان يجعلوا كرها ولا يحسنها علي بن ابي
طالب عليه السلام والى ولاية لاطمعا ولا كرها ولا طمعة ولا كرها ولا اجبار فلما
ايسر ذلك من علي بن ابي طالب فلما العهد فخرها وقلنا ما فعلنا وجمعا نذكر
خطاب استكشاف بنوت مستكبات ايشان اذ اهل كتاب ميكروا ذلك مجتهد
شك وروي كره داشته حاله معصيت نكره بطل الله كتب انبياء
مستوره وظهور ايشان بنو علي بن ابي طالب كرهت معصية اهل سنت ذكر ان بنو حضرت زهرا
صلوات الله عليه واله رايست اوردوه بنو علي بن ابي طالب بنو علي بن ابي طالب بنو علي بن ابي طالب
ان بنو الخطاب خطاب وعباس بن علي بن ابي طالب بنو علي بن ابي طالب بنو علي بن ابي طالب
رحمة الله في شرح الشرايع تحت الوقت وقد روي الحاشية ان النبي صلى الله عليه
واله وسلم خرج الى المسجد فزاد في يده وقال له اني شئت باين الخطاب
الرايات بها ايضا نقيته لو كان اخي موسى حيا لما وسعه الا اتباعي
قال قد سرر وها هو الذي انظر اليها معصيته والامانة عليه صلى الله
عليه واله منه كذلك ونحفي فاندركه روايات مذكورة شهيرة واوله ان
دعوى كذا بنو علي بن ابي طالب بنو علي بن ابي طالب بنو علي بن ابي طالب
بالله من الصلوة والرواية والصلوة والصلوة والصلوة والصلوة والصلوة والصلوة
روى عن النبي بنو علي بن ابي طالب بنو علي بن ابي طالب بنو علي بن ابي طالب
قال في رسول الله صلى الله عليه واله وقد اتيته في النعم جئت على الانوار

ما سمعت مني في علي بن ابي طالب انك ما سمعت رايي الحق اياك ولكن انما في
 بقية عمر امان اطيعا علي ودرتبه وحيث هم انسابه لاولون الى الجنة
 وهم جبرائيل واوليا الله عز وجل وفضل الحسن والحسين واما علي
 وهو الصديق الاكبر لا يخفى يوم القيمة من اجتهه يعني اخطب خوارزم شاهي
 در كتاب مناقب او رحمه الله ان ابن مالك روايت کرده که حضرت رسالت
 راضي الله عليه واهل ذواقه ديدم مي فرموده وای انس چه چیز ترا بران
 داشت که کتمان شهادت روزي بر من کرده کواهي بنادي بخلافت علي
 که از من شنيد بودي تا بخت کتمان و فرزين امير مومنان يعقوب بن عبد
 کافي واکو علي بن ابي طالب حضرت عزت طلب حضرت فکند رايحه
 حيث بشام بق نزود وعلی الله اشرف غضب سبحانی تراور ياد
 ای انس در تلک وقت قضيت که شيد الحال غضب خیر دور عزير وادعالم
 منقش ساز و امامت علي العليان باسماج جهانيان رسان که دوستا
 علي و فرزندان او و همچنان ايشان سابقانند بجز بل ثواب و رحمت
 بيشی که کمان بر منای الهي و محو اجبت با عظم کرامت و اعلاي مرتبت و
 ايشان در جوار حضرت عزت باشند و اين کتابة است ان کال قرب دنيا
 منزلت و ايشان هم بايد باشند ياد و ستان من عالي يعني جزم و جعفر حسن
 و حسين که مرقبان خويج و علاقه و اما علي بن ابي طالب اکبر است و رتبه
 او از ساير مرقبان بيشتر همچنان او در روز قيامت بار خلاق و ده شته حق
 حيث شوند که هم من فزع امشون و علاقه علي جبرائيل و ديف الحق
 بوايت ابن عباس و ثمانی از ابي جعفر نقل کرده که وای رسول الله صلي
 الله عليه واهل وسلم من ناصب علي الخلافة بعدی فهو کافر و قد اريته
 و رسول الله من شک في علي فهو کافر يعني حضرت رسالت پناه علي الله عليه
 واهل فرموده که بعد از من در امر خلافت با امير المومنين علي مناره نايه

فاورا و امامت تمكين داده حق و ايعني کند و بجای او نشيند پس او
 مرنواست و بي دين و کافر ايعني و چنانست که با حق جل و علا و رسول خدا
 مناره و عماريه نموده و از ايشان بزرگتر ديد و هر که شک کند و حقيقت
 خلافت علي بن ابي طالب و اولاد مقتدا و بشواتا سند و کبريا و توحيد و اذله
 و امام و الله پيرا و کافراست و بي دين و خارج از جمله مسلمين و اين معاني
 مذکور بوايت بريد نقل کرده که قال رسول الله صلي الله عليه واهل کتب في حق
 و وارث و ان وصيتي و واري علي بن ابي طالب يعني حضرت رسول الهي الله عليه
 واهل فرموده که سنتا الهي بران جاری شده که ان برای هر بعثتي که پيدا فرستاده
 وصي و واري حقين نموده و حاله که تربيت نبوت بين رسيد علي بن ابي طالب
 وصي و خليفه و وارث منکر دانيد و اين طلوس حقيقي حق پس سر در
 کتاب طرايين نقل کرده ان حافظ ابو بکر بن مروه که از اعيان دواعي
 اهل سنت است و او از داود بن ابو عوف که گفت حدثني مروت بن ابي
 ثعلبه الحسنی قال لا احد منكم بعدني لم يخطط قلب بل قال من يوفى
 فاصلي علي فقال يعين من يموره و لو اصيت الى امير المؤمنين عمر بن
 الخطاب لكان لاجل وصيتك من علي قال و الله لقد وصيت الامير
 المؤمنين و الله انه للربيع الذي يمينك و لو قد فارقت لقد انكرتم انما
 و انكرتم لارض قال قلت يا ابا ذر اننا نعلم ان اجتههم الى رسول الله
 صلي الله عليه واهل اجتههم اليك قال لا اجل قلنا فانهم احب اليك قال
 هذا النسخ المصطلح المظلم حقه يعق علي بن ابي طالب عليه السلام
 دار و مذکور در روايت کرده که معاويه بن ثعلبه حسی گفت که بيان
 کن برای من حديثي که هر کي اظهار ان نکرده ام و در حديث ان دعوت
 منام گفتن بلو گفت ابو ذر عفار که حديث ما ظلت الخضر و الا انقل
 علي بن حبه اصدق من ابي ذر و صدق اقول لا و است بجا و کرد و صدقت

نمود بامیر المؤمنین علی بن ابی طالب که بعبادت او رفته بودند گفتند که اگر
 وصیت میکردی بامیر المؤمنین عمر بن خطاب چه میکردی از وصیتی که بعلی
 کرده گفت بخدا سوگند که من وصیت کرده ام بامیر المؤمنین که حق
 امیر المؤمنین است یعنی عمر که بنصب ابی بکر حاکم مسلمانان شده
 امیر المؤمنین نیست بلکه امیر المؤمنین مرتضی علی است که سید کل دین
 او را منصوب نمودند پس امیر المؤمنین و مخصوص بلیغ امیر المؤمنین است
 پس گفت و الله که علی بن ابی طالب را وصیت که بواسطه سکنت ایوان و استقامت
 دواج آن دل و جان تازه شود و اگر شما از وفاداری که کنید و امان
 خلافت او بکنید زمین بامردم آن مگر شما شود و شما ایشان را مگر
 خود سازید و او را وصیت کند که من کفر یا ابا در حق و مبدل آنم که
 احبب الصحاب و اصحاب رسول الله احبب ایشان نیست بنو کنت بل کنتم از
 صحابه کدام که نزد من محبوب تر است و بسوی حق و سر کنت این پنج نفر
 مظلوم که خدا را بناحق برده اند و از غضب کرده یعنی علی بن ابی طالب
 علی بن ابي طالب و اشجع الطایفة الناجیه احمر بن علی الطبرسی و کتاب
 احتجاج آورده که قال سلیم بن قیس جلیلتی انی سلما ان دایم ذوالمقداد
 نماز و جلوس اهل الکوفة مجلس بهم مقرر شد فقال له سلما و لیکن کتاب
 الله فان مد علی بن ابی طالب علیه السلام فان مع الکتاب لا یبقا و قد قال الله
 انما نعنا رسول الله صلی الله علیه و آله یقول ان علیا مدور مع الحق حیث
 دا و ان علیا هو الصدیق و العاد و یفرق بین الحق و الباطل قال فی
 یالائنا من یستون ابی بکر الصدیق و عمر الفاروق قال یخلفنا اناس
 غیرهما کما یخلفوا خلافة رسول الله و امره المؤمنین کما امرنا رسول
 الله صلی الله علیه و آله و امرهما معنا مسلمنا جمیعاً علی بن ابی طالب و
 یعنی سلیم بن قیس و ابی بکر که در خدمت مسلمانان فارسی و ابی بکر

عنه ای و مقرا داد سوگند شد بودم که مردی از اهل کوفه بجهت ابی بکر
 و تعلم طریق سداد بدان بکر یکدکان خالق اهل دوله شد سلمان فارسی
 که سلمان مسامین شایان است و را از غیب خود بکنا و خدا و عمر
 علیه السلام علی بن ابی طالب و گفت بامیر المؤمنین علی لازم کتاب الهی است و
 از آن منقلب می شود و چرا نمیکرد پس گفت که گاهی میدهم که با ابی بکر
 و بنیاد او حضرت و سالت صلی الله علیه و آله شنیدم که علی بن ابی طالب
 دایم است با حق یعنی از آن خلافت نمی کرد و دوران با حق میماند هر که
 متابعت او کند تا بعیت خود کرده و هر که او را بکند از حق جدا گشته و
 فرمود که علی بن ابی طالب صلی الله علیه و آله وقت یعنی بعد از آن که خود را
 مژده و حق را از اهل عتقاد ساخته چون انشراح کلام هدایت
 نظام از سلمان استماع نمود گفت پس چرا مردمان ابو بکر را صلوات
 عمر را فاق و وفای بخیر اند و فرمود که مخالف اسم خاص امیر مؤمنان را
 برایشان بسته اند و این بر ما می گویند خصم کرده بنام ابو بکر و عمر
 مشهور و ساخته چنانچه خلافت بنی امیر المؤمنین و فقط امیر المؤمنین
 که بنص حضرت رسالت این هر دو مخصوص شاه و لا یتجدد الحق
 از آن محروم ساخته با عدلی و بنو ابی بکر و ابی طالب خلافت
 خام الشقیقین و امارت کافه حوشت عز و سل ساخته و حضرت
 خیر البشر ما را با ابی بکر و عمر امر فرمود که بجهت مجموعی خدمت
 مرتضی علی رفته و بامیر المؤمنین خطاب کلیم و این گفت مخصوص
 او دانیم مخالفین نکل اشتمال که حق و در حق قرار گیر و نغز
 بانه من شوق تقسم و سیات اعمالهم و در کتاب کافی محمد بن
 تقی بکلیبی مذکور است که حضرت امیر المؤمنین علی صلی الله
 علیه و آله بی لایحه عیدم انکم بلیغ امیر المؤمنین اختصاص یافته و

واطلاق برسان حضرت ابنة مصومين جايز نيست چنين دوي عن عروضا
 عن ابوجهماديه عليم قال ساله رجل عن القاء يسمي عليه بامر المؤمنين قال
 لا ذلك اسم حتى انه يدعى بالمؤمنين لم يسم به احد قبله ولا يسمى به بعد
 الا كما قال كيف اسم عليه قال يقول الله استأجلك يا بنية الله
 ثم قرأ بنية الله خير لكم ان كنتم مؤمنين ذكر كشم الله بروايت
 ابن مردويه نقل كده ان بريد واورا ساله عن امير المؤمنين صلوات
 الله عليه قال كنت مع علي في رزله وهو يحرقها حتى جاء ابو بكر
 وعمر فقالا سلام عليك يا امير المؤمنين ورحمة الله وبركاته فقيل
 كنتم تقولون في جيق رسول الله صلى الله عليه واله ذلك فقال عمر
 هو امرنا ايمن بالديكتة كدور جهماديه امير المؤمنين صلوات الله عليه
 در زمين خود بن همت وحرارت مشغول بود كه ابو بكر و عمر اهل همدی
 بر اعضرت باين كيفيت سلام كردند كه التزم عليك يا امير المؤمنين و
 رحمة الله وبركاته جمعي كه حاضر بودند از ايشان پرسيدند كه شما در ايام
 حيق رسول خدا باين لقب على مرقى يا يحيى از يد و انحضرت لا يحيى طريبي
 سلام ميكرند عظم خطا بنحو يا و ما دردت نموده گفت هو امرنا فاذن لنا
 بغير موده خرا على مرقى يا يحيى جوابت بغير سلام ميكردم و عقلا درم
 شافتي بولايت شهر بن حوشب نقل كده ازام سلامه رضي الله عنها
 كه والذی نفس سلمه بیده لسمعت رسول الله صلى الله عليه واله يقول على
 مع القلان والقران مع علي ان فينا حق بر خلع على العز و لقد هتفت ابي
 عمر و ابن ابي عبد الله بن ابي ايميه فامرهما ان يقالا مع علي من قاتله
 ولو لان رسول الله صلى الله عليه واله امرنا ان نقر في جبالنا وفي يوتنا
 لخرجت حتى اقف في صفت على التزم اليه حتى نعلم انك تقبل سلمه يلدن
 اوست كه شنيدم ان بغير خراى على الله عليه واله كه ميگردد كه على باقر

و قرآن با على و از يكديگر جدا شدند شد تلو كنوا و بعض كوفه من سيد
 و صفي بن شادم بيشنود و قهر و پسر برادر خود را عبد الله بن محمد بن
 و بايشان لقمه كه مقابل كند در خدمت امير المؤمنين هر كه كه انحضرت
 با و مقابل كند و اكر ندان بودى كه رسول خدا ما را امر كرده كه در مسكن
 خود قرار گيريم و انضا بها برونه در و برونه برونه و فقه در صفت
 على بن شادم و با دشمنان او مقابل مي نمودم و همچنين خلدنم شافى
 بروايت ابن جهم نزل كده كه قال رسول الله صلى الله عليه واله وسلم من قال
 عليا فاروق و من فاروق فاروق الله عز وجل يعني حضرت رسالت صلى الله
 عليه واله فرمود كه هر كس كه از على باشد و متابع و مابيع او باشد و از من
 جدا شود كه است و هر كه از من دور شد از خدا دور است و دور از خدا
 دور از رحمت است و دور از رحمت پروردگار مرقون بخصه كه در كار
 وجود حيق بن شادم كه لقمه را بر عرض خدا نام است و حضرت دين
 بنيع با زوى ايمام و حصا ريشه اسلام بوجود و اقام و بر كعبه بر دشت
 خيال بشرش مقام و ولا دشت در بيت الحرام و ذكر دشت در كنن بنين كلام
 ملك عالم و خدا و اوي و مصطفى و اوي و خانه شريفه دام تو على الله
 على اعدائه الصالحين و سيف رسول الله على الحسين و الناكثين و طائفتي
 صلوات الله و سلامه عليه و على اولادهم المعصومين الحديث الثاني
روى القاضى المحمدي عن علي بن موسى الاقرابي في كشف الغم عن خطيب
الحولادزم الشافعي قال ايشان الحافظ ابو العلاء الحسن بن احمد الاحقر
يرفعه الى عبد الله بن مسعود قال كنت مع رسول الله صلى الله عليه و
اله وسلم وقد احسن فتنقل الصعداء فقلت يا رسول الله مالك
تتنفس قال يا بن مسعود نفيت الى نفسي قلت اخلفت يا رسول الله
قال من قلت ايا بكر فقلت تنفس فقلت الى ايامك تنفس يا رسول

میفرمود که در هیئت طهر ازین برای من بیا که من بگویم یا رسول الله سبیا
 خالی شد از حضرت مراد دیگر گفته بیا و گریست گفت یا رسول الله سبیا
 بقت و گریه و جیت فرمود که اینها و حقهای بیضم که در سینههای بندگان
 مکتوب است و در دلهای ایشان محفوظ و مکتوم و اظهار آنها نیست بقی
 بخوانند و خود بگویند از من گفتیم یا رسول الله و بن من سبب است عجز
 بود فرمود بلی این در سلامتی من قرار شد و این طایفه را همه
 در طایفه ایشان جیت مذکور گفته که و رایت فانی ایع و انکتب
 شیا کثیرا ان النبی عرف علی بن ابی طالب ما جرت الخ علیه واره
 یا لعلی که استی ای علیه و علامه ارد بلی و حق الله بعد از نقل حدیث مذکور
 گفته که و فی کتاب الخ و رایت یا ساد و عن علی علیه السلام قال امرت
 قاتل ثلثة القاسطین وانا کثیر و المارقین فاما القاسطون فاعل
 الشام واما انا کثیر فزکرم واما المارقین فاعل النهر و ان یضی
 اخطب سنانی یا حضرت امیر المؤمنین علی علیه السلام نقل نموده که فرمود
 که ما مورثه ام که از وفات شید کایات صلی الله علیه واه یا
 سه طایفه مقاتله نماید یعنی حضرت سید المرسلین بواسطه روح
 الایم حسین و لامریت العالمین مراد نموده قاتل القاسطین وناکثین
 ومارقین که اول جنک صفین است یا معاویه غاویه و دوم جنک
 جبل باغایشه و زبر طایفه و سوم جنک کربلا است یا خارج و فر
 انذار و در کشتن الفمه من راست که قاتلین و مجروحین بن
 سعور و در کتاب خود نقل از ابن مسعود عوده که حج رسول الله
 صلی الله علیه واه فاقی من سله ام سله حجاج علی علیه السلام فقال
 رسول الله صلی الله علیه واه یا ام سله هذا والله قاتل القاسطین
 وانا کثیر و المارقین یعنی حضرت رسالت صلی الله علیه واه

جنگه ام سله رفت و امیر المؤمنین علیه السلام انجا حاضر شد حضرت
 فرمود یا ام سله و انک کثیر قاتل القاسطین وناکثین ومارقین
 خراص بود بعد از من و انحضرت تفریح باین فرقت ثلثه نمود که
 امیر المؤمنین با ایشان مقاتله خواهد نمود و هر کدام را یا سبی که
 داشت بر صفت نمود و نام نهاد تا تنبیه باشد بدانکه انصفت
 سبب جواز قتال ایشان است پس بدانکه قاسطین جماعتی اند که از
 طریق حق تجاوز کرده اند و بجانب باطل میل نموده و از طریق اهل
 هدایت اعراض کرده و از اطاعت امام معترض الطاعه پیروزان وقت
 پس چنانچه شیوع بکار بردند یا سم تسمیه یا تشد و قتال ایشان
 متعین گردید پس آنکه حضرت امیر علیه السلام یا معاویه غاویه و ابی
 در جنک صفین بطریق مورد و رسول صلی الله علیه واه تفریح
 فرموده بود که ایشان بقاء اند چنانچه محمد ثانی را بدو نموده اند که
 قاتل صلی الله علیه واه اعتبار بقتل الفتنه الباغیه یعنی حضرت
 رسالت صلی الله علیه واه فرمود و در عمار یا سیر که ای عمار کرده باشد
 را بقتل افر و در حدیث دیگر واقعت که قاتل صلی الله علیه واه عمار
 ابی یساک الباغیه یعنی شیار است یا د قاتل ای عمار که فتنه باغیه ترا
 شربت شهادت حشاند و انجا اشارت باین حدیث شریف
 و صاحب کشف الغمه گفته که خوارج را شافعی آورده که خیمه بن ثا
 انصاری و در جنک جبل حاضر شد و شمشیر نکشید و در صفین میگفت
 که من جنک نمیکم و در عقب امام زمان میگذارم تا عمار کشته شود
 و به بدو که کدام طایفه او را میکشند زیرا که شیدم از رسول خدا
 صلی الله علیه واه که میفرمود کرده باغیه او را بقتل آرند و چون عمار
 شهید شد خرمی کشت حال نماز و خلفا امام میگذارم و قاتل میکنم

بعد از آنکه گفت که تا کشته گردید و سر من را که اولاد را می بیند
 بنام و می بیند و او را از من که یک نواخت و در آن روز که چهار ساله
 بود چون بنشینم و تا در مکتب می خواندم و هر گاه که از این انشاد
 برافراشته می شد و مرا می دیدند و در آن دعوی که می خواندم می شنیدند
 عمر و حسن و حسین اطلاع یافته گفت برای من بفرم که چه می خواند
 خصوصیت در کار نیست معوی باین را شنیده گفتی عمر و حسن
 ندیده ام و نشنیده ام چه می گویند و میگویند که در میان من و ما
 با نذر و تو یا ایضا می گویند که خصوصیت شما برای من و حسن است و گفت
 والله که چنانچه است تو هم میدان و من در آن وقت می فرمودم که
 ستمه اعجازش چنین به دست سال من در آن زمان که من حاجت می داشتم
 که بیعت کرد با امیر المومنین و واجب گردید بر ایشان اطاعت
 انحضرت کردن و سرانجام آن امام نه بپسیدند ایشان را از امر
 کرده یعنی از عهد کردند و حکم او را کردند نهاده و با من شدند
 ایشان بنا گفتن یا عین موسوم کشید و امیر المومنین صلوات الله
 علیه با ایشان منتهی بود و در میان و بنو خوارزمی مذکور است که
 آن عایشه لما عقر حیلها و دخلت دارا بالبصرة فتا لها اخوها
 محمد انذار با تها تذکر بودم حدیثی عن النبی صلی الله علیه و آله
 انه قال الحق بن زید مع علی و علی مع الحق بن زید و علی بن زید
 فتا له نعم یعنی چون در حیل یافته عایشه را می کرد و با و بهر و آمده
 در خانه ساکن شد و او را و محمد او را می گویند که سوگند میدهم ترا
 بخدا که یاد داری که بن حدیث میگردم از پیغمبر خدا صلی الله علیه و آله
 اله که انحضرت فرمود که همیشه حق با علیست و علی با حق و از بعد که
 بخان و خاندان و زید و هر که از یکدیگر جدا شوند خداوند شد گفت با

ای بلاد

ای بلاد ایما جنتی و این شد و اما ما را حق جماعتی اند که تا رجفان ثابت
 حق و معترف بر حق است اما مطلق و مطلق بیعت و مینا و بیعت
 شیهه ایشان نیست قتل ایشان واجب میکرد چنانچه حضرت باهل
 خود روی و هر گاه من الله که و ایشان حق را شنیدند و الله من شری
 انشاهم و سیات اعمالهم و در میان حق خوارزمی بر وایت سرور
 نقل کرد که قال دخلت علی عایشه فتا له لی من غل الخراج فقلت
 قتلهم علی قال فقلت قال قلت یا ام المومنین انی انذرتک یا الله
 و بحق بنیه صلی الله علیه و آله ان کنتم سمعت من رسول الله صلی الله
 علیه و آله شیئا اخر به قال قلت سمعت رسول الله صلی الله علیه و آله
 و الله و سلم یقول هم شر الخلق و الخلیفه یقتلهم و الخلق و الخلیفه
 و اعطاهم خداوند تعالی بوم القیمة وسیله یعنی گفت بن عایشه
 رفتم گفتم ای سرور که خراج که بود گفتم علی بن ابی طالب عایشه
 ساکت شد گفتم یا ام المومنین سوگند میدهم ترا بخدا و بحق محمد
 که اگر درین باب از زبان من چیزی بیان پیغمبر آخر الزمان کلمه شنید
 بفرمایا گفت شنیدم انحضرت رسالت صلی الله علیه و آله و سلم که
 فرمود که خراج بر من خلاقیت و کشته شد بر دست محمد
 خلاق و بنده است ایشان در روز قیامت از روی مریمه و
 منزله صلوات الله و سلامه علیه و علی اولاده المعصومین
الحديث التاسع روی القاضی الارسلی فی کشف الخوف عن ابی
 المودع و حق بن احمد الخوارزمی بالاسناد عن علی بن ابي طالب
 رسول الله صلی الله علیه و آله ان الله تعالی جعل لابی فی هذا الیوم
 صخرة فمن ذکر فضیلة من فضائله نقلها عن الله له ما قدم
 من ذنبه و ما اخر له و من کتب فضیلة من فضائله لم یزل لعل

لکه

تستغفره باقی کتاب الکتب و رسم و مناسک و فضیله من فضایل حضرت
 انما الذین یلقوا بحسبها بالاسماء ومن نظر الی کتاب من فضایل
 عنده الله الذین یلقوا بحسبها بالنظر الی جلاله و المومنین علی بیت
 الی طایفه علیهم السلام و ذکره و عبادته لا یقبل الله ان عبد الا بولایته
 و البرائه من اعدائه اخطب خزانة فی بابها من فضیله حضرت
 امیر المومنین علی علیه السلام که در کتب رسالت پیام صلی الله علیه
 و آله فرمود که حضرت حق سبحانه و تعالی بپندارم علی مرتضی جلیل
 فضایل و مناقب عطا فرموده که در مقام عدل و احسان علی بی
 هر که مذکور رسالت فضیلتی از فضایل علی یاد رسانی که اقربایان
 داشته باشند و حضرت را مقدر و خلیفه او را در حق تعالی گناه
 کند شسته و اینده او را بپایمرد و هر که شرکت فضیلتی از فضایل
 او را حق تعالی بپایمرد گناهانی که الکتاب است از هر که پیش بوده
 باشد و هر که نظر کند بکتابی که فضایل او در آنجا مرجم باشد یا اثر
 حق سبحانه که گناهانی که بدین کسب آن کرده باشد بعد از آن فرمود
 که نظر بر روی علی بن ابی طالب عبادت و ذکر او عبادت و قبول
 نمیکند حق تعالی ایمان هیچ بند را مگر بولایت علی بن ابی طالب
 و برادرش از دشمنان او و لا یجوز ان من انقضت بحقه العتقات
 العلیه و التهمات السنیة حیث ان یقتدی به بعد خیر الیریه
 صلی الله علیه و آله بلا فصل فان التلوک خلف مثله مقوله با اتفاق
 الامة و انما خلدت بر اوایت و در وجه بحضرت حسین علیه السلام
 علیه السلام و روایت کرده امیر المومنین صلوات الله علیه که قال
 البی صلی الله علیه و آله لو حدثت حکما انزل فی علی و طی علی
 موضع فی الارض الا تحت ارجل الماء یعنی بر غیر صلی الله علیه و آله

فرمود که کافر و کافر بیان کنم مناسک که در باب علی بن ابی طالب وارد گشته و
 معانی که حضرت باری در شان او بر من نازل ساخته قدم نهاده علی
 بر موصوفی از زمین مگر که مردم بجهت تبیین و تشریح همه عاقل و صانع
 قدم علی را بر دارند تا باب رسالت و همچنین خطیب خزانة و روایت کرده
 که شخصی با برتجاست که گفت که همان الله چه بسیار است فضایل و مناقب
 علی بن ابی طالب من حساب کرده ام سه هزار و شصت و شصت و فرمود که
 اولاً بقول الله انما المذاشر انما اقرب جبرائیل می که بی هزار میرسد و
 ایضا خرازم شافعی روایت ابن عباس نقل کرده که قال البی صلی الله علیه
 و آله لو ان الناس اقلام و البحر مداد و البحر حساب و الامم حساب ما
 احصوا فضایل علی بن ابی طالب علیه السلام یعنی حضرت رسالت پیام صلی الله
 علیه و آله در شان عالیشان امیر المومنین علی صلوات الله علیه فرمود که
 اگر همه درختها قلم شود و دریاها مداد کرد و دنیا حساب و آدمیان
 کتاب نتوانند شمر فضایل علی بن ابی طالب و مقدماتی این آیه و ابی
 هاربت قل لو کان الخیر من الاک کلمات ربی لقد اقرت ان
 قتل کلمات ربی و لو خیرنا بینه مداد اغایه و صوغ دار و چه در
 تقاسیر معتبر ذکر آیه که کلمه کلمات ربی اشارت با حضرت و علامه
 طحطاوی شرح در کتاب فیه الحق بعد از ذکر این حدیث شریف چنین
 افاده نموده که من یقول فیه رسول الله صلی الله علیه و آله مثل هذا
 کیف یکن ذکر فضایل یقی هرگاه حضرت رسول رب العالمین
 در باب فضایل امیر المومنین چنین فرموده باشد پس کجا از عهد
 ان بیرون بیناید فلوار و ناشر بنده من فضایل الشریفة و مقامات
 الکریمه و مناقبه السنیة و مناخر العلیه لا یتنبأ فی ذلك الطامع
 الکثیر کیف لا و عرقه صبیح و اصله صبیح و منشاه کریم و شفاة عظیم

وقوله جسيم وعلمه كثير وقوله عزير وبيان توبيخ ولسانه خطيب قصده
وحبيب واخلاقه وفق اعراقه وحديثه يشهد لما فيه صلاحه عليه وعلى
اولاده وآل بن طاهر حتى يد در كتاب طريفي از ده كوفه نقل صفيت
شيخا سيرا من كتاب ابن بكير من مرويه وهو من اعيان التجار الادوية
الماضي فوجدت فيه ما شئت واشيئت وثمانيين منية وهو ما هن
يقيم محمد صلى الله عليه وآله في علمي بن ابدال عليه السلام وانه خرج بالتحسين
على خلافه وانه القام المقام في امته يعني حين وروى في ان كتابا في ذكر
بن مرويه ان كان رجلا من اهل بيعة است مطالعه فمزم وراى
اوراق يسير وروى وهاهنا حديث ديلم در معتب وفضيلت
شاه وهاهنا كه مجموع ان حضرت رسول الله عليه وآله مقول يروى
ان احاد وهاهنا كثير من جليله يورى بخلافه واما ما مضى حضرت هيران
حضرت رسالت وراى در قريح غوره كه هو القام مقام او است وراى ان
ادعوا الخلافة قبله واز غير است كه ما ائمن احاديث حكمي مقفه ص
بر خلافت امير المؤمنين اختيار كنند وبلاديل قال بخلافه شيوخ ثلث
كردند وهاهنا الامن المقيضة والشقوق فهم العادون على السنة
المتبعون للاهواء المصنعة ونوبيا نيت كلامي كه در طراين نقل كرده
وكنهه كه روى مسلم في صحيحه في اهل البصرة الاول باسناد اهل البصرة
بن مليل قال سمعت جابر بن عبد الله بن جابر بن عبد الله بن جابر
عن ابي جعفر عليه وآله ثم ذكر مسلم في صحيحه باسناد اهل محمد بن عمر الهادي
قال سمعت جابرا بن عبد الله بن جابر بن عبد الله بن جابر بن عبد الله بن جابر
يؤمن بالرجعة يعني مسلم ودا وراى واولا تصحيح جابرا باسناد در قريح
يجوز بن مليل كرده كه كذا انجا بر منيديم كه ههنا در احوالنا نجعفر
صادق بن رسول الله كه مجموع ان مقول است ان حضرت رسالت صلى الله عليه

[illegible]

1

الحق

لما مات ربه فمبعثا كرم من مبعوثكم له انكم تكفرون وذلك انهم
 لما سموا كلام الله قالوا لا صدق حتى نرى آياته فاجتهدوا الصانع
 بظلمهم فها هو فقال عيسى يا رب ما اقول الا الحق اذ ارسلت اليهم
 فاحياهم الله له فوجوا الى الدنيا وبقوا فيها فاكلوا وشربوا ونكحوا النساء
 وولدوا لهم اولاد ثم ما قوا باجالتهم وقال الله تعالى واذخرج الموتى
 باذن جميع الموتى الذين احياهم مبعوثا من الله ووجوا الى الدنيا
 وبقوا فيها ثم ما قوا باجالتهم واحياهم الله في ثلث امة
 سبعة وارادوا ان يستعاضوا بعثتهم فوجوا الى الدنيا بالنساء ولوا لهنهم
 وقصصهم معروفة فان قال قائل ان الله عز وجل قال يحييهم ايقاظا
 وهم رقود فقيل له فانهم كانوا موتى وقد قال الله تعالى قالوا يا ولينا
 من بعثنا من مردنا هذا وعد الرحمن وعد المرسلون وان قالوا كذلك
 فانهم كانوا موتى ومثل ذلك كثير من الترجمة كانت في الامم السابقة وقال
 النبي صلى الله عليه واله يكون في امة ما كانت في الامم السابقة حذف الفعل
 بالنقل والقرعة بالقرعة فيجوز على هذه الامة وجبة وقد نقلها الموتى
 انه اذا خرج المهدى في عيسى بن مريم فاضى خلفه ونزوله في الارض
 وجوعه الى الدنيا بعد الموت لان الله تعالى قال ان من فوقك ولعنة
 التي قال وحشرناهم فلم تغادر عنهم احدنا وقال الله تعالى يوم نحشرهم
 منجا من يحشرهم بالانبياء الذين بعثناهم فيهم في كل امة
 فيه مزج وقال الله تعالى ولما بعثناهم لا يعصون الله ما ينزل
 به وعدا عليه حقا وكذا قالوا في الامم السابقة في كل امة نزل
 لبيد لهم الذي يحشرهم فيه والبيد يكون في الدنيا لا في الآخرة وسبح
 في العجبة كتابا ايت فيه كيف تمها الدلالة على حجة كونها انشا الله تعالى
 ونقلنا الشايع باطل وسنذكر ان بالتاسخ وهو كاذب ان في التاسخ البطلان

الحشر

الحشر وانشاءه فخلق من كلامه هدايت رحمت بانك اعتقاد طائفة تلجيه دو
 تلجيت كه عبادت كه عبادت ان معادوت روحست بيدن وبعلازهر
 زانك شلن وانزاله بيزخ مر اجست بيدن اكرج انك كه اين حق وصد
 است واليتة ومعنى اياد ومنتد حقيقت ان نصر كلام ملكه بانك
 زمروده المرز الى الذين خرجوا بيقوا ايا نزلوا كى يستند بيقوا اليته ديه وانا
 حاله انك كه بيزون رشتن زمان الحود وهم الوفاء انك جند بيزون
 بود نكدر الموت بجست احقر انك ان موت وكو حقي ان فوت فقال
 لهم الله موتوا ليس كنتم ايشان احقر انك كه بيزون بيزهم بمشيت واهر
 حشرت موت جانت وشرت هات كيشيد ثم اخيرا ثم بعد ان زان
 كرها يذبح بها انه ايشان نزل بيماني اين مقال انك كه جماعت من كوره
 كه كشت عدد من ان ايشان في حقيقتا دهر حانه رسيون بوزهر سال بعثنا
 مبتلا ميكردن في الدنيا ايشان بجست قدرت وبعثت حلاي وطن
 ميخونند ويكي فوت نمي شد وبعثنا ايشان بجست عدم استطاعت دور
 من ان لا يحدو ساكن ميكردن وبعثنا ايشان بيزي قدير سيد نجبي كه
 اقامت عونه بودند كشتن كرا لا قدرت بر حاله ميخونند بغيثا از عت
 طاعت ووباء محض فليست بيزم وكوهي كه بيزم رفته بودند وقرا بيزنار
 احتيا كره كشتن كرا ميخونند منجما اقامت ميخونند بعت طاعتون
 مبتلا ميخونند ببعثنا ايشان كره نذر قرار وانه در بيزم ميخونند طاعتون
 عود ناي بعثت ميخونند ببعثنا خود بيزون رون وان عرفت بختا يابند
 چون وقت طاعتون رسيده ايشان بيزون رفته هيبتا احقراني
 بيزونند تا كه نازد رايي رسيده ايشان بيزون رفته هيبتا احقراني
 وامتنعه واهوال الحود لان كره كره كشتن حقا نه بيزون قاهره
 دوفرشته فرستاد كه يكي بيزون وديكر بيزون ان كره ايتوه نذاكره كه

موتوا یعنی بر روی و هلاک کردیم و ما را غایت بیکار و در تن و هیچ چیز
ایشان نیز نیست بمات پذیرفته و می بیند آن که شمع بجهت کشتن
از دین ایشان عاجز کرد و بدین خاطر امری بر او ایشان کشیدند تا
از شریع محض غافلند و بعد از چندگاه که اعضای ایشان ریخته شد
اشخار از ایشان باقی ماند از میان آن از انبیای بنی اسرائیل بود ایشان هر روز
از کثرت اینها تعجب خود را داده فرمود که آن حضرت معبود در میان ما یکبار
در یکراش از آن کم عدم صغری وجود و ساندین مناجات بدرگاه
محلی الاسوات بر داشته فرمود که گوشت یارب لاجل بیتهم لیبر و یلذوک
و یلد و اعادوک و بعد از آن من بعد کجی سجاده و تعالی باو و حقیر
که اگر نمی خواهم ایشان را برای عزای تو زنده کنی و در عظام باقی اندیش
گوشت نازد بر ویام و لباس عیون بر ایشان پوشان کنی تا یارب حضرت
عزت بنظر رحمت در آن جمع بر معصیت نکریده و فی الحال بدین رتبه ذلیلان
بدان اشخارهای از یکدیگر جدا شده گوشت و پوست ظاهر شد و بعد لباس
حقیق پوشید و از آن حالت تر برخواست و میگفتند که بخوان که اللهم و یحرمک
لا اله الا انت بر می آورد و طاعت بزرگائی و شکرت از آن حق تعالی شکر
شدند این باب و در همانه گفته که هنوز لاه و انوار بر جلال الاله نیافته
مانی با حاکم یعنی جماعت مذکور که حکم و تالی ازین سری قافی عالم
باقی رفته بودند بعد از مدتی باز دنیا و صحبت کردند و با کج و شر و نکاح
و تحصیل و لاد و مال و توانم بشیره اشتغال فرمود و بعد از آن هر یک
با جمل متذکر خود می شد و بجهت ناکید و لیل حقیقت رجعت فرموده
که و قال الله تعالی یحق حق تعالی بر او حق رجعت و احیا فرموده که اگر کافر
میگردد و ایمانی می باشد که یعنی البته در یک و دانسته و ابر و حق تشبیه صفت
است که جاهل کیفیت احیا لایحی می است و معنی است که ایا زنده می شود یا نه

لا اله الا انت حق تعالی بجهت کثرت بودی و از عزای بن شرحی است که توبه
مغفرت داشت و از آنجا بر آید بود و مقصود از توبه بیت الهی است
و اشتغال از قرآن است یعنی جمع چه آن جامع مردم است و می خواند و
حالت از توبه یعنی در حالت که از دنیا مانده بود علی بن ابی طالب بر سقفا
خود یعنی اول سقفا ساقط شده بود پس از آن دیوارها بر آن افتاده
و این کتابت از نهایت خرابیت و اهل و بیعت عدم اطاعت و امر
و نهایی و بسبب شامت معاصی و عیال و قتل و غیره و زکریا ایضا و غضب
خدا که قتل کردید و بجهت استیلا و غلبه بر شما و کشته شدن زلالیا
بیاب و خراب گشته چنانچه در محل خود مشر و هست و با جمله چون غریب
خوابی بیت المقدس را دید و کشته های الهی بر آن شهر بنظر او رسید قال
گفت ای یحیی چون نه و بر چه وجهی که زنده گردی و این دین را حق تعالی
یعنی چگونه اهل از آن ده سازد بعد از آن ایسر از مردن این اعتراض است
از مفرق طریقی احیا و استعظام قدرت میجو دانستند و شاهد آن وجود
این کلمه را گفت فاما الله یبعث من یشاء و راحی قالی مائة عام و بعد
والا و این مرد یعنی تادم صد سال و او را خوا و او را پنهان مرده بگذر
تبعیه بود از آن زنده گردید و همان صورت و شکل بود پس از شش
حک خدا و روقی که عزیز زنده شد قال که کثرت کردی و گفت که
درین وضع دو نکریدی قال ایست تو ماکت عزیز که تو گفت که ام
در اینجا روزی و چون در اوقات بگریست گفت و بعضی بگریست که یار از
روز و شب و ایستاده که او را بر او عزای نباشد بلکه بجهت توبه و
باشد مانند حق تعالی و متذکر قال بلیست و الله عالم کتب ان فرشته
نه چنانست که تو گمان کرده بلکه صد سال تو قف کرده یعنی درین صد سال
مرده بودی عزیز و نکر است و او صانع افق و صانع و بر حق و بجهت کثرت

دیکو به ان فرشته او را گفت فانظر الى طعامك وشرابك پس بگویند که
 طعام خود که بخور و شراب خود که بنوشته که هیچ متعذر نشد به خوردن
 سنوات و انظر الى عمارتك و دیگر در آن سوی دوازدهم سخن که از سخنهای
 او ماند و باقی از این سخن گفته و انظر الى لام تعلقت بهم لغز و فقه
 ایت که فانظر الى عمارتك و معنی آنکه ما آن کار که می بینی ترا و کعبه ترا
 به از عمر که بعد سالها که می آید ترا و این ترا انظر الى عمارتك و معنی
 برای مردمان که در حشر جسد شکستند و انظر الى عمارتك و نظر کن از عمارت
 دوازدهم سخن که به معنی قدیم است نامه کتبی که در آن عمارت که از آن سوی
 بالای بعضی کعبه می آید و آن زمین برده اند که بر بالای کعبه وصل میکنند
 و انظر الى عمارتك پس می بیند آن عمارت که از آن سوی می آید و اینها
 میگویند ندانند که ای کعبه است و پوست و خفته و از آن سوی همه جمع
 شوند بقدیمت کامله و تاج همه اجزاء آن مجتمع شده صورت بدن او است
 پس به یافت و جان پیدا و در آمدن و الحال بصورت و نعره زدن کعبه است
 و در آن کعبه نشسته و آن طعام و شراب که در آن کعبه نشسته و در آن کعبه
 دیگر می آید و این کعبه که در دست سالها بود در یک روز و قامت یافت این باغ
 قدری که گفته که فانظر الى عمارتك و معنی آنکه در آن عمارت که از آن سوی
 باجه می آید و در آن کعبه نشسته و در آن کعبه نشسته و در آن کعبه نشسته
 تان و گفته و در آن کعبه نشسته و در آن کعبه نشسته و در آن کعبه نشسته
 و بعد از آن باجه نشسته و در آن کعبه نشسته و در آن کعبه نشسته و در آن کعبه نشسته
 حضرت عزت مختارین قوم موسی میفرماید انظر الى عمارتك که بعد از آن که
 نشسته و در آن کعبه نشسته و در آن کعبه نشسته و در آن کعبه نشسته و در آن کعبه نشسته
 بود ایت حق ثابت قدم شد حق معانی خطای که در عوالمی که با دیگر می آید
 این عوالمی که در آن کعبه نشسته و در آن کعبه نشسته و در آن کعبه نشسته و در آن کعبه نشسته

پنجاه سال

در آن

و در آن کعبه نشسته و در آن کعبه نشسته و در آن کعبه نشسته و در آن کعبه نشسته
 این عوالمی که در آن کعبه نشسته و در آن کعبه نشسته و در آن کعبه نشسته و در آن کعبه نشسته
 و باقی که بر آمد و ایشان بر آن روی بالا رفتند و بر پید شد و ایشان را
 که را پوشید و عمارت میان ایشان و موسی باشد جهت آنکه چون حق
 تعالی را موسی سخن گفتی فردی از روی ابقا فی که هیچکس با طافه دیدن
 آن نبود و این موسی را اندرون حجاب شد و ایشان بیرون حجاب
 باقی آمد و حق تعالی را موسی سخن میگفت با او و عطر و زعفران ایشان چون
 کلام خدای شنیدند بر روی درآمدند و در عوالمی افتادند حق تعالی ایشان را
 مخاطب ساخته فرمود اقنا الله لا اله الا الله و در آن کعبه که از آن سوی می آید
 مصر فاعبد و انظر الى عمارتك و معنی آنکه در آن کعبه نشسته و در آن کعبه نشسته
 خداوند زمین مقام و شایان زمین مصر بیرون او می آید و در آن کعبه نشسته
 پرستش میکنند چون موسی از مناجات فارغ شد و بر آن کعبه نشسته و در آن کعبه نشسته
 روشن شد موسی نزد قدم آمده ایشان را گفت کلام خدا را شنیدید یا خد
 نشنیدیم لیکن شنیدیم که قایلان در آن کعبه نشسته و در آن کعبه نشسته و در آن کعبه نشسته
 نه بنیم باور نکردیم که کلام خداست چون این گفتند اشقی از اسباب
 بیامد و همه را به وحشت و موسی پیش کشید و بعد از آنکه با هر که آمد
 متحیر و متکبر است و میگفت خداوند با جان اسرار چه گوید و چون احوال
 ایشان پرسند چه جواب هم حق تعالی ایشان را نداده ساخت انظر الى عمارتك
انظر الى عمارتك پس بر آن کعبه نشسته و در آن کعبه نشسته و در آن کعبه نشسته و در آن کعبه نشسته
 از این مردن شما بصاحفه که انظر الى عمارتك که در آن کعبه نشسته و در آن کعبه نشسته
 کشیدم حق تعالی را در آن کعبه نشسته و در آن کعبه نشسته و در آن کعبه نشسته و در آن کعبه نشسته
 گفته که فانظر الى عمارتك که در آن کعبه نشسته و در آن کعبه نشسته و در آن کعبه نشسته و در آن کعبه نشسته

وَنُحْيُوا النَّسَاءَ وَوَلَدَهُنَّ لَكُمْ أَلَا كَذَّبْتُمْ مَا أَفَاءَ بِكُم مِّنْهُنَّ
 حضرت حق تعالی آن سوار خنکان بجهت اراده موسی زنده کرد
 و ایشان رجوع بدینا کردند و مدت مدید در دنیا بودند و آنچه
 لازم بر ایشان است از اکلا و شرب و نکاح و تساقط و تناسل
 بعمل آوردند و بعد از آن با حال مقرر و ذرات یافتند و بیکر بجهت
 مبالغه در حقیقت مراجعت گفته که حق تعالی حضرت عیسی را علی
 نبینا و علیکم خطاب نموده که وَأَن تَخْرُجَ الْوَفَىٰ يَازَيُّ یعنی یای
 کن گفت مرا و قدری که داده ام ترا و قوی که بیرون می آری
 مردگان را از قبور ایشان زنده بگردانم پس جمع فرمود مردگان را
 که حضرت عیسی باذن او زنده نمود و ایشان را برپا کرد و ایشان
 چون ایام حیات فانی ایشان با تمام رسید با حال مقرر ایشان را
 دیر ایند در اینجا آمدند که عیسی چهار کس را زنده کرد یکی عازر
 که از دستان دیکه ها زنده بود دوم پسر برزیلی فوت شده
 مادرش چون فرزند میگرد عیسی چون او را دید با حق تعالی
 درخواست تا پس او را زنده کرد این سوم زنی فوت شده بود از
 سورت او بسیار جرح میگردند و نبات میکرد حق تعالی او را نیز
 برپای عیسی زنده کرد این چهارم سام بن نوح که ترسب بجهار
 سال از موت او گذشت بود دم او کفشد که او را زنده کرد و باقی
 ایمان را بر عیسی بپرسید و گفت قُم يَا ذَا النُّفُورِ فِي الْحَالِ یعنی
 و سام از آنها بیرون آمد و میسر و سهند شده و گفت ای قیامت پر
 خاسته عیسی گفت نه و لیکن من آن خدای درخواستم تا مرا زنده
 ساخت او را گفت تو جوانی می آمویت سفید شده کت چون اهل
 ترا شنیدیم پنداشتیم که قیامت برخواستی از هول آن می سرف
 سفید

گفت

گفت چنانکه گفت که سَمِعَ ذَا النُّفُورِ و الحال عمر با دین باویده رجه
 الله برای مبالغه در صفت رجعت گفته که احباب کهن چون و عازر
 خود در آمدند و جان بجان فرین بر سر نه سهند و نه سالار و لجا
 ماندند و بعد از آن از حق تعالی تقاضای احیای ایشان کردند
 عیسی را زنده کرد و ایشان را از عالم برنج ایشان را بدینا آورد و ایشان
 بنهنگم تا سوال کنند میان دیکر و حال خود را بشناسند و عیسی
 ایشان بر کمال قدرت پروردگار عالمیان بیفزاید و قصه ایشان
 مشهور است و برالسنه و افواه مذکور رسیده و سخن بر سخا همین
 بسته میگویند که اگر اعتراض کنند که قصه احباب کهن دلائل بر
 رجعت ندارد زیرا که حضرت عزت فرموده که وَنَحْشُهُمْ أَثَرًا
 یعنی پنداری تو احباب کهن پندار زیرا که جسمهای ایشان کشته
 است و هم و نفی حال ایشان چنانکه شد و این دلائل نمیکند
 بر کمال ایشان جواب است که مرا حق تعالی از قبور ایشان است و اخبار
 از موت سیر میاید و در کلام مضح بلیغ ازین قبیل بسیار واقع شده
 همچنین که در ماده کفار فرموده که چون حواریان است و این قبیل
 یا و نلینا گویند از روی حسرت که ای خدای بر ماست تعظیما که بر آن گشت
 یعنی بعد از ما را این می قدر که از اینجا که ما ههنا و عذرا و حواری
 انیت ایست و عهد کرده بود خدا از بهشت و نشو و نسف و مملکت
 و آنچه دانست گفته بود و در بعضی حالت از وقوع بهشت و نشو و نسف
 عناد و مکابره احکامان میکردیم و بدیهیت که حق تعالی درین کلام
 اخبار را باحوال مرقه کافران سیف و بیدین معلوم شد که اطلاق در
 بر مردگان میکند و با وجود اطمینان کلام حلی مناسب تمام مذکور
 میگرد و بیوایت صحیح ثابت شده که حضرت رسول صلی الله علیه و آله

ایمان

از روی آن کرد که اصحاب گفتند ای محمد بن عبد الله بن عبد المطلب یا رسول الله
 الله ان ایشا بنه ازد و بنه خویهره و اما جمعی از اصحاب را بر سر نداشتند
 نبی و بن خنسان حضرت فرمود چگونه فرست گفت هیچی سلامان بر نیاید
 نشیند و با رخا را که سر سلیمان بود از حق ما طلب ایشا بنه را برد
 و باجا برد رسول الله علیه و آله فرمود تا بساطی بکسیر منامی بکن
 علیکم و سلمان و ابودر و ابوبکر و عمر و عثمان در آن بساط نشستند
 و حضرت فرمود که هر که اصحاب گفت جواب سلام او بر هند و جی
 او باشد بر حضرت یاد رخا را از خدا در خواست تا بساط را برد
 داشت و باجا برد که غار اصحاب گفت است چون فرود آمدن سکی بر
 در غار بود و داشتند سگ ایشان در و شتر دید با نکه در گرفت و حله
 آورد اما چون چشمش بر ایشان افتاد دوم جنبانیدن آغاز کرد
 و بر ایشان دست کرد که در ایند ایشان در آمدن و امیر المؤمنین صلوات
 الله ابو بکر را فرمود که سلام کن سلام کرد جواب ایشان شد و عثمان
 و سایر اصحاب سلام کردند جواب نشنیدند حضرت امیر المؤمنین
 صلوات الله علیه سلام کرد جواب دادند و گفتند و علیکم السلام و
 رحمة الله و بر کانه حضرت فرمود من رسول الله صلوات و ان
 جایتان و بنه شما امین ام تا شما را بدین او دعوت کنم گفتند و جایتان
 و بنه شما و صدق قلعه حضرت امیر فرمود رسول الله صلی الله علیه
 و آله شما را سلام میرساند گفتند و علی محمد رسول الله الهلوة و
 الاسلام ما و امت السموات و الارض و علیک بما بلغت و چون قبلی
 دین اسلام کردند و بیویت خاتم النبیین و ولایت سید المرسلین
 ایمان آوردند پس صحابه را خبر گفتند که یا علی از اصحاب رخا و جی
 رد سلام صحابه رسول غتا و استغفار فرمای فرمود که خالکم لا

ل
استغفار

فرود

فرود و یا علی بن ابی طالب یا خیر الاوصیا انا معاه الصدقین و انما
 لا نکلم بعد الموت الا نبیا و وصیا کذا ذکره الله فی المعاد فی کتاب
 المناقب و الثعلبی فی تفسیر بروایت ابن ابی نجر و در معراج
 تحکیم کرد و امیر المؤمنین صلوات الله علیه با دما از فرود
 بساط را برداشت و بجد رسول الله علیه و آله و در پیش از
 آنکه بساط برسد جبریل علیه السلام رسول الله را احیا کرده بود از
 آنچه میان ایشان گذشت بود امیر المؤمنین صلوات الله علیه
 و گفت که آنچه میان شما گذشت من میگویم یا چون فرمود یا رسول
 الله شما بیان فرمایند حضرت اصحاب را خبر داده باجا میان اصحاب
 گفت و امیر المؤمنین گذشتند و فرمود و نیست که بار دیگر فرود
 مهری صلوات الله علیه زنده کردند و مهری ایشان سلام
 کنند و جواب دهند و در بعضی جزو قرار گرفته در قیامت
 معوضه که فرود و بعضی روایات ذکر یافته که حضرت رسالت
 صلی الله علیه و آله فرود که ایشان را خبر کرد و از اصحاب مهری
 علیکم باشند و در کشف القدر نیز روایت از حضرت صادق صلوات
 الله علیه نقل کرده که صحبت بر آنکه اصحاب و غلامان حاکم و امیر
 حضرت مهدی علیه السلام خواهند بود حیث قال رسول الله صلی الله علیه
 و آله عن ابی عبد الله علیه السلام قال یخرج القائم علیه السلام من ظهر الکوفة مع
 سبعة و عشرين رجلا خمسة عشر من قوم موسی علیه السلام الذین
 كانوا یدعون بالحق و یدعون لعلون و سبعة من اهل الکوفة و یوشع
 بن نون و سلمان و ابی ریحانة الانصاری و المقداد و ابی اناس
 الاشر فیقولون بین یدیه انصار او حکما و این حدیث
 نیز بتوضیح ما جمعت و تصحیح معا و در کتاب طاعت و جویز این

آمد حادث می بود برادر من حضرت و من و اهل ذکره دو نفر از اهل اسلام
 را شهید کرد و ایند صید که از بعضی قیس من وجهه حارث حسین شد بلکه
 ضرب تیغ او را بدو رخ رسا دیدم و کبریا و درین حال بود چرخ عالم
 بران منوال دید با جمعی از اعیان اطال و مشایخ چال سلاجیه پیشه بیک
 برادر بایزید روانه بیرون نهاد و او مبارزی بود بالا بلند و دو سجده و بنا
 به عدل و بی انتقامی لغوی عیادت آمد و زمره پیشه و دو شمشیر جایز کرد
 و نیزه که سنان او سه من بود بدست گرفته و ده و عمامه بر سر بسته و مغفره صیق
 بر سران کشیده و حوضی سنگین بر بالای آن نهاده و در حوض ایستاد که او نشین
 بود که قدر علت خیر بانی بر حسب شاکل اسلام بطلان عجب هیچ کس از اهل اسلام
 نتوانست که با او در مقام مقابله و او را با لاجرم شاه مردان و پیشروان سرور
 عاقل علی بن ابی طالب روانه شدند و زبان میزدند که انا الله و الی الله
 ای جید سر کلید عیادت شدند و ستودند و محبت چون این چیز میشد بر حوض
 نبرد و چون است که بر کرد و جهت آنکه مادرش را و گفته بود که من در واقع
 که شمشیر بدو حمله کرد و تراغی و سخت باید که امروز از شمشیر یا شمشیر که شمشیر
 باشد یا خلعت شمشیر شده از کف لاجت یا خلعت مانع و زار او کرد و دست
 جلاد ستار استیغ و قناعت بود و او در و خاست که تیغ حمله امیر نماید که حید
 کرب سیاه دست غرقه و فاعقا را ابرار بر سران ملعون تا با کار فرما و در چنانچه از
 سر حوض تا بر سر این شکافت ظهوران چو از شاه مردان حاضریت تا بان و در
 رومی و من و اهل حضرت در ده لایشان امشاد پس بکشتن ظهوران باز وی یک
 کشاد هفت کوی از دوسا و دلا و از خیر و اقبال او و دوسا بر ظهوران
 روی عزیمت بقعه نما و شعلی انباشت در عقب ایشان روانه شدند و چون پیش
 شمشیر آن بران مقام نایاک حمله آورده ظهوران یکایک بنواکشی انباشت تا چیده
 حصار رسید و در اهتزاز آن حصن حصین را برکنده بر سر نهشت آورد و متدار

چهار کجایم که بر سر خود افراخت و فرمود ما قتلست یا خیر بر قوه
 خدایه یزیدیه و ریا میده و در کتاب مشارف انوار الیقین منکر
 است که حضرت امیر المؤمنین صلوات الله علیه این کلام بفرمود
 نظام را در جواب این خطاب فرمود در حین که عزان کردند در خیر
 بعد از سه روز طعام بخورد اشرف تعجب کرد که گفت یا ابا الحسن بعد
 اقلعت منیعا و لك ثلثة ايام حیصا قبل اقلعتها لقیق و نیزه حضرت
 صلوات الله علیه فرمود که یزید اقلعتها بقوه و بانیة و آبر عبد الله ماط
 از راضی بولای رسول الله علیه و اله نقل کرده که حضرت علی یار یزدی
 متاثره میگردد آن یزدی شمشیر را حواله سران حضرت رسول الله
 علیه و اله نقل کرده که و سپر انست مبارک او بنیاد امیر در غضب
 شده و خیر را سپر خود ساخت و بان بخار به میفرمود تا فقه میزد
 بروایت ابی جعفر محمد بن علی صلوات الله علیه از ابی جعفر بن عبد الله بن
 که چون مسلمانان خواستند که داخل قلعه شوند چند قوس و سیخ
 بجهت دست آن دریا عظمت هر دو طرفان میزد و حضرت عیسی
 خندق رفته آن دروازه را من بود و منقوس است که هشتاد کس از
 برد استنق از عاجز شدند بر سر دست نگاه داشت تا همه از
 از روی آن گذر شسته داخل قلعه کردند و کس ندیده بر دم بد
 ملهم شرک از یکا نکشتن خیر از تیغ او خراشید سران همه
 سراب شده و مرویت که چون حضرت رسالت صلوات الله علیه و اله
 از امر عزیمت ملاحظه فرمود تعجب نموده حیرت از اتم فرمود که
 یا رسول الله چرا از این تعجب میکنی و ملاحظه پای مبارک علی بن ابی
 که بر زمین واقع نیست حضرت رسالت صلوات الله علیه و اله بعد از
 مشاهده آن در تعجب افزوده روح الامین فرمود که یا رسول الله ملا

بالا با آتیا خورد در دهانه بسط ساختند و بای فخرت برانند
گرفته و از امام محمد باقر علیه السلام رواست که چون امیرالمومنین علیه السلام
در حصار گرفته بختیاید تمامی آن حصن چنان ملو زید که صفیه دختر
حق الخطیب از سختی بر افتاده روی او میخورد و در وقت
این حال علی بن ابی طالب را در کتاب و شارق انوار ذکر یافته باین
صیارت که و یحیی اوست صفیه فی ذلک اليوم و کان من الحسن
الناس وجهها را ای بنو محمد و وجهها شجره فقال لها ههنا و انت منه
الملوک فقال ان فنانک علیا لما قدم حصن الیوم و هو ایضا
منه لیقلعها اهتر الحصن و سقط من کان علیه من النظارة و کنت
جالسه علی سریری فادنی الصغیر فسطعت لوجهی ففجی جانب
السریر فقال لها الیوم صلی الله علیه و آله و اصفیه ان علیا عظیم الله
و آله لما هتر الباب اهتر الحصن و انهارت السبع و الاضواء السبع
و اهتر عرش الرحمن فغضب الی علی علیه السلام الفقه چون مردم سایر قلاع
خیر چنان او غریب و صورت عجیب از آن سرور غالب منظر انوار
مشاهده نمودند و فریاد الا مان بر او روند شاه مردان بوضعت پیغمبر
اخر الزمان ایشان را امان داد و اهل ایمان عنان قلاع بخوذه تضرع
و او را وند و حضرت رسالت صلی الله علیه و آله صفیه بنده خجسته
را بنزد خود طلبید و دای میارک بر او افکند مردمان دانستند که
اعفیت برای خود برگزیده و صفیه قبل ازین واقعه در واقعه
دیده بود که ما ماسان در کنار او افتاد این خواب را بشوهر خود
گذاشته بن روی و پیچ کرد و یحیی بنده سخت بر روی زد که کی شود
و گفت مکر میل یار شاه چار داری که محرم است و چون حضرت رسول
اثر بوی بدید منشا انرا از او پرسید و صورت حال تفرع

خبر فدا که گفته شد در این روز رسول او را وند و او صاحب کتبی
التقریر بود پیغمبر صلی الله علیه و آله او را گفت ما لک نه دست حق
کن او قبول نکرد پس او را بن پر داد که ویرا عذاب کند تا اقرار
کند بهودی گفت که من او را در قلات بخوابه دیدم که تود و دیگر
رسول او بر خود تا این خرابه را بشکافند و مال بسیار بر او آورد
و حضرت رسالت صلی الله علیه و آله او را بجهل صله داد تا بعضی
بر او و عم خود که در قلعه کشته بود قصاص کرد و در کتیب معتبر
مذکور است که ووی رسول خدا صلی الله علیه و آله با حیی بن نضله
بود و یحیی در پیوسته که امیرالمومنین صلی الله علیه و آله علیه السلام در روز
بشست جبریل از روی تعجب در وی و نظر میکرد و بنیم میفرمود
حضرت رسالت صلی الله علیه و آله فرمود که ای روح الامین منشأ نظر
تعجب و بنیم چیست فرمود یا رسول الله در وقتی که حق تعالی مرا در
که شهرهای قوم لوط را با سمان برده سرنگون کنم که من هفت شهر
ایشان را بر سر خود گرفته بیا لایدم بر مرتبه که ملائکه آسمان و جبرائیل
عرش ملکوتی را از خروسان او شترها شیدند و بعد از آن از
سرنگون ساخته بر زمین انداختم تا سمعت جعلنا عالیا سافها
پیدا و رفت درین مراتب اصلا تعجب و کوفت نکشیدم و در وقتی که
علی شمشیر برفق مرحب خیره زد و او را و باره کرد و الحال
از جانب ملکه و الخلال چون نثار سید که ای جبرئیل هر چند تو
تن من بین گرفته ضرب شمشیر علی را نگاه دار که نزد یکیت که
اثران بر من نفهم رسید ماهی حامل کا و ن من را و باره
ساخته هلاک کنند من رسیدم و تعجب بسیار کشیدم تا ضرب
شمشیر او را ندیدم داشتم و بجهت ان بجایت متفرع شد الحال ان مقام

عنده كه وفي هذه الحقيقة من المصطفى هذا من الملقين بغير الله
والشأن لا يبرهن من ماهو ظاهر لذو العقل والاسباب
في قوله عليكم رحمات لا غير فراحت الله ورسوله وبجنته
الله ورسوله من الفرحين بالرحمة ما هو كافيا وقد نظر
في ذلك فساد مشهور ذكر حال الرحمة وفراحتها واستيلاء
الحق والحب على قلوبها وعلامة ادب على رحمة الله ورسوله
فارسه خروجه من رايته را همدن طريق ذكر کرده وبعيد از رحمت
افاده نموده كه اين خبر غير طر مرسوحت در آنكه ايه محبت در شان
اوست و در آنكه محقق امامت اوست نه غير وجه ديكران محقق
دادن علم بنود و محبت خدا و رسول نداشتند بغير ملاحظه مبنا
نمايد كه همه حاضر بودند همچو يك ان ايشان نداد و حضرت كه غايب
بود و در چشم داشت فرستاد و او را حاضر كرد و علاج در چشمش
عقد و علم با و داد و كويي كه حكمت در در الحفرت و حاضر بودند
نزد رسول الله با آنكه هیچ وقت اندر دست بغير غايب نبود اظهار
اين معنی بود انهي كلامه رفع الله مقامه و نعم ما قيل هر دل
كه دمان ولاي حيد نرزد ساعز بليح حشمة كو نرزد و ان دسم
ولايشد و از خير كند تا غير درش كود و ديكر نرزد و هيى كند
مهرين طلحه شافى و كتاب مطاير السؤل بعد از ذكر ديكر واقعه
خير ذكر کرده باين عبارت كه وكان صلوات الله عليه و آله و سلم بنور
النيرة على ان عليا من بحبته الله تعالى و اراد ان يحقق اناس
شبهت هذه الحقيقة الشبهة والصفة العلية التي هي اهل درجات
المتقين على عليكم فاحب رسول الله صلى الله عليه و آله و سلم ان يثبت
ذلك لعلي عليكم في نفوس الجميع فاليتوقف فيه احد و بعد ان

وكان كلامه صريحه اعتمادا بان عنوان رقم زده كل سلكه كذا
كه وفي ذلك دلالة واضحة على مكانة وارتقاه ورجته وسمي
واضافه يكون الله تعالى بحبته والله عليكم احب خلقه اليه وكانت
حقيقة هذه الحقيقة قد ظهرت عليه آثارها وانتشرت لذيها آثارها
فانه كانت قد انزل الله تعالى من قمر التنزيه فانه نقل التوكل
في صحيفه ان رسول الله صلى الله عليه و آله دعا عليا عليكم يوم الطائف
فانجاء فقال الناس لقد بلغ الحواء مع ابن عمه قتا لرسول الله ما اتبعه
ولكن الله انجاءه وخرج من الحسن الصفاء وركاب بجاير النجاة
ان جابر بن عبد الله نقل كرمه كما كان يوم الطائف ناجي رسول الله
صلى الله عليه و آله عليا عليكم فقالوا اي كرمه و عمر النجاة دوننا فقال
انجته بل الله ناجاه وركاب مذكور و سطره كمنى الحق تعالى
باستيلاء الاوصياء و به تحقق فاقته و درو ظاين و درو عهده يتوك
و و خير حيا نكم و ديت ان ابو نافع كذا ما عا ر و ل الله صلى الله عليه
و آله عليا من خير فمغل في هبة ثم قال اذا انت فمغل في نفق بين الناس
فان الله امرت بذلك قال صلى الله عليه و آله و سلم فاما اصبح افتتح خير
ووقف بين الناس فاطا للوقوف فقال الناس ان عليا ياتي دية فلما
مكث امر اليها بالمدنية التي انتخبها قال ابو نافع فابقيت رسول الله صلى
الله عليه و آله فقلت انتم ليا و ف بين الناس كما امرته فقال نعم ان الله
ناجاه فقال نعم يا ابا عبد الله ناجاه يوم الطائف و يوم عقبة بترك و يوم
خير و در كتاب مذكور لا على بني مطهرين روايت كرمه قال رسول الله صلى
الله عليه و آله لاهل الطائف لا يفتن اليكم رجلا لم يقتل الله بغيره
في شرف الناس فلما اصبح دعا عليا عليكم فقال لاهل الطائف امر
الله النبي صلى الله عليه و آله و ان يدخل اليها اهلها و دخله عليا و سلم فلما صار

تقریب منه ویک الامتین الله فی هذا الشیخ الاتخولون له طعاما
 ما اری فیہ من الضالہ فقلت لقد تقدم المیتان لا یخلو طعاما
 تعنی روزی وچند مت علی بن ابیطالب صلوات الله علیه رفت وکامه
 ما است نروا ویا محظه کردم وبعثت خوفت وترش که داشت بوی
 ان فیشام من میر سید ودر دست مبارکش ناری تمامیت خشک بود
 وپوست وخاله جو بر روی آن میخورد واز اید زانو شکسته در
 ریزه میفرمود مرا گفت که پیش نشین ودرین طعام با من موافقت
 کن گفتم یا علی روزم فرمود که من از حضرت پیغمبر صلی الله علیه
 و آله شنیدم که چون کسی روز ماه را دید از طعامی که با آن لعین
 باشد بر حق تعالی واجب کرد که او را طعام دهد بطعام جنس و
 سیراب سازد بشراب حیث من گفتم بقبضه که در آن خوالی استاده
 بود که وچند بافضه از خدای آن پیشه نداری که نان این بزرگ
 با خاله بی بزی وخی بزی که لعین می بینم هم میوس جو است
 گفت یا سید حضرت فرمود که آنرا بپخته بپزی و میوس
 آنرا جدا نکند چون معنی این حدیث در صحیفه خاطر منبتش
 کردید نظر باید نمود نشین زهد و قناعت حضرت وراحتی
 شد از طعام قلیل بملذات وحبلی که بر زبان مبارکش جاری شد
 که من منعه الصوم من طعام یستحبه دلیل کامل در ضا و است طعامی که
 بخورد و شبهه نیست که آنکه بآن ریاضت بجست رهایی حضرت
 عزتست و موافقت با حضرت رسالت صلی الله علیه و آله کار و روی
 با برده رحمة الله فی المجالس با ستاده عز الیوم بن الحشر قال قلت
 قلت الصادق جعفر بن محمد علی ما لک بحديث یروی عن ابی بکر علیه السلام
 انه قال ما شیخ رسول الله صلی الله علیه و آله من خیر بر قضا صبح

شار

فقال لا یأکل من حیة الله صلی الله علیه و آله من خیر بر قضا و لا
 شیخ من خیر شعیب یعنی من قاسم روایت کرده که از روی تعبیر
 صادق العجلی علیهم السلام پسندم که حدیثی از پدر بزرگوار من و یا
 معنی که سید کاینات صلی الله علیه و آله در جمیع اوقات ناکند
 سیر بخورد یا این حدیث صحیحست و سیر بخورد و حضرت از آن
 واقعتست و فرمودند این حدیث صحیح نیست چه حضرت نان کند
 بخشد و از نان جو سیر بخورد و نشو خورد یا از سیر خوردن منع فرموده
 و از آنکه اقتدا و تاسی سید علی بن ابی طالب صلوات الله علیه
 و علیهما المصوبین حدیثی است خواندم شاید بر روایت عربین
 ثابت نقل کرده قال فی علی بن ابیطالب علیه السلام فیما لودج فان
 یأکل منه و قال شیخ له یا کل منه رسول الله صلی الله علیه و آله لاجت
 ان اکل منه یعنی کسی بالوده نزد امیرالمومنین علی و از حضرت از
 خوردن آن ایام فرموده و فرمود که حضرت رسول صلی الله علیه و آله این
 را هرگز نخورده من و تاسی حضرت کرده بخوردم و نه پنداری که
 ایشان نقلند از نعم دنیوی و شمع از اطعمه لذیذ و مقدور و یوسف
 جد مورخین بقوی کلینی در کتاب کافی از امام جعفر باطون جعفر الزمان
 صلوات الله علیه نقل کرده که سه نیت خیر میل این معانی بخورد
 زمین نزد حضرت رحمة للعالمین آورد و هر بار که مدی فرمود که
 ای قائم اینها و سرور اصحابا خطی و اقی و قسطی کافی از نعم دنیا
 برودار و هیچ دوزخه از نصیب آخر مداران نگیرد هبت نظر
 التفت بر آن حکایهها ببتلاخت هرگز نمانشی خزانیت
 دنیا در غیله اش جای ساخت و سلطنت فقر را عین عار و
 دانسته و دولت عدا مکنست سعادت و وجه این منقظه در حدیث
 مشکوٰۃ

فرمود که الفقه فخری وید افتخرت محمد عربی شاه خطه لولا که بفرقه
 فخر کند با وجود سالاری و در کتاب عیون الرضا برایت علی مرتضی
 صلوات الله علیه مکرر است که قال کتبت مع رسول الله صلی الله علیه و
 اله فی حفر الخندق لاجاءته فاطمة علیها السلام و معها کثیر من خیرة و تقوا
 الالبانی صلی الله علیه و اله قال فی صلی الله علیه و اله ما هن المکرمه
 قالت قرصا خیرته الحسن و الحسین جنبک منه هذه الکثیره فقال
 البقی صلی الله علیه و اله اما انه اول طعام دخل فیکم ابیک منذ ثلث
 لیلین یوم الخندق که در خدمت نبیل علیان حسبه لصلاح سلمان
 عجز خندق شفق لبودیم فاطمه زهرا قشربا آورده پاره نان رین
 جفت خاتم الالبانیا آورد و فرمود که قرصه جوئی جهت حسن و حسین
 بخند بودم کبر انرا برسم بخنده خجسته شها و درم حضرت فرمود که
 بخنداسو کند که سه روز است که بدرق هیچ بخشید و گفته ان اطعمه
 دینی به بدین او رسید **بیت** سالکان راه او نوشه زنا کای کند
 کچه باشد خان عالم پیشان انداخته **الحمد لله** **بیت** روی الهامه
 الحلی رحمه الله فی کتابه فی الخلق و کثرت الصدق عز المجهولان الحسین
 الحسین علیه السلام مرصا نقاد هادس و الله صلی الله علیه و اله عاتة العز
 فنذر علی علیه السلام صوم ثلثة ایام و کذا انها فاطمة بیت فخر علیها السلام و
 خاد متهم فقه لکن یلایا و لیس عندا لاقلیل و لا کثیرا سقر
 ایام المؤمنین علیکم ثلثة اصوح من شعیر و طحنت فاطمة علیها السلام
 و منها صاعا الخیرة خمسة اقراص لکل واحد قرصا و صلی علیکم المظفر
 ثم اقی المنزله فی منع الطعام بین یدیه للافطار فانام مسکین
 و ساهم فاعطاه کل واحد منهم قرصه و مکوا یومهم و لیلتهم لم یبقوا
 شیئا ثم صاموا ایوم الثانی فخرت فاطمة علیها السلام صاعا اخر فلما کان

ایوم الثالث من صومهم و قدیم الطعام للافطار انما هم اسر و ساهم
 القوت فاعطاه کل واحد منهم قرصه و لم یبقوا فی الايام اثلثة سوى
 الماء فراهم البقی صلی الله علیه و اله فی ایوم الرابع و هم برقیثون کافراخ
 من الجوع و فاطمة علیها السلام قد التزم علیها انظر حاله لشد الجوع و
 غارت عیناها فقال و اخرنا به اهل بیت محمد یوفون جو عا
 و هبط حیران علیکم فقا لیخ ما هذا کلمه ربی فی اهل بیتک فقال صلی
 الله علیه و اله ما اخذ یحیی بنی فاقروه هل اقی یعنی هم اهل بیت و
 جماعت درکت معتبره باسا یدیه خذ خذ و طابت لونه اهلک و فی
 ایام حسن و اعام حسین پمار کردید حضرت خاتم منقبت دعیا و رت
 ایشان بهادرت فرمود و عامه عرب بال حضرت مراقت یق و دند
 حضرت خاتم منقبت امیر المؤمنین علیه السلام نذر فرمود که چون حضرت
 عزت فرزنان او را بلیا سوخت بنوازده سه روز روزه دارد و حسین
 الشا فاطمه زهرا و ریت نذر با علی مصا سوافت نذر و با فاطمه انیا
 فقه نیز دین نذر شاکت نود بعد از آنکه شاه زاده ایا شافیت
 پوشیدند و شربت محبت نوشیدند و دهانه ایشان نه کثیری بود و نه قلیلی
 علی بن ابیطالب صلوات الله علیه و فای نذر برداخته نذر شمش
 هجود و خیرف اند و سه صاع جو قرص نذر و حضرت حضرت لایا صاع
 انرا ارد کرد و پنج قرص فان بخند با تقاف و نذر کرد چون حضرت
 امیر المؤمنین یا سید الخریطین نماز مغرب گذارده بنظر لشریت قشرب
 آورد و طعام بنظر آورد که افطار کنند تا کاه مسکین بدی خانه آمد
 گفت السلام علیکم یا اهل بیت محمد من مسکینم انما کن مسکین مرا
 اطعام کنید تا حضرت عزت شاران مولای بیت اطعام کند حضرت
 علی طعام خور را بوی ایشان کرد و بر اقی اهل بیت یوافقتا حضرت پیا

مژدند و در ان شب افطار را با برف خود بر آورده و فستق و زرد و غیره
 حضرت فاطمه یک صاع دیگر آورده نموده بطریق اولین پخت کرده بهم رسانیده
 و چون امیرالمومنین از نان مغرب فارغ شده بنزد حضرت رسید
 اراده افطار فرموده طعامها را فرموده قدامت فرمود و بفرمود و گفت
 السلام علیکم یا اهل بیت محمد بن ابی طالب و از اولادها خبرین که در روز عقیقه
 پیدم مشاهده یافت مرا اطعام کنید تا حق تعالی شما را از مواید حیات
 اعلی اطعام دهد حضرت امیر با سایر اهل البیت طعام خود را برای
 اقربان و نزدیکان افطار نموده بروزه و فستق و زرد سیوم حضرت
 خیر النساء و کما اوصفت و بخانقشان ضیاع باقی دارم و برای
 هر یکی قرصی بهم رسانید و وقتی که امیرالمومنین صلوات الله علیه فرمود
 نماز مغرب را یا سید المرسلین دریا قته غیر معاودت نمود
 و طعام حاضر ساخته خواستند که افطار کنند امیر بر در خانه
 آمد و گفت که السلام علیکم یا اهل بیت محمد بن ابی طالب که از کسی بیت
 طعام نلایده مرا سیر کنید که من اسیر محمد بن ابی طالب و حضرت عیسی را این
 مولای بیت طعام دهی پس امیرالمومنین و اهل بیت طعام خود را
 برای ایشان کردند و در دیوانی نشسته بغیر از او خالی هیچ نجویدند
 حضرت رسالت صلی الله علیه و آله روز چهارم بنیارت ایشان آمده دید
 که حسن و حسین مانند مرغی که از تاب کشی صحرای و زو شکم فاطمه
 از مشورت کشتگی به به نیت چسبیده و چشم میا کشتگی افتاده
 بغیر صلی الله علیه و آله چون ایشان نلایان حال مشاهده فرمود عیان
 تمام از دست داده و فرمود که وا غوثاه یا الله اهل بیت محمد بن
 مشقت و بی برکت و ریاضت و کمر شکنی هلاک خواهند شد و این اثنا
 روح الامیران نزد حضرت اعلی البیت آمده گفت یا محمد و اکبر ای حق

نادر

تعالی تر اهل بیت فرموده دریا اهل البیت تو فرمود که ان چیست یا
 جبرئیل گفت بخوان این را که هلاک الی اخرها و صاحب کشف الغم
 بعد از نقل این حدیث گفته که و هذه السورة نزلت فی هذه القضية
 یا جامع الائمة لا اعرف احد الخالف فیها و این حدیث و سحر حتى قدس
 سر در کتاب طایب بعد از حدیث مذکور برایت نقلی فرموده
 که و زاد محمد بن علی علی ما ذکره الشعلبی فی کتابه المعروف بالبلغة
 انهم علیهم السلام نزلت علیهم ما یزید من النساء و اكلوا منها سبعة
 ایام یعنی محمد بن علی و کتاب خود که مرصع است ببلغة ذکر کرده که بعد
 از ایشان و نزول سورة هود الی در شرف خاندان حضرت
 کرم منان بجهت اطعام ایشان خدای بیزان اطعمه جنان و ایشان
 نازل ساخت و هفت شب از ایشان بآن فراخت و محمد بن یوسف
 البیضا فی تفسیر نیز در کتاب کتابیة الطالبا نزول مایده داد و از حق
 اطعام ذکر کرده و آن روایت باین عبارت طری ساخته که ثم اخذ علی
 الحسن والحسین فانطلقا فیها الی رسول الله صلی الله علیه و آله فامسا
 نظر الیهما یتیمان و سنان من الحجج منها المصدرة و قالوا غوثاه یا
 الله ما لقی العجز فخل واحدنا علی عنقه و الآخر علی صدره ثم دخل علی فاطمة
 و نظر الی وجهها متغیر من الحیج فبکت و بکی لکما ینهاثم قال ما
 ینبیک یا بقیة قال یا ایتاه ما طعمت انا و اولادنا عثم قال اللهم
 انزل علی محمد کما انزلت علی مریم بیت عمارت ثم قال ما دخلی غیرک
 فانظر عماذا اتی قال فدخلت و معها علی و ولداها و معهم رسول
 الله صلی الله علیه و آله فاذا جففته تقو و علو ثریا و غرا فامکلت
 بالجوهر ثم من منها یس المسک الا ذوقا لکوا صم الله فاکلوا منها
 سبعة ایام ما انتقص منها لقمة قال خرج الحسن بیده عن فاطمة

۵
 از آن یهودی که گفت با اهل بیت جامع من این کلمه را گفتند که این کلمه را گفتند
 فاختلت الکلمه و انعمت النعمة فقالوا له علی علیه السلام و الله انی
 سکتوا لاکلوا منها الى ان تقوم الساعة یعنی بعد از اتمام دوزخ و روز
 چهارم امیر المومنین علی علیه السلام حسن و حسین را همراه گرفته ایشان را قتل
 و خیزان نزد سید کائنات رسانید حضرت چون ایشان را باین حالت
 مشاهده فرمود فرزندش را از خود را بگرفت و بپوشید و خود را بپوشید
 فرمود که و اعوذ بالله ما لعل محمد بن علی را بدوش مبارک نشاند و
 دیگر را بپوشید و خود را بپوشید ساخته فرزندش را طایفه آمد و دیگران را بپوشید و
 روی مبارکش زرد شد و بشرف او متعجب گشته و چون نظرش بر او
 افتاد بی اختیار دعا کرد و عرض حضرت را بجهت کرمه انصاف
 رفته است داده فرمود که ما یکیک یا بنیة ای جان من چه چیز است که
 گفت یا ائمه بر سبیل کایت که بطریق شایسته میگویند روز شد
 که من و علی و فرزندان از محله میرویم هیچ بخشیدیم و ناعاریت است
 صورت را از حضرت بقیة الله داشتیم سید الانبیا دست مبارک
 بقبیله دعا بردار و ده فرمود که اللهم انزل علی محمد و آل محمد علی محمد
 بنبت عربت پس فرمود که ای طایفه در خانه خود در ای قاعه بنی هاشم
 روان شد و حضرت علی و حسن و حسین و ائمه و فرزند حضرت
 رسالت صلی الله علیه و آله نیز متابعت ایشان فرمود کاسه دیدند کمال
 بچهره و از آن بوی میزدید بر مثال مشک از فروان کاسه از شکر
 گشته و قلمه که گشت بخت بر آید آن مقامه حضرت فرمود که ای
 الله پس پیغمبر امیر المومنین و فرزندان تناول فرمودند و تا
 صفت دوزان کاسه در آن خانه بود و چنانست و شام از آن پیغمبر
 و دوزان که میشد تا روزی امام حسن از خانه بیرون آمد و سخن گفت

که از آن کاسه برداشته بودند و دست داشت زنی یهودیه از او دیده
 گفته که این کاسه است بلخین صفا و حق را نیکار سید فرمود که از خانه
 غیب بیا آمد یهودیه دو خواست که این را بخواهد من کن اما حسن
 دست و از آن کرد که آن گفته و بوی در آن در خانه غیب زد دست
 ر بود و کاسه را بفرزند آن خانه بیا لایق حضرت فرمود که اگر طایفه
 این را بپوشد آن کاسه در منزل اهل بیت تا قیام قیامت باقی
 می ماند و هرگز از غیب و علامه از پی رحمة الله در شرح او شده
 گفته که ایشان حضرت امیر المومنین بر بقیع و اسیر و مسکین از آن کاسه
 عدم جوان حکمت به تذبذب و طرف بجهت صرف اولی در احوال حضرت
 کافال عدم که در حرف المال فی التمرات و احوال حضرت تیدید و
 اسرار ما بینا للفرقة هو الكتاب والستة اذ الترحیب والعزیز علی
 الانفاق و بها اکثر جدا و لا یکن حصص و یکی فی ذلک ایشان را بپوشید
 علیهم المسکین و البیت و الاسیر علی نفسه و اوله و زوجته و امته مع کرم
 صامین و شرف احتیاجهم و امکان دفع حاجت بهم با قضا اعطاهم کما
 نزلت التماسیر له استقر علیهم التمسک من یهودی ثلثة اصوع من شعیر
 و طخت فاطمة علیها السلام فی کل لیله صاعا و اخرت خمسة اقداس یهودی
 و اعطاهم اياه علی التمسک و تم بالحق و ما وافق کلم الا انما فی هذه الدنيا
 الثلثة و فی انها کما مناصحهم ان الله لا یکنی کل واحد منهم فرقة منها
 فنزلت بهم سورة هاد و علی علیهم السلام و قال یجمع البیان
 و لیس ذلک محض صوابهم بل یکن یعمل لک دنیا له و دور نیست که توان
 گفت که ایشان را بپوشید است بر حیان استقراض و صرفان در عزیزات
 و بقرات و در شرح مذکور روایت مؤلفه است لایق بود به بیاحتیاج
 استقراض بجهت صدقات و قرابت کافال قدس سر و فی هذه الاغنیة و جهات

ام سلمة رضي الله عنها ان رسول الله صلى الله عليه واله قال قلت يا رسول الله
 اخبرني عن النبي صلى الله عليه واله قال قلت يا رسول الله ما من عمل
 دين متقى يدعى على الجحيم الا استغفر الله والقرية ودر شرح مذكرة
 ذكر باقته که در روی صحیفه فی وصیة رسول الله صلى الله عليه واله لا ی
 الم یمن علیکم یا علی اوصیک بجملة فاحفظها عني وکوفها اقل ما ک
 حتی بقا لاسریت و ما اسریت یعنی در روایت صحیفه معتبره واقع شده که
 حضرت رسالت صلى الله عليه واله وصیته فرمود که ای اهل المؤمنین
 صلوات الله علیه در دعا فقط آن وصیت میافزاید و الا جمله آن بود
 که یا علی بن ابی طالب ای عزیز و یا در دعا تا گوید که افرقونی و حال آنکه
 اسراف نیست و حدیث لا اسرف فی الخیرات مشهور است و آنچه مذکور در
 شرح مذکور است و معلوم است که الایات و الاشیاء و الاشیاء علی الاطلاق و
 التزمین و التزمین علی تر که لا یقرب فی الخیرات و ذکر است و لا یقرب
 کلا البسطة و البسطة فی الایات و الجواهر و الله بر تعجب فناء و یا یثاب و تعجب
 ترک آن تا محسوس است و حاصل کجایه و لا یسقط کلا البسطة که ظاهر ما دالت
 بر عدم جواز اشاره در محل خود که ذیقا بیان است مذکور در کتاب
 حیثان فاده مؤید که در رویان امر آن بختها بنما الی رسول الله صلى الله علیه
 و الله و قالت قل له ان امری شکک در عافان قال حتی یا تینا شیء فقل له
 انها تکسبک فیسئل فافاه فقال ما قال له فتنع قصه فلقه الیمنه لیت
 و لا یجمل یدک مغالاة المعتقد الماخرها و یقالا الله علیه لم یبق علی البیت
 اذ لم یجد شیئا یلبسه و لم یکنه المخرج الی الصلوة فلابه الکفار و قالوا
 ان محمد اشتغل بالقرآن و الله و من الصلوة یعنی بعضی مفسرین در سبب
 کریمه و لا یجمل یدک مغالاة المعتقد الله که در فی یزید بن جعفر گفته که از
 حضرت رسالت صلى الله علیه واله رفته جامه بلای من از و طلبین و

و یطلبه و یطلبه که در روایتی مادم و یطلبه فی کل امر مادم
 حضرت حضرت بنی رسول الله علیه و الله ایده گفت یا رسول الله مادم میگوید
 که بر صحنی بنی عطا که در آن نماز کن و نماز کجاست مادم بنی بنی و در ش
 خانه الانبیا و خانه الانبیا برخاست و با ندوخت خانه رفت برین
 پروت کرد و بر روی او و چون جامه دیگر نداشت برهنه نشست و بجهت
 برهنگی بنی است که در وقت نماز بنی و در سجده و در سجده است و در وقت
 بنی و بنی است و در وقت این جبریل این نازل شد ای مذکور و حضرت بنی
 و در ایامات نزل آورده که مسلم و یحیی و دیگر بنی و در وقت که در وقت
 مصطفی از روی کلیم بنی است و بجهت نماز بنی و در وقت که در وقت
 ماب فرستاد و در وقت که حضرت بنی بنی و در وقت که در وقت که در وقت
 میطلبه که در روایتی حضرت بنی بنی و در وقت که در وقت که در وقت
 داده خبر برهنه بنی بنی و در وقت که در وقت که در وقت که در وقت
 و او بسبب برهنگی بنی بنی و در وقت که در وقت که در وقت که در وقت
 باعث است که بنی بنی و در وقت که در وقت که در وقت که در وقت
 و یا بجهت علامه بنی بنی و در وقت که در وقت که در وقت که در وقت
 الله اعلم بالاحداث الحسان و البذل الحسن و کذا الاثر علی نفسه بلایا له
 ایضا مع رضاهم که در وقت که در وقت که در وقت که در وقت
 و لو کان لهم حصاصة و کفی بذلك دلیلا و فی العقل ما یؤید نعم ان علمه
 الحاجة جبریت بنی بنی و الواجب او الاول لا یسقط الاصطلاح و انما هارت
 مثله لا یقع عندنا و اما کف من رسول الله علیه و الله و الا که در وقت که در وقت
 المنع عن الشیء و حریمه و غیر بنی بنی و البذل بلایا و اتم یعنی بنی
 مزبور و در سبب نزل لایه من کوله بنی بنی و بلکه بنی و احسان در
 هر حال احسان است و مستلزم رضای الخالق و بنی بنی و بنی بنی و بنی بنی

متن

بطرف ثوب على عليكم فقال عليا فاطمة خيلتي لما قالت لعلني استحيكم
 بيني وبينكم اني قد طهرتكم على رسول الله صلى الله عليه وآله
 اله فقال ليحمر السلم بقر ثوبك السلام ويقولوا فاعلنا متى السلام ولم
 لنا طاعة ليس لك ان تضرني على يدك فلما اقر رسول الله صلى الله عليه وآله
 واله من علي وجدا طاعة ملازمة لمعني فقال لها يا بنية ما لك ملازمة
 لمعني قالت يا ابي يا ابي الحبيب الذي غرسه له يا بني جثا الف درهم
 لم يجيبس لما منه درهم اشترى به طعاما فقال يا بنية ان جوي بيل
 بقرني من في السلام ويقولوا فاعلنا من ربه السلام واخر فان
 اقوله لك ليل ليل ان تضرني على يدك قالت فاطمة زاني استغفر الله
 ولا اعود ابدا قالت فاطمة عليها السلام فخرج ابو عليكم في ناحية وزوج
 عليكم في ناحية فبالدشتان ان ابو عليكم ومعه سبعة دراهم سود
 هجرت فقال فاطمة اين ابن عمي فقلت له خرج فمنا رسول الله صلى الله
 عليه وآله هالك هذه الدراهم فاذا جاء ابن عمي فنقل له يشتري لكم
 طعاما فبالدشت الايسر حتى جاء علي عليكم فقال ارجع ابن عمي يا فاطمة
 به دابة طيبة قالت نعم وقد وقع الشيا يشتري به طعاما قال علي عليكم
 هاتيه فذهبت اليه سبعة دراهم هجرت فقال ليتم الله والحمد لله كثيرا
 طيبا وهذا من ذوق الله فشرقا باحسن قم معي يا شاة الشوق فاذاها
 برجل واقف وهو يقول من ذوق المني الوقي قال يا بني فطمة
 قالوا والله يا ابي فاطمة على عليكم السلام فقال الحسن يا ابنا فاطمة
 التلهم كلها قال نعم يا بني ان الذي يعطي العليل قادر على ان يعطي
 العكس نصي على عليكم يا ابي رجل يستقر من منة شيئا فلقية اعراي
 دعه ناقة فقال يا علي اشترى هذه الدراهم الناقة قال العكس
 منها قال فاطمة انك به الا المتبض قال لي يا اعراي قالها ثمة درهم

قال لي فاطمة من ذوق المني الوقي قال يا بني فطمة
 اعراي قال واحد القباب مختلفة فقال اعراي تباع الناقة قال علي
 عليكم وما تصنع بها قال اعراي عليها الف ذوقه فيزويها ابن عمك
 قالان فيلها وهي لك بلا من قال لي فاطمة او بالحق اشترىها فكم اشترى
 قالها ثمة درهم قال اعراي فقلت سبعون وما ثمة درهم قال علي
 يا بني ذن السبعين والمائة فسلم الناقة المائدة للاعراي الذي اعان
 الناقة والسبعون لما شبع بها شيئا فابذل الحسن عليكم السلام وسلم
 الناقة قال علي عليكم فضيت لطيف الاعراي الذي ابنت من
 الناقة لا عطية منها فزيت رسول الله صلى الله عليه وآله والحمد
 في مكان لارده فيه قبل ذلك ولا بعد علي فارتد الطريق فلما
 نظر الي عليكم التي تميم فلما كحاق يدك فاحك قال علي عليكم
 اصحاب الله سلك وديرك يومك فقال يا ابا الحسن انك تطلب
 الاعراي الذي باعك الناقة لتوفيه الثمن فقلت والله ذاك
 ابي واخي وايا الحسن الذي باع الناقة جويل والمذي اشترى بها
 مكاييل والناقة من ذوق الحنة والله ادم عند ربنا العالمين عز وجل
 فانتقموا في حبي ولا تحقوا فتارا ابن ابويهم دعه الله دراما في حوز
 باسناد وضع عجا الدين دعي روايت مبكرة كه حضرت امير المؤمنين
 علي عليكم در شي اعراي را ديد كه دست بر رهنمي اركان كه معظه
 زده ميگويد كه يا صاحب البيت البيت بيتك والضيوف شريكوك
 حضرت من مضيقه قري فاجعل قراي منك اللبلة المعقود حضرت
 چون دعاي اعراي للاستماع ففرد اصحاب جرح ولا مخاطب ساحت
 وزده كه كلام اعراي را شنيديد وبقصد وطلب اور سيدك
 بانوفه من فرود كه حضرت رتبا العالمين اكرم الاكرمين است

هرگز در صفت خود بفرماید و آنچه طلبیده با او عطا فرماید و چون
 علی ایستقام در شب دوم داخل مسجد الحرام گردید همان اعرابی بدید که
 آن رکن در بکر نشسته میگوید که یا عزیزی از عترت فلا اثم منک فترک
 اعرابی بفرمود که ای کمال احدی که هر آنچه بطلبی از من بگو
 بگو محمد بن محمد اسلم الله اعطانی الا میطلبی احدی غیرک فاصرف عینی بنا
 لا یصرفه احد غیرک حضرت متوجه اصحاب گشته فرمود که هذا والله
 الاسم الا کبریا بنی یاتیه حضرت خیرا لیرتبه صلی الله علیه و آله و الحیاد
 نمود که این اسم اعظم است بگفت سر پاشه پس فرمود که آن حضرت عزت
 جنت مسئله نمزد باو عطا فرمود و سؤالات آن در کات و در آن نمود
 و آنرا از دفع فرمود و چون بگویم شب آنحضرت بجهت اهلای مراسم
 عبادت قدم در آن مسجد نهادن آن حضرت نهادن اعرابی بدید که درها
 رکن او نیخته و بتفریح و ابتهاج آن رکن متعالی چها درها و دردم میطلبد
 و میگوید که یا من لا یجیبهم مکان ولا یخلو منه مکان بلا کیفیه کان
 از رفق اعرابی را بهیچه الا فرمود که آنحضرت متوجه اعرابی شد و فرمود
 که یا اعرابی میهمان بخشیدگی نیست کردی و از طلب مغفرت
 غرضی بقتضای روزی تو را ضایقت نموده معاصی تو را عفو فرمود
 و استغما و دخول جنان و استغاده از عذاب بران غرضی دعای
 تو مقبول گردید و مطلب تو بحصول رسید یا وجو و تحویل این امر را
 علیه را می شنوی و چها رها رها رها از درگاه الهی میطلبی
 اعرابی که این کلام از امیر ایستقام شنید از وی پرسید که من است
 فرمود تا علی بن ابی طالب اعرابی است دو دامن از منبع جود احسان
 زده گفت متشدد و طلب من غرضی و از روی مرا مقاصد میکی
 فرمود که ای اعرابی ان حصول چها رها رها رها چه مدعا میی

نیت

نیت باطلی رها رها رها میخواست که شواله فرموده از دین خلاصی
 خرم و رها رها رها بجهت مهر و صداقت زنت و رها رها رها بر پای بنگ
 منزل و مسکن و رها رها رها بجهت سهولت معیشت و دفع صعوبت
 احتیاج و مشقت حضرت فرمود که یا اعرابی صفت پس فرمود که من
 آنکه چون از طواف خانه معظمه فارغ گردید میدیدم مکره اری ب
 منزل امرا شخص نموده خود را بمن نما می اعرابی بعد از چند روز عیادت
 سید المرسلین و سید فریاد میکرد که من بدی علی را و امیر المؤمنین
 امام حسین در میان صبیحان نمای اعرابی شنید فرمود که انا اذک
 علی را امیر المؤمنین اعرابی را و پرسید که من ابرو فرمود که سر و قفا
 امیر المؤمنین علی بن ابی طالب گفت من ابرو فرمود سید الشافطه
 الزهرا گفت من جز که فرمود رسول الله محمد بن عبدالله گفت من جز که
 فرمود که خدیجه بنت خویله گفت من ابرو فرمود که حسن بن علی اعرابی
 که شرافت حب و نسب اش را شنید گفت اخذت الله یا بعلی صفا
 همه دنیا را احاطه کرده و جمیع منافق و فاسق را در دوزخ ضبط کرده
 آورده پس گفت که بنزد و در مرتبه عرض کن که اعرابی که برود
 خانه ایستاده و چشم بر لطیف و احسان حق گذاشته امام حسین بنزد
 پدر بزرگوار آمدن فرمود که یا الله اعرابی و الیای بنهم انهم صاحب
 الزمان بمکه چون امیر المؤمنین علی الطلاع یافت آمدن اعرابی ان
 خیر النساء پرسید که آیا در من منزل خیزی باشد که اعرابی بخورد
 فرمود که اللهم لا حضرت از منزل شریف نوز و نوز آمدن سلطان
 بطاعت سلمان فارسی کو فرستادند و سلمان بخدمت امیر المؤمنین
 حضرت علی بن ابی طالب که یا سلمان نخستانی که حضرت رسالت صلی الله
 علیه و آله ثوابت نموده بود و بمن بخشیده بخوار و مرید فرخته

بیتا نا حاضر بود حضرت امیر طایفه و بجهت میان آنرا و جوی
 و چهار روز شاه از روزه تسلیم صاحب و غنچه و این چند در مسجد طایفه
 منتشر گردید و همه مساکین و فقرا و عیال بخدمت حضرت شتافتند و
 المؤمنین دست گرم بیدارم کف ده ده و فقر و مساکین را نواخت
 و هر یک از آن نفیسی داده یکدیگر بجهت سید زنان و فرزندان گذشت
 و مردوان انضا و حضرت خیر الشا را از صورت حال اخبار حق و جو و خبر
 امیر المؤمنین نمایان نمود و در حق فقر و مساکین غمخیز و غمناک شد
 آورد فاطمه زهرا از آن معدن سخا استفسار نموده فرمود که یا علی یا محمد
 بدرم بدست خود پرورده بود و بتو بخشیده بود فرمود و نعمت
 منده عاجل و اجل گفت قیمت آنرا چقدر می فرمود که در ده خدا بقران
 مساکین دادم و دفعه الی همین تسبیحیت آنرا ده بار یا الله یا الله یا
 تسبیحی یعنی عطا کردم بجهتی که شرفمند بودم که مذلت سوال و وجبات
 احوال ایشان مشاهده کنم فاطمه فرمود که ای علی بن سید الو که فرزند من
 که سندان و مزین مثل ایشان گرسنه و برهنه و میباید که بی تو
 ما گرسنه و بیلا هیچ متلاجل کشای بجهت تقه ما نذاشتی معارف
 این کلام شکوه انجام فغان مالک از دست داده دامن امیر المؤمنین را
 گرفت حضرت از روی علاقت فرمود که خلیف کن خلیف سوگند که
 از دامن تو برنارم تا پدرم میان ما هکله نماید و شایان مباحثه
 حضرت جبرئیل را بر ملک جلیل و رسول نبیل نازل گردید و سلام پروردگار
 را بر رسول مختار رسانید گفت که حق تعالی فرموده که تو باید در ساعت
 بنظر علی روی او را سلام من بر سلف و فاطمه را بگوینی که بعد از من
 گذرد دست در دامن عصمت علی بن ابی طالب و خود غنای ایشان شتافته
 و علی و فاطمه را بان وضع مشاهده نموده فرمود که بپند ما را ملازمه

حضرت علی بن ابی طالب حضرت فاطمه صورت و اقدار تعریف نمود حضرت فرمود
 که یا فاطمه بجهت این قضیه جبرئیل امین را بر مرتب العالمین نازل گردید
 سلام حق تعالی بخواه رفته گفت که حضرت عزت میفرماید که سلام مرا علی
 برسان و فاطمه را بگوئی که دست از دامن علی بردار و عرض را بر مساکین
 از هسیت این خطا بپوش تا بشود دست از دامن این قریب برداشت و بگویم
 اعتذار بشنیده هر گز استحقاق رسالت داشت و فرمود که لا اعود ابدا خبر انسا
 فرمود که بعد از آن خاتم الانبیا و خاتم الاولیا از منزل ما بیرون رفتند و
 از زمان حضرت و سالمت پناهی صلی الله علیه و آله مراجعت نمود با همت دوم
 هجری و فرمود که یا فاطمه این ابن عمی است در خدمت شایسته رفت و هفت
 معا و دست تقه فرمود این داهم را نگاه دار تا علی بیاید و بری طعام
 بخورد و این دلقته مراجعت نمود بعد از زمان حق تعالی فرمود که گفت که
 رسالت ما و دست فرمود بود که سانه اداک را بپایه طایفه او میباید که بی
 یا علی و این داهم هم میباید که طعامی برای ما بخوری امیر المؤمنین آنها را
 گرفته فرمود که بپنا الله و الحمد لله کثیر الطیبا و هذا من ربی الله بپس
 گفت که بر خیز تا بپنا از دلقته طعامی بیاورم چون بیرون رفتند و فرمود
 که میگو بدین بقره من الخلیف الولی علی بن ابی طالب گفت ای فرزند رسالت که این
 داهم در راه رضای الهی باین محتاج فقیرم گفت ای فاطمه یا الله یا الله علی
 مجموع داهم را بجهت رضای حق تعالی باین فقری نداد و حسن بن علی
 بجهت جمع و کرسکی از پسر بنی نوادر پرسید که اهل بیت الله را هم کفای
 اند در راه خدا دادی فرمود بلی و دو مقام تسلیه آن فرمود که تا
 یقی ان الذین یسئل الغلیل قادر علی ان یعطی الذین یسئلونهم من حقهم حتی
 مردی شد که شایان از و قرین گفت و طعامی خرید با اهل البیت سند و حق
 در راه اعرافی دادید که ما را ناته را بدست گرفته و آن حضرت را باقیام

نافع تر عیب منها و بد بود که لبس می شفا قیمت این دارم گشت مرا و در نیت
 تمامه است دهم شود بکم یا علی گفت بعد شایه حضرت انرا از و خرید و بهار
 شتر را گرفته بدست حق داد و داد و نمود که انرا فروخته طایع ایشاع تا بد
 بعد از طی امک مسافرتی اعرابی دیگر را دیدیم که در صورت و هیئت موافق اعرابی
 اولهه اما بحسب لباس مخالف و میباید اعرابی گشت یا علی اگر این شتر را بخری
 من بخیرم زیرا که گاهی بری گفت بجهت عامت سید مختار در حدیث که تا در فرموده
 ان قبله ان می لک با دهن سفا که قبر که کنان از است بی قیمت گشت یا علی
 بی قیمت بخیرم و عثمان هم را دیدیم و باطل بود میباید بگویند یا علی شتر را
 بخیرم خردی که فرمود بعد شایه اعرابی گشت بعد و هفتاد شایه را بخرم امیرالمؤمنین
 با امام حسن گفت که این مبلغ را در اکتوب تا صد شایه میباید حیات و داده ما بقدر
 صرف خود کنیم امام حسن گفت شتر را گرفته نافع داشتیم اعرابی نمود و حضرت
 بتحقیر اعرابی و قدرتمند از هر طرف بخت و جوی و میباید ناکاه رسول خدا
 دادید و حکایتی شنیده که قبل از این هرگز او را و اینچنین بود و بعد از آن
 نیز در چون چشم سید المرسلین بر امیرالمؤمنین افتاد غیرت و خندید که
 و ندانم ای میار که او را بآن شد مرتضی علی گفتا خدا که سبک و بزرگوار
 حضرت فرمود که یا علی این اعرابی را بخری که نافع تر و خسته بود تا در او
 بدی گفت ای و الله هذا اعرابی فرمود که یا ابا الحسن بدان که یا علی نافع جوی
 بود و مشتری آن میکار نایل و نافع از شتران خلد برین و در ارم از تدریس اهل بیت
 فافقه فی خبر و لا یفقه فاما را بیل را در داد خدا صریح و از درویشی و احتیاج
 ست و روی او امیرالمؤمنین علیه السلام کان جالسا فانه اعرابی و تار یا
 امیرالمؤمنین علیه السلام و الیک حاجه فان قضیتها حمد الله و بحکم تک
 وان لم تقضها حررت و اعذر تک فقال له صلوات الله علیه اکتب حاجتک
 و ان جلد و جلد الارض فان اکتفی ان اری ذلالمشاة فی وجهک فکتب لید

یا علی

یا امیرالمؤمنین انک حضرت و علو حوض و رود و ردت و انوار و الاما
 قد اقر ما علیک و اعلمه فی الحقا صدق رضای الله الهم و انفق لیس
 معه صبر و الرجوع الی الاصل بلا فایده فسد و به شانه الاعراض اما نعم
 بخیر و اما لا یجوز فیها تأملها بحی الخلق صلوات الله علیه امر باحسان
 کاتبها و قال انت کاتب هن قال نعم یا مولای یا امیرالمؤمنین قال لقد
 قصدت من ساء و لیک و لولم یلا و رقه حضرت قال لا ان لک عینک
 العیون و بلینک الاما و ما اعرضت عن قصد قد فی قطره و لا لک
 العیون و بلینک عینک و لا عینک انما لک امر و ما یقر به عینک
 و عیون او لیا انک و تحزن به عیون حسا و ک و اعدا لک و عندنا
 نعم مشرق و میباید ما ذلالت مشرق ما یست اید و نیست عینک و لا
 لا یقر و الحق قصدنا امر صلوات الله علیه ان یعطی جمیع ما فی حق الله فاذا
 می عشق العبدینار فاحذر هذا الاعراض و انصرف الی اهله و سورایع و یست
 که حضرت شاه اولیا و مرکن و این وجود و نفع علی مرتضی صلوات الله علیه
 بیک روزی نشست بودند که حضرت عزت مشغول گشت تا که اعرابی
 عزیمت آنحضرت آمد گفت یا امیرالمؤمنین مرا بجهت فقر و بی برکت
 عسرت و در ما ندی احتیاج است بخرمت یا علی و علی عالی اگر قضاها
 من کرد و علاج فقر و احتیاج من نماید خدا بفرستد رسالتی که ترا بشود
 گویم و اگر تمنا حاجت من نکند و مرا هر چه کرد این بجز حضرت عزت صیانت
 نماید و تو را مدد و رداشته زبان شکایت تو نکشایم حضرت صایر امیرالمؤمنین
 علیه السلام فرمود که یا اعرابی حاجت خود را بزمان اظهار کن و هر چه باشد
 و لولم یلا و جلد الارض برکات علی و فشددها من ساء که من شرم دارم که
 ذل سوال و روی تو مشاهده کنم و از زبان تو اظهار احتیاج استماع غنا
 اعرابی حیا لام مرتضی علی رقه نبشت باخبر نمود که یا امیرالمؤمنین بخاک

امده ابن بابويه رحمه الله در كتاب مجالس بعد از ايراد حديث تصديق فرمود كه
 وروي عن محمد بن الخطاب قال قال الله لعنوا فقتلوا بايعي من ماتوا قالوا ابيعي
 في عاتق لي علي بن ابي طالب خاتم النبي وبيت كه عظمي است بخدا سوكند
 كه بعد از نزول كرمي در شان علمي رضي خدا عنه و در حين ركوع بياي بصدقت
 عودم باييد انكه شايده در باره من اين آيه نازل كرد و بان عتقي رايزندم و از اين
 سعادت محروم گرديم و عارف المصطفى امام محمد باقر عليه السلام تصديق نمود كه مني
 كرده مشتمل بر آنكه از خانه كه حضرت امير المؤمنين عليه السلام تصديق نمود كه مني
 سليمان بن ابى عمير و شيخان و عليا كه حضرت رسالت صلبه عليه و آله رسيد و رده
 و غير البشر با من و بن خديجه و بسبب ان همه جنبيان و اديان و جرمن و نژاد
 كه اطاعت و انقياد او بپايد جان بسته و سايل كه ان از سيد الوصيه گرفته
 حضرت روح الامين بود كه خود را بصورت مسكينه و ديوانه احوال جلوه داده
 سواي لغوه و جوف ديده همچو كرم از محاسبه كرام در مقام بذل و اكرام ميشد
 دست مناجات بپايد كه قاضي الحاجات بود انشته فرمود كه خدا را در همچو حالت
 الانبياء همچو كرامين بنو ابراهيم نداد و بعد جود و احسان با آنكه در كنج
 و كافي اضيق و خشنوع انزاله سايل شره داشته و محرومي را كار نه بوده انارش
 بظرف او نموده و ان كشتي بنفش را با او عطا فرمود دين بخود انكه آنسانند
 زين از كرم امير المؤمنين صلوات الله عليه تعجب نموده خنده و رسواي ملك
 انداختند و جبريل اين حديث كويان بنو سيد المرسلين اهل ان كشتي اهل
 بيت انتم الله عليهم الذين اذله الله عنكم الرحمن و طهركم طهيرا و انزلت
 ان كه حكايه همان تجارت مذكوكرده و فلك رحمت و حديث بلوتيا و عتق
 صلي و اشاره منه كافيه فدلج من سفر هاتق و صلا الى المكان الذي فيه
 النبي سليمان عليه السلام فقدم بلوتيا الى الخلد الخاتم من اصبه قته فيعالي النبي
 الموكلة فاحرقه فصره عغان فقاورة فاصابعه ثم من يد ثابته و قضا

فأجابني بعد ذلك فتدبر ثالثة فاحترق وهلك فخرج عريان
 فحرقوا لهك الطيان الشيطان وما دام النيران أدنى أنت فحرق
 وهذا الخاتم لا يبع إلا في يومه صلى الله عليه وآله إذا بعث وأذا
 بقيته فقل أن أهل الملأه الأولى قد اختلوا في فضلك فقل الأبناء
 واختاروك الله على الأبناء، فتم أقيت فانزعرت خاتم سليمان
 فبحث بها المرسول الله صلى الله عليه وآله فأخذها رسول الله
 صلى الله عليه وآله فأعطاها علياً فوضعها في أصبعه فخر الغير
 الحان والآثار شاهدان وشهدون فلما كان في صلوة الظهر
 تصدق جبريل بصورة سائل طائف بين الصفوف فبينما هم
 والركوع إذ وقف السائل أمامي واد علي طائفاً فاشا على يدي
 فطارت الحاتمة وضعت الملائكة تعجبوا جبريل عليه السلام
 وهو يقول أنتم أهل بيت أنعم الله عليكم الذين أذهب الله عنهم
 الرجس وطهرهم كما تطهره فأخبرني صلى الله عليه وآله
 علياً فقال علي عليه السلام ما فعلتكم يا رسول الله فحدثني ما
 حساب وحملها عقاب فأن عترض الغنم فقال كيف قال صلى الله
 مع الدنيا فأجاب أنه قال علي بن هو يصل إلى الحق وهو يرايت
 كلامه فخر نظام استأجر محمد بن الحسن الصفار رحمه الله در
 كتاب بصائر الدرجات بروايت أبي بصير نقل كره الزعفر
 صادق عليه السلام خرج أمير المؤمنين صلوات الله عليه ذات ليلة
 على أصحابه بعد العتمة وهم في الرجة وهو يقول لهم همة في
 ليلة تظلمة خرج عليكم الإمام وعليه قبض آدم وفيه خاتم
 سليمان وعصى موسى صلى الله عليه وآله عليهم سبعين معقراً رخصت
 وحديث ذكره في كتاب كلين نيز من كور معقراً باربعه

محقق این بجهت بآنکه آنحضرت بکشتی نود و احدی از اصحاب را با خود بر سر سفره
 آدم صلی الله علیه و آله و آتش میسلیان بنی مرآت گشت کرده و عسای و قتی
 کلیم بدست گرفته صلوات الله و سلامه علیه و علیهم اجمعین و در
 کتاب و قلم پروانه تها رین موسی الساباطی آنحضرت صا دق
 صلوات الله علیه نقل کرده که آن لحظه که آنحضرت را از آن بصدقها امیر
 علی اکرم وزن خلقت هاربعه مثاقیل و قصه حسته مثاقیل و همت
 یا قرینه حمزه و قیسه خراج المشام تلفانه عمل من قصه و اربعه حال
 من ذهب و کان الخا تر لطوف بن الحزان قتله امیر المؤمنین علی اکرم
 و اخذ الخا تر من صعبه و اقی به الی النبی صلی الله علیه و آله من جمل القضا
 فامر النبی صلی الله علیه و آله ان یاخذ علی الخا تر لکعبه الشریف یعنی
 خاتم که حضرت خاتم الاوصیا در راه خلافت قدس بنده چهار شاله
 نقره و پنج شاله یا قرین عمل بود و نه مثقال یا قرین عمل بود و قیسه
 خراج شام که سصد و نقره و چهار و قرطلا بود و آن خاتم طوق
 بن حران بود که علی مرتضی او را بقتل آورد و خا تر را آن گشتن ای
 بیرون کرده با سایر عتقا نه بجهت حضرت خاتم الانبیا آورد و حضرت
 رسالت صلی الله علیه و آله و سلم آنرا بشام و لایث بخشید آنحضرت
 را امر می کرد در آن گشت شریف نگاه دارد صلوات الله علیه و علی
 الهما الائمة المعصومین الحديث الخامس عشر و روی المحدث القائل
 الکافل علی بن عیسی الاربلی رحمه الله فی کتابه کشف الغم عن ابن خالویه
 عن عبد الله بن مسعود قال خرج رسول الله صلی الله علیه و آله من
 بیت زینب بنت جحش حتی بیث لام سلمة فها و اذ قد فی الباب
 فقال یا ام سلمة من هی فانی له قالت فقلت و من هذا و رسول
 الله الذی بلغ من خطره ان افتح له الباب و اثلثاه معا صی و قد

نزد

نزلت فی الامانات من کتاب الله فقالوا لم سلمة ان طاعة الرسول
 طاعة الله و معصية الرسول معصية الله جل و علا و ان الباب رجل ليس
 بترک ولا خیر و ما کان لیدخل منزلا حتی یسمع حسا و هو بیت الله و
 رسول و یحبه الله و رسول قالت ففتحت الباب فاحذ بعضا و قد اباب
 ثم جئت حتی فقلت الحمد لله ان لم یسمع و طای دخل ثم سلم علی رسول
 الله صلی الله علیه و آله ثم قال یا ام سلمة و انان و را الخدی را و قد فی هذا
 قلت نعم هذا علی بن ابی طالب قال هو انی یجیته صبی و ولجه من یحیی
 و من دمی و ام سلمة هذا و لی من یورثها سمعی و اشهدی یا ام سلمة
 لو ان عبد الله عبد الله الفسقة بینا الکرن و المقام و لقی الله صیفا لهذا
 اکتب الله عز و جل علی وجهه فیما رجعت و قد رواه الخطیب فی کتاب
 الحاقب و فيه زیارة و دعه من دمی و هو عیبه علی اسمعی و اشهدی هو
 قائل المائتین و القاسطین و المارین من بعدی اسمعی و اشهدی
 هو و الله محیی سنی اسمعی و اشهدی لو ان عبد الله عبد الله الفحار
 بینا الکرن و المقام ثم لقی الله صیفا لعلی اکبر الله علی نحره فی دار
 حجتهم ابن خالویه که از علما و اولیاست است و در کتاب آل آورده که
 بروایت عبد الله بن مسعود که حضرت پیغمبر صلی الله علیه و آله از خانه
 زینب بنت جحش بیرون آمدن بمنزله ام سلمة تشریف آورد تا که
 بکوه و خانه و از آنحضرت فرمود که یا ام سلمة برخیز و در آنکشا
 او گفت یا رسول الله این چه کس است که امتقار منزلت و شان
 دارد که من بروم و دراز برای او بکیشام و بجهت کشتن و در سر
 حذر در باب و غامه و حال آنکه مرتبه من نجای و سبیه که ایات قرانی
 و شان من از گشته آنحضرت فرمود که ای ام سلمة بدستی که اطاعت
 رسول اطاعت حق تعالی است و معصیت رسول معصیت حق تعالی
 و ملا

۱۷۹
 چنانکه بعد از آن در بی قدری نیست که حیاط آن و درون آن
 اذن در حضرت داخل شود و او کسی است که محبت و دوستی او
 رسالت و خدا و رسول و دوستان او و پیغمبر است اطاعت امر
 حضرت رسالت نموده در آن کثرت و مشاه و ولایت و دست مبارک
 خود در آن گرفته نگشود تا آن سله چنانکه از آن خبر و اینها از خود
 آنحضرت با آن در آن و بر رسول خدا سلام کرد و آنکه حضرت رسالت
 صلی الله علیه و آله آن سله را در پیش برده بخاطب خود که با آن سله هم
 میدان که این سله کس است آن سله گفت ای پیشانی من این سله است
 آنحضرت فرموده این را در دست مرا که طبیعت و خلق و طبیعت
 خلق و ملت و لحم و از لحم و دم و از دم من یا آن سله ای که از آن
 دین و دین من است بعد از من پس بشو و کراه باش ای سله این
 و فی من است بعد از من پس بشو و کراه باش ای سله که اگر مردی
 عبادت کند حق بجانب و تقوی را هزار سال در بیت الله الحرام میان
 رکن و مقام و در حین وفات میفصل علی عالی باشد یعنی بعد از من او را
 متساوی و بیوا باشد خلیفه بلا فصل من و از آنرا امر ای جاری کرد که
 او را بروی گشتان در حین نماز انداخت و عطا است هزار ساله او را که در آن
 مقام شریف جای آورده قبول نکنند و همین حدیث را خطیب خواند
 در کتاب مناقب خود که کرده و بعد از کلام سه دمی منقبتی چند
 افزوده و گفته که آنحضرت فرموده یا آن سله علی صدوق علم است پس
 بشو و کراه باش و بعد از من قائلان کثیر و قاطعین و عارفین است
 یعنی اصحاب معویه و عایشه و ذوالنورین پس بشو و کراه بشو
 و قسم بذات حضرت عزت که علی مروج ملت و مجوی طریقه و سنت
 من است پس بشو و کراه باش یا آن سله اگر نبی مدتی دو هزار سال

۱۸۰
 عمر یا بعد و در مسجد الحرام میان رکن و مقام که طاعت و عبادت
 خدا شود و در حین تلاقی در رکاه الهی میفصل علی باشد حق بجانب
 عبادت و هزار ساله از نه پذیرد و زیاده را امر نماید که او را پس
 منخرب کشید و در آن نماز نه پذیرد و زیاده را منخرب کشید و در آن
 حدیث شریف که مشغولست برضا و کثرت شاه ولایت علی است
 سنت نقل کرده اند و در آن تصریح شده که میفصل آنحضرت با و هزار
 ساله عبادت مستوجب نار و مستقیم بخط و غضب جبار است پس
 معلوم است که حال آنکه میفصل و از آنجا که این که بجای عبادت
 حضرت عزت افش و دانه خداوند آنحضرت رسالت زده باشد بجا
 کشد و حکایت آنرا و حق از علم و در حین آنکه علم و حق و
 حضرت خیر الانسا علامه حقیق پس در کتاب فیه الحق ذکر کرده بطرف
 اهل سنت باین عبارت که و ذکر لطیفی فی تاریخیه قال فی عمر بن الخطاب
 من علی علیه السلام فقال له و الله لا عرف علیکم او لآخر من البیعة و ذکر انما
 ان عمر بن الخطاب علی فیه صابته فیهما اسید من الحسید و سلمه من اسلم
 فوالاخرهما او لآخرهما علی حکم و نقل از خبری که در آن آمده قال
 اسلم کنت من جملة الخطب مع عمر بن الخطاب فاطمته حیث اضع علی علیکم
 و اصابه من البیعة ان یبایعوا فوالاخرهما علی حکم اخرجی من فی البیت
 و الاخر قته و من فیه و فی البیت علی الحسن و الحسین و جماعت من
 اصحاب ابی بنی علیه علیه و الله فقال فاطمة انحرق علیا و ولدی
 فقال ای و الله ما و لایحزن ابی یسین و شیخ ابرهیم در رساله
 موصییه در بیان فرقه ناجیه آورده که و روی بن محمد بروی
 و جل سبزی من اعدان اهل السنة عن ابی و کرمی قال فی الجزء الرابع
 من کتاب العقیدة عن الذین تخلفوا عن بیعة ابی بکر قالوا ما علی

والعجاس فتمت في بيت فاطمة عليها السلام حتى بعثه اليها ابي بكر ثم خطب
 الخرج بها من بيت فاطمة وقال له ان ابيا فتا ثلما فاقبل يقين من فاطمة
 بعثهم عليها فلحقته فاطمة فقالت يا ابن الخطا بلحيت لخرق ديارنا قال
 نعم مصمون احاد بيت مذكوره انتم كه معند وقد كذبنا رعيه عن عمر
 خطاب بلدي بجهت امتناع امير المؤمنين واصحاب واولاد ارضا بعت
 ومبايعت ابي بكر سلكه سلكه فلم يبدد ذكره فيهمه واشترى بده جانه
 خاندان خيرا لهادي الله عليه واله كه در شان دفع المكان ايشان
 كرمه اتمار بيا لله ليدبر عنكم الرعيه اهل البيت ويظهركم قطره انازل
 كرمه اورد والاصح من ان انا افتداز انا ايشه ناكروه عان خرد
 كه در خانه فاطمه زهرا انتن زهرا وعلي وجياس وحسين اهل البيت
 ومعنى روايت زيد بن اسلم واجمع بانست كه زيد روايت كه من نيز
 عمر خطاب در محراب موافقت نمود وعمر زهرا وعمر بن عبد الله
 خطاب كه كه اين جماعت بجهت مبايعت انا خانه خود برون كن و
 الا خانه را باهر كه در انجا است بيهوده و خاك انا بياردم وحضرت
 علي باحسنين وجميع اذكار وجاهه سيد الكوفيين وراجح اورد
 فرمود كه يا عمر ايا ميسوزاني درين محراب طاهر كه مدفن سيد المرسلين
 ومحب جبريل امين است علي را كه علي حتى وان انا علي كاسف حال
 او است وفرزند انا و احسن حسين كه سيد اسباب اهل البيت مير احمد
 ايشان است ان ملعون و در جواب سركه زان كشتاي والله او لخرجن
 اوليا بعت يعني بخدا سوگند كه اگر سبت نكند يا برون بيا ينده
 و ابوزنار و هج باك ندام ان هذا الشيء يحيا ب زاده الله عزابا
 من قبل العذاب وعقابا فوق العقاب وحيث لم يبلغ الطعن بالانسان
 فلا اقومن اللعن باللسان فليظن العاقل من نفسه هل يجوز تقليد مثل

صه

عولاه وان كان نقلهم هذا صحيحا عن ابيهم والله فضا بيت النبي صلى
 الله عليه واله لا حول احيه والله واولاده مع ما هدمهم تعظيم النبي صلى
 الله عليه واله استروم بخلهم فخر الحسين مع وهو طفل صغير فزله بيت
 منير وقطع الخطية وجل على لفته واصعد الحسين ثم اكل الخليل فها
 امر بقتلهم وباتوا هتيا وحيلا لانتباه الهذا البيت مع محالهم
 اصحاب السقيفه بهم ارجعانه وهذا بعض ما نقله السنه من الطعن
 على ابي بكر وعمر وفيه اثبات لكفر علي هذين الطعنين فليصدا الله عليهما
 وعلى اتباعهما اليوم القايمة والذين فيه علي الرواة وروى في المشا
 ان النبي صلى الله عليه واله قال فاطمة والحسن والحسين ان احرا بجا بكم وسلم
 لمن سلككم قال رواه الترمذي الحسن والحسين وروى في الجليل اننا
 علي بن طاوس رحمه الله في كتابه الطرائيف من الحفاظ اني كنت
 مردويه وصرح به عن اربعة المذاهب قالوا عفا ابو بكر احمد بن محمد
 بن يحيى التميمي حدثنا المنذر بن محمد بن المنذر حدثنا ابي عن علي بن الحسين
 بن سعيد بن ابي الجهم حدثني ابي عن ابيان بن تغلب عن علي بن محمد
 المشككي عن ابي سلمة رضى الله عنه عليه واله وكان في الطائف
 واشهر من له حقا قال وكان طاهرا من عيشه وادباها وكان لا
 يصلح صلوات الله عليه وسلم فقلت له يا ابا ما حملك على تب علي
 قال لانه قتل عفاف وشرك في مديات لعلنا انه لولا انك عولا
 وديتني وانك عدي عترة والدي ما حدثت لك بغير رسول الله
 صلى الله عليه واله ولكن اجلس حتى اخذت من علي وباريته قد
 اقبل رسول الله صلى الله عليه واله وكان يوحى وانما كان يصلي
 في بيته ايام يوم واحد فدخل النبي صلى الله عليه واله وهو مختل ايضا
 في اصابع علي واصفا يد علي فقام يلام سلمة اخبر عن البيت
 واخلية لنا فخرجت فاقبلت من ابيان واسمع الكلام ولا ادري

المكش

بده

ما یقولان حق اذ اقلت قد اشعنا انهارا قلت السلام علیک
 ایضا فقال لای علی الله علیه واه لا یلی ایضی ما نک ثم تناجی طولا
 حق قام عموما نظر فقلت ذهب یومی وشغل علی فابلت انشی حق
 وقفت فقلت السلام علیک ایضا فقال لای علی الله علیه واه لا یلی
 فرجعت وجلس حق اذ اقلت قد نزلت الشیخ لان یخرج المصلح
 ینذهب یومی ولما یقطا طوله منها قلت انشی حق وقفت فقلت
 السلام علیک ایضا فقال لای علی الله علیه واه نعم فلی قد قلت وعلی
 واضع ید علی بکسر وسلامه علی الله علیه واه وقاد فی فاه من
 اذن البی علی الله علیه واه وقم البی علی الله علیه واه علی اذن علی
 یسار اذن وعلی یقول انما فی واصل والی علی الله علیه واه فلوله
 نعم فزحلت وعلی عرض وجهه حق فقلت وخرج فاختفی البی علی
 الله علیه واه واضع فی حجره فالشیخ فاصاب عنی ما یصیب لعل
 من اصابت من اللطف والاعتقاد ثم قال یا ام سلمة لا تلومینی فان
 جبریل انا فی زمانه بما هو کائن بعدی وافر فانا وعلی وعلی ان
 بعدی وکنت بین جبریل و بین علی جبریل عن عینی وعلی عن نافی
 فامر جبریل ان امر علیا بما هو کائن بعدی لایوم القيمة فاعذینی
 ولا تلومینی فانه عز وجل اختار من کلامه نبیا وخطبا وکلیا وصیا
 فانا نبی صلی الله علیه وعلی وعلی فی عز رفیع واهل بیتی واهل بیت
 فنهنا ما شهدت من علی الان باثنا فسیما ووجه فاقبل ابرهائیل
 اللیل طلقها والهم اغفر لی ما جهلت من امر علی فان ولی بیتی
 وعدو علی وانا لایولی بقیة صنوحا فاقبل فیما بقی من دهری وعلی
 انه ان یقر له ابن طاهر من حسن قدس سره در کنار طریف روایت
 کرده از ابن مردویه که بعضی از نوادگان اربعه ضلکه مضلحه جنت با سارا

نصره

معتبر ورویه بام سلمه رضی الله عنها که الطیف و احب الناس حضرت
 رسالت صلی الله علیه واه بوده مقصود روایت انکدام سلمه را بولای
 بود که همیشه حضانت و تربیت او میبود اما برآیه بعضی امیرالمؤمنین
 بود که بعد از هر نازی و محضرت را ناسر امیکنت روزی ام سلمه باو کنت
 که چندین ترا بر ناسری سر و اولیا داشته کنت فتر اعمان و شر کنت
 در خنایان عفا نام سلمه کنت اکثری مولی و تربیت کشته من و بجای ید
 من میبودی هرگز سر رسول الله صلی الله علیه واه بقا اظها و غیرم
 لیکن بغیرین تا بگویم برای تو خلقی از فضا یل امیرالمؤمنین که دیده ام
 و شده از بغیر و علیه علیه الله پسر کنت که روزی رسول خدا صلی الله
 علیه واه کنت مبارک خرد و او را کشتن علی باخته و از وزین بخت
 بود و از نه روز یک روز نقد حال من میفرمود پس کنت یا ام سلمه
 بیرون روان من خانه و زمانی مقتل را با کذا رن بیرون رفتم و ایشان
 با هم نشستند شرم در بخوی نمودن در من در بیرون در نشسته بعضی
 اتفاقا و کلمات ایشان می شنیدم اما معذور و مدعا غیر سید و غیر انتم
 که چه میگویند تا فریب نروال رسیدن من نزدیکه واده کتم السلام علیک
 بخانه در ایام بغیر صلی الله علیه واه فرمود که بجای خود مرا حجت کن
 دیگر در ایشان در آن کشید و روز من به سفین رسید بخاطر آنکه
 که روز رفت و علی حضرت را شغول ساختند پس فی تاب شده بدب
 خانه اند کتم السلام علیک گفتند در ایام فرمود که بجای خود باز کردن
 مضطرب و پیشان کشته با نمره و مرا حجت کردم اما در آن اندیشه
 بودم که حضرت ها لاستوجه نای شود و روز من میروید و من هرگز ندیده
 را ندیدی و من داری پس از خطبه امده کتم السلام علیک حالایان مرورت
 ایام حضرت فرمود بیا چون روانم دیدم که علی دست حق و در ایام

حضرت پیغمبر ظاهر و کوشش و انشودن اسیر و برده و جزای غیرت کوشش
 مبارک حق را پیش از هر اولاد سرگوشی میگویند چون بخانه در آمد
 امیرالمؤمنین صلوات الله علیه روی مبارک را بر طرف میگرد و بیضا سینه
 پرور و در پشت نگاه حضرت پیغمبر صلی الله علیه و آله مراد و کنایه و در وقت نماز
 زیاده و لطیف است آنرا که در محبت میاندازان و بشوهر این بجای آورد
 پس هر دو که با هم جمله ملاحت مکن مرا که درین وقت جبریل امیر پوچان
 نزد حق تعالی و فرمان آورده که من و قاری که بعد از من ظهور می نماید
 علیکم و اولاد من کفایت عیدیه و اسرار خفیه و اوقاف سائر انوار
 من میاندازد جبریل امین و امیرالمؤمنین نشسته بودم جبریل بر عین علی
 بر بسیار جبریل قانع ندانده را تا روز قیامت من گفت و من جبریل
 علی اعلی بعلی گفتم پیغمبر را معذور و ملاحت مکن که خدای تعالی اختیار
 کرده برای هر امتی پیغمبری و اختیار غرض برای هر پیغمبری و صفتی پس
 پیغمبر این اتم و علی علیهم السلام و صیحه خلیفه من دو میان عزت و امت من
 بعد از تمام سلمه جبریل فرمود گفت که این شرافت و منزلت علی را که با حق
 گفتن جبریت که حاضر بودم و بیدای لعین مشاهده نمودم این زمان را در
 ناشر میگویم یا نه که یکی با من ترک نمیکند و فراموش نمیدارم است این
 کلمات روی مناجاة هرگاه عاقل البینات آورده بیدار و بیدار میگفت
 که یا رسول الله یا پیامبر که جاهل بودم و معرفتی برتبه و منزلت علی نداشتم اکنون
 دو دستم و دست علی را و دو شستم دشمن علی را و حق را و نصیحت کرده باقی الامان
 عاقل الامان امروز طلبید و این طاعت و سر و حمد الله در آخر این حدیث گفته
 که هکذا شاهد صریحه منهم بوصیه علی و کمال لم يبلغ اليه احد من القریة
 و الصحابة و لا ادعاه و لا ادعی له یعنی این روایت شاهد صریحی
 بیند است صحیح از عاقلی و بعد از آنکه شاهد اولیا و صبی و خلیفه و

تمام قیام خاتم الانبیاست و کمال شرافت او برتبه و سبب که همگی از انوار
 واجبات از حالت بنده صلوات الله علیه و علی اولاده الشافین و علی
 علی محمد اسد و در طبع الحق آورده که روی مجبور و بنده مسعود قال قال رسول
 الله صلی الله علیه و آله انتم الذین اتی و الی علی لم یجد احدا الاکم
 قط فان خذ فی نیتا و اخذ علیا و صیبا یعنی هر سنت بروایت پیغمبر
 نقل کرده اند که حضرت رسالت صلی الله علیه و آله فرمود که نیت نیت
 خلافت بخالی و هدایت ایشان میبود فایق بن علی رسید که در همه
 عمر هرگز صحبت اصنام نگذره ایم و دیگرگاه الهی شریکینا آورده و او را پیش
 و اینار دانسته و بسبب این حضرت رب العالمین هر خلعت نبوت و
 و علی را کسوت خلافت و وصایت پوشانید و درین تنبیه است بد
 آنکه هر که در وقتی بت پیوسته بوده شایسته منصب خلافت و وصایت
 و سزاوار مرتبه امامت نیست که لا ینالهم من انظار لیس **الحديث السابع عشر**
روى ابوالموید الخوارزمی فی مناقبه عن علی علیه السلام عن النبی صلی الله علیه و آله
قال قال علی لوان عبدی یحب الله مثلی اما قام نوح فی قومه و کانه من احد
ذهبنا فالتقه فی سبیل الله و من فی عمره حتی حج الف عام علی قدمیه ثم
قتل من الصفا و المرح مظلوما ثم لما یوالک یوالی علی لم یتم ریحی الجنة
ولم یطها ابوالموید خوارزمی در کتابت امامت روایت کرده از امیر
المؤمنین علیه السلام که حضرت رسالت صلی الله علیه و آله فرمود که یا علی اگر
بنده در طلعت و عبادت حضرت عزت منتهی انوار و بلا و برایت شود
انقدر از زمان که نوح بنی علی بنی و علیا السلام و میان من و حق اقامت
نمود و ما ننکوه احد طلاق و در راه خدا شتافت تا بعد و انقدر عمر بایک
که هزار حج پیاده در هزار سال بجای آورد و بعد از آن کشته شود میات
صفا و مر و یعلم و ستم و یا خلیل این مرآت عالی و مرفق بخت نمونده

با شکی نیست که از دست نداشتند باشد و شمع محبت ترا در غرضه دلگذاشته
و بنالاد محبت سیراب ساختند و نور خلیفه بالا فصل نداشتند ای علی علیه
حسین عیاش او غمناک بود و هرگز دوی محبت نخواهد دید و مطلق
مولود روایت مذکور است آنچه محقق همدانی و مسلک نقل کرده که
لوات عبدی با ضلالت عدا بر کفایتی هر سلا و بی و صام با صام
صقام بلا کسل و قوام ماقام قوام بلا ملل و عاشر فی الناس لا موالاة
عاز من الذین معصوم من الذین فی الشریعهم البعث ینفعه البعث
امیر المؤمنین علی و من بعد من مکرر است و روایت مؤلفه و روایت
صادق علیه السلام علیه و الله من عده بقی بل الحسین علیه السلام که آن
رجل عسرا غیر یخرج فی قومه الف سنة الا حسین عا ما یقوم النصار و
یقیم الذین یبذلون کف شتم لعلی الله عز وجل یغیر ولا یتنا لمریفة ذلك
شیئا یعنی اگر مردی عجز یابد بقدر زمان من بنی در میان فرزند خود که عجا
از فضل و بجاه ساست و در دهره عمر خود زود را بروزه و عبادت
نیش رساند و شب را در میان و کن و مقام با صبا و طاعت بر روز آورد
و یا قاسم این همه طاعت و عبادت و لا فریغ متبع که متفرق محبت و
ولایت مابقی بقای آن عده میماند باشد و بدون اقرار ولایت و امامت
ما و قات نماید آن همه طاعت با وضع نرساند و بوی محبت هرگز
نیشام او نرسد و علامه اود علی وجه الله در شرح ارشاد بعد از این
روایت مذکور هر مصرع بتفسیر مذکور نموده و چنین فرموده که و
الضاهر انما معنی الاقرار با ما منهم و بعد از آن گفته که و الاقرار فی ولایت
کثره عباد حق و در آن من فضلهم علی غیرهم و لکن لمری من غیرهم
لینبش و لا یقبل ولا یت و لا ینزل الجنة و الله عرق و تحقیق این مقام و
تفصیل این کلام است که معصوم و مراد رتبه العالمین از محبت و ولایت

میرزا...

امیر المؤمنین و سایر ائمه معصومین صلوات الله علیهم اجمعین که بر کافه
مکلفین و عاقله عالمین فرض است که در این است که جمیع مکلفین از حضرت
خلیفه بالا فصل حاتم النبیین دانسته و قایل به احوال و سبایر احوال
گردند و از خلفاء ثلاثه و سایر دشمنان که حق ایشان را عصبیت کرده اند
تر امانتند و اظهار دشمنی کنند که اگر کسی با و صاف از کفر و منافقت
رایج که محبت عیاش او نرسد و هرگز دوی محبت ندریند و در آن
نشر جمیع طوایف الاسلام ترک الوحیه علی و سایر الامامة الا الشیعة فی
این مطلب عالی با علامه اده علی رحمه الله در شرح ارشاد مدلول ساخته بود
صحبته صریح منقول از نهج البلاغه و من لا یحضر الفقه حقه و
و قال فیما فی الله رب الفقه و الا سبیل من مسلم قبله لا یحضر
علیه السلام و بعد از این امیر المؤمنین علیه السلام و لا یتبر من عذره و یقول هو
احب من خالفه قال هذا خط و هو عرق فلا تسل و داه و لا کراهة الا
ان تنقیه و قیلا الا سبیل فی الله رب و الفقه بالجمعی و هو ثقة فالف
صحب فیها اسمعیل خفی کون که گفت محضرت اقام جعفر صادق علیه السلام
که یا بد رسول الله چه فرمائی در ماره شخصی که محبت امیر المؤمنین علیه السلام
باشد و از اعدای او بترانند و گوید که امیر المؤمنین لا و سبب از عاقلین
او دارم حضرت فرمود که انتم خط کرده که دعوی محبت علی علیه السلام
کرد و فی الحقیقه ان من فضل حضرت و از محبت خاندیری و از عودت
او عاری است و ادعای محبت خط کرده و تقریر میانه علالت و محبت
نفرمید و نه آنست که محبت عبارت است از قول و ای و بتر از اعدای
او پس ما نمکن و رعایت که جمیع نیست مگر محبت خوف و زرع و نقیه
و این روایت صحیح است بر کفر طایفه سنی که از بهایه استیاضی
و جماعه من الامام علیه السلام را حرم از آن به و بوی نیست حدیث منقول از اخبار

العلمه اوله مع ذلك يكون ان يقال على طريق اللجاج ان الذين يقولون على غير
 الايمان قالوا كذا فريضة في النار وعبادته غير مقبولة صلاة الله تعالى
 ونحوه لخصوه بغيره بسبب بعض افعاله الخسة من الله اما في الدنيا افعاله
 الاخره بخصف عقاب كايمن لم يصدق وحز المنة والتواضع فيها وكذا
 من كان معاندا او مقنلا للاداء ومن يقتله من العلماء مع معرفة
 الحق في الجمله كما ذكر عن بعض الفضلاء منهم ان هاتين وكفى العلم المقدر
 من كذا كذا انما انما اطلع على الحق بالعقل والتأمل وتركها و
 في الدين ومنها فلا يصح الحق والتأمل فيه لقلة التقليد به وعدم اعتباره
 ذلك وقلة تأمله فيه وذلك ايضا كثيرا وهذا نحن نقول العلماء والعلماء منهم
 حكايات واحبا لخالق معتقدتهم وما ذهبوا اليه وهذا تصحيح بانك
 روايات مذكوره وادله مسطوره وكتبها الفين مرعيه بحديث
 مذهب اماميه وطلال من مذهب سيده فروده له وبالجمله من تفكيرها
 قالوا فقط من غير شي اخرين اما الحق منهم اوقلة مما لانهم وبفتيهم
 يعني بمجاد هركه اقوال سينان ومستند تحت مذهب لينان كما عرفت
 ببيت الصليكوست ملاحظه ما يد الله حكمه فيكون ذلك علما والاشيان
 بعقله وحجته ويا في قديم دين ويا في قديمه فيكونه ان خوف
 سلاطين ونحوه واد من مذهب حقه معصومين سلوات الله عليهم
 اجتمعين وهذا ما بين كلام اقاويل شيعه وعقائد فاسده سيده
 راديين مقام ذكر كرهه ويولان سر رشته كلام بتقييم اسام من كرهه
 كثنائيه ويا بعنوان تمام كرهه له واما الجاهل المحض العاقل عن ذلك
 كله بحيث لا يبعد مقصر الوعد عن الجمله حيث لا عقله على التفتيش
 وما اضل تقصيرا ويجعل يري حله الذنوب في الجنة في الجمله ويجعل تريبا
 الى هذا المعنى في بعض الاخبار بل الله كل من لم يره وليس بعدوا لتايرجي

حالة

حالة الجنة وليس يتبين من كره الله وكرههم ذلك وشيخ ابراهيم رحمه الله
 في روجه الله فرقه ناجيه او رده كره مذهب جبري انما اماميه
 عليهم مرارهم الرتابيه است كره ان طائفة ناجيه وطبقه
 حقه تحقه يعني فرقه اثني عشرية من مذهب جبري ورسلك كثر
 ومعدنهم ومحمد ودار قائده قال ومجاعة من العلماء ذهبوا
 الى ان عز الصلاه المحقه كفارة وانهم يقولون في النار ومحمد بن
 يعقوب كلين د كتاب كافي في حديث علي كرهه كرهه كرهه كرهه كرهه
 مقام وموضع مرام است شتمل مبرضا طاعات محالين وتحم
 فرض محبت الله معصومين على عامة المكلفين وهو ذلك
 بهذه العبارة عن هشام بن سالم عن عبد الحميد بن ابى العلاء
 قال دخلت المسجد الحرام فزيت مولى لابي عبدالله عليه السلام فقلت
 اليه لاساله عن ابي عبدالله عليه السلام فاذا انا باي عبدالله عليه السلام
 فانه نظيره طويل فظال يجوزده على ففتحت وصليت ركعات و
 انقضت وهو بعد ساجد فسالت مولاه متى سجد فقال من قبل
 ان تأتينا فلما سمع كلامي رفع راسه ثم قال يا محمد اذن عني
 فدنوت منه فسلمت عليه فسمع صوتا خلفه فقال ما هذا الا
 المرتفعه فقلت مولاه فقم من الركوع والقدرة والمعتزلة فقال
 ان القوم يريدون في فقم بنا فقمتم معه فلما ان رآه خفضوا
 نحوه فقال لهما انفسكم عني ولاقوا ذوقني ونقصوني للسلطان
 فاني استعقت لكم ثم اخذ بيديك وتركهم ومضى فلما خرج من
 المسجد قال يا محمد لا تلهوا ان ابلين محمد الله تعالى بعد المعصية
 والتكبر محمد الذي ما نفعه ذلك ولا قبله الله تعالى المرحب لاد
 عليهم كما امر الله تعالى ان يجهل كذا هذه الاممة العاصية

المفتنة بعد نبينا صلى الله عليه وآله بعد تركهم لأعمال القوم فيه
 بغيرهم صلى الله عليه وآله وهم الذين يقولون الله لهم عمالون قد رفع لهم
 حسنة حتى يأتوا الله حيث أمروهم ويقولوا الامام الذي امرنا بولايته
 ويدخلون من الباب الذي فتحه الله تعالى ورسوله لهم يا ابا محمد
 ان الله اخرجنا على امته محمد صلى الله عليه وآله خسرنا في الدنيا والآخرة
 والركوة والقيام والنج ولا يتنازعهم في امشيا من القرامين الاربعة
 ولم يرخص لاحد من المسلمين في ترك ولايتنا الا والله ما فيها رخصة
 وجوز تنقيح مطالب عليه وتوضيح مقاصد وفيه كمال الحادوث
 المذكورين وما اجمع على ان شئ عثره قد سئلوا واداهم تركه
 معلوم كرهه ودمشاقنا ان لا يقيم في حقايق امرنا بل المؤمنين
 كذا ان مصنفات شيخ الطائفة الحق حافظ حبيب يرضى استسقاء
 ومفهوم في شؤنها كلام هدايت نظام او دارين مقام نقل المسطر
 نورد قال شكر الله سبحانه وتعالى برحمته **فصل** ميزان الاعمال العلية
 على فان كان حبه في الميزان فلا سيئة هناك وان كان يفضيه
 في الميزان فلا حسنة هناك وقد حقق هذا القول قوله سبحانه وتعالى
 الذي يبدل الله سيايهم حسنات وقوله تعالى وفيما اذنا على
 من عمل فجعلناه هباء منسورا والعدل لا يقتضي تصحيح الاعمال القولية
 تعالى في الاضيق عمل عامل منكم فيكون عمله ان القيمة
 ليس بها الا مؤمن وكافر وموافق والكافر ليس عمل يقبل او يرد والمنافق
 اعماله على غير الحق في كل شيء والنافق لا يقبله المنافق بل يهين
 والعدل لا يقتضي اصابة اعمال المؤمنين التي وقعت منه على الضم
 لان اعمال المؤمنين اصلها ثابت وزعمها في السماء وفي ملكوتهم مقبول
 قلبية مرفوعة والمنافق اصناف الاصول وحصل الفروع والفرع

لا يفي

لا يفي فيها اصلها محرومة فالمراد في ميزانها الايمان والاحسان
 وحكاية متصل الحكم ثابت في ان القضاء لان منته المقيد في
 شهاده الشوة وسجله الولادة وسداده الضائق والاضيق في قوله
 الامان بالايان والاحسان لقوله صاخره الاحسان الا الاحسان
 والمنافق محبها وهو ضايع جدا فكنا به مدد الخلاق وشهود الاختلاف
 فجعله اوليا الذي يرضى سعيهم في الحق الذي اوتوا وهم يحسبون
 انهم يحسبون حسنا فاذا ورد القيمة لا يرى شئ من اعماله لانها
 كبريا ما استقبلت بها اليخ في يوم عاصف لان دين المنافق التقليل
 والظن لا يفي من الحق شئ ولا يفي في القيمة الا ما كان من شأ
 بالبرهان موقوف ما بجملة الايمان ولا يبرهان المنافق فلا حاجة له
 ما الاصل له لا يبرهان له وما لا يبرهان له الاصل له ولا فرع وما الاصل
 له ولا فرع وهو ضلالا وعيب حرام والعب لا يقول له وادله
 ذلك ما رواه الكشاف من الحديث القدسي عن النبي الهادي قال
 لا دخل للمنفق من اطاع عليا وان عصاني ولا دخل النار من عصا
 ولو اطاعني وذلك حق لان من والى عليا فهو من حق ومعصيته
 هي اطاعته حقيقة والحجة والحجة له ومن عصا في عليا ولم
 يواله فلا ايمان له فطاعته محار فسلم ان حبه في هو الايمان في نفسه
 الكفر وليس هناك الا حبه وبغض فحبه لاستيئه له ولحساب
 عليه فالحجة داره وبغضه لا ايمان له فلا ينظر اليه فالتاثر له
 وطاعته عين المعصية ولو جاء بحسنات العبادين يوهبه الله
 ناع ولو كان في اللذوب المحسني اذنيه واين ظلة الذنوب مع
 نذ لا ايمان ام اين النجاة مع حب فرعون وهامان فحبه لا يبرهان
 ولا يقبل وبغضه لا يبرهان ولا يقبل فطوبى لولايته ومحبته لأمنا

بالتحقیق فرموده شود و فرمان ولایت و محبت اهل بیت را بر علیه ایشان
 و در حق مسلمین از لا و ابدا فرض نمیگردد اینست که در هیچ حالی انما میساقط
 نشود و در هیچ وقتی تخفیف نیابد و در کمال ذکر که موضوع است در
 متابعت ائمه آنی عشر مکرر است بر وایه سلیمان فارسی که حضرت
 رسالت بنا بر علی علیه و آله فرمود که گفت چنانچه خداوند عزت من
 را فرستاده و من چنانچه عیسی را تا انا بجزیر بل و قد هیط خالیا بمنزل الله
 دعا و یقر علیک السلام و یقول لک قد فرغتم الصلوة و وضعتمها
 عن المقل و افترضتم الصلوة و وضعتمها عن المسافر و افترضتم الحج و
 وضعتمها عن المقل و افترضتم الحج و وضعتمها عن المکرم و افترضتم
 حجت علی بن ابی طالب علی اهل السموات و الارض فلم یطع فی حق من
 بقی چون در غرض از این است که هر چه در حق من و بجهت
 عدم مفارقت او و عز و زوال و کثرت ناکاه جبر بل علیه السلام تا درین روز
 رب جلیل یشادت رسانید و گفت یا محمد حضرت عزت ترا اسلام رسانید
 و سی و یازده که ما را بر این کار خود فرض کرد اینست که ام و انما یض و انما
 رفع نموده و روزی در هر یکس واجب نموده ام و ای مسافر مسافر کثیر است
 و حج اسلام را بر کافه اقام لازم ساختنم و از عقاد و پیش و رفع نموده
 و در کوفه را بر خلد و خود واجب ساختنم و از مقدم فقیر ساختنم
 و اما محبت علی بن ابی طالب را بر همه خلد و نواهان و زمین و عامه
 موجودین و کافه مکلفین صحیح و علیل غنی و فقیر جوان و پیر فرض
 میگویم که اینست که ام و واجب لازم ساخته که از هیچ احدی در هیچ
 وقتی مساقط نشود و در روز قیامت اول سوال از آن شود و ساقی
 ایمان باین معنی کرده و بنم ما قال یا سائر اذنت بالخصیة منی
 و اهتت بکانت خیفها و انما هفت و قتل این ادب بر بنده ای

و در حق علی بن ابی طالب و اسما لهم عن جلاله و انما کان محمد و جبر
 و انما کان رفقی حجت الله فلیست هذا التخلان فی رافضی
 و در بعضی از کتابات من که در است بر وایه ابی ایمن از حسین بن علی
 و او ان سعد بن طریف که قال ابو جعفر علیه السلام قال رسول الله صلی الله
 علیه و آله الا ان جبریل اتانی فقال لا یخدر ذلک بامر کعب بن لوی
 و بامرک بر لایته یعنی حضرت صادق علیه السلام روایت کرده که حضرت
 پیغمبر ص فرمود که روح الامیغ از نزد رب العالمین نازل کرد و به گفت
 یا محمد جبریل و علا امر فرمود ترا محبت و دوستی علی و امر کرده که او را علیه
 و وصی خود بنامی و چون ولایت و محبت شاه ولایت بر او قسط و اکل هلوفا
 تخم باخته و بان مایور کشته لایحه هر که در آن ماده تا سنجید بر سر
 عفره از جاده مستقیم محبت و اطاعت حضرت صادق علیه السلام فرمود و در
 زمره فرقه ناجیه داخل کرد و اینست که در کتاب من که در روایت حضرت
 عقیلی نقل کرده که قال رسول الله صلی الله علیه و آله ما تکاملت
 النبوة لینی و الا لطفه حتی عرضت علیه ولایتی و ولایة اهل بیته و مثلوا
 فاقروا بطاعتهم و ولایتهم یعنی رسول ثقلین صلی الله علیه و آله فرمود
 که در روز قیامت من و ائمه و رسول و کمال از سید تا خواتین و
 من و خاندان اهل بیت را بر ایشان عرض نموده و مثلما بر علی بن ابی
 و یسند و همما از روی طمع و رعیت اقرار باطاعت و ولایت ما
 نمودند و تا قبل بتفضل ما بر ما سوی گردیدند و در کتاب من که در
 ابی بصر روایت کرده که قال یسجد ابی عبد الله علیه السلام بقرایان
 بنی و لا رسول ارسل الا بولایة و نقضنا اهلها سوانا حضرت امام
 جعفر صادق ص صلوات الله علیه فرمود که هیچ پیغمبری نمیتواند
 تا قایل گردد به ولایة ما و نقضنا بر ما سوی و در کتب من و انما

بقره مختلفه مذکور است که چون حضرت رسالت صلی الله علیه و آله
 علیه السلام المخرج مقتضای محو خطاب مستطاب و اسکنان رسالت
 من قبلک من دسلنا یا ذالسلطنه از مرع ایضا فایده مترتب بر
 ایشان بر سید فرموده که علی الاثر یبق تک ولایه احیک علی
 بن ابی طالب و در کتب دیگر روایت عبد الاعلی بن ابی راس است که قال
 سمعت ابا عبد الله علیه السلام یقول ما من شیء احب الی الله من حقنا
 و تقصیلنا علی من سوانا و عن الدین عتقت حبلی در حدیث شریف
 بروایت ابن عباس نقل کرده که حضرت مجتهد فرمود و در حدیث
 الایمان معراج دیدم که برده پشت نهشته که لا اله الا الله محمد رسول
 الله علی حبیب الله المحسن و الحسین صفوة الله علی العالمین هم اهل الله
 و در کتب الفقه آورده که حضرت رسالت صلی الله علیه و آله فرمود که
 لیلقة المعراج بر ساق این عرش دیدم نهشته که انا و اولی الامر من
 عرست جنة عدن بیدی هم صفوی و زنه علی و در حدیث دیگر
 عبد الله انما نرى نقلا صیکننا حضرت رسالت بنام صلی الله علیه و
 آله که بر در هشت و یستم که لا اله الا الله علی بن ابی طالب ای
 رسول الله و هم در حدیث قب بروایت علی بن ابی طالب از حضرت
 رسالت هم نقل میکند که فرمود جبرئیل بر من نازل شد چون بالیا
 اقبال کشته بر یک بال و نوشته بود که لا اله الا الله محمد بنی و برادر
 دیگر نوشته که لا اله الا الله علی الوسی و علامه علی رحمه الله در فتح
 الحق آورده که و فی الجمع بین الصحاح الشیخ عن ابی عبد الله علیه و
 آله قال صیقب علی باب الحجة لا اله الا الله محمد رسول الله علی اخو
 رسول الله قبل ان یخلق الله السموات بالفی عام یعنی و جمیع عالم
 است که از کتب سنیه است مذکور است که مجتهد صلی الله علیه و آله

فرمود و جبرئیل نازل شد قال الرباب خلق سموات غایب بدو هزار سال بود
 که از حضرت ثابت فرموده که لا اله الا الله محمد رسول الله علی اخو رسول الله
 و ایضا علامه حلی بر پایه خواری نقل کرده از ابن عباس که قال رسول
 الله صلی الله علیه و آله اذ کان یوم القیمة امر الله فقال جبرئیل ان علی
 علی باب الحجة فلا یدخلها الا من معه بله من علی بن ابی طالب یعنی حضرت
 خاتم منقبت هم فرمود که فرمای قیامت حضرت عزت جبرئیل این را
 امر فرماید که بنشیند بر در حجت و هر کس که حضرت ابی طالب نیست
 در سکن مجتهد فرموده و در حدیث نجاشی باور کرامت عتره رخصت
 دهد او را بر یحیی حجت و الا نیست رد بر سینه او زده او را بر کمر لقتل
 تا بداد حضرت بیاورد و ایضا نقل کرده بروایت ابن عباس که قال رسول
 الله صلی الله علیه و آله اذ کان یوم القیمة و نصیحه لاطراف علی شریعتهم
 امر مجتهد علیه السلام مع کتاب الایمان علی بن ابی طالب یعنی حضرت رسالت
 صلی الله علیه و آله فرمود که در روز قیامت و زمان ساخت مولودت
 که بر صراط بر روی و روح یکسر افتد و انبیاء و اولیا عجز و در حدیث دیگر که
 صحیفه ولایت و محبت علی بن ابی طالب داشته باشند بخیزد و
 دهشت بران عجز نماید و هر که دل او از محبت حق و دست او از صحیفه
 ولایت خالی شد چون قدم بر صراط هدایت بجهنم اند و هرگز از آن
 خلاصی نیابد و بعد از آن که در ولایت گفته و الا انما فی ذکر اکثر من ذکر
 فلیظن العاقل اذ کان مثل هذه الاحیاء و اصحابا مضاعفة تر و بها
 السند و فی تصاح الاحیاء عند هم و الایات ایضا موافقه لها شمر
 ترکها هم چون تقلید هم و مع ذلك فلم یبقوا عنائهم الشیعة منقصة
 ولا ذلیله و لا معصیه التبه و البقا و فی التقلید المقوم و دعوا عنهم
 کل ذلیله و سیرهم المخالفة الشریعة فی قضایا کثیره لغرض الله من

منهذه المعتقة الحديث التاسع عشر روى الخطيب الخوارزمي ايضا
 في مناقب جابر قال قال رسول الله صلى الله عليه واله اذا كان يوم القيمة
 جاء في جبريل عليه السلام يوق اسرافا مكتوب فيها بياض ان امتي من الجنة
 على بن ابي طالب على خلق قلوبهم ذللك عني يعني خطيب خوارزمي شافعي
 بروايت جابر نقل كرهه كحضرت خاتم صلى الله عليه واله وسلم فرموده
 جبريل عليه السلام ان من از نز و حضرت ذوالمجن باور فرموده و در سر که
 در انجا بسيدی نوشته بود که حق جل و علا میفرماید که من فرض کرده
 و واجب ساختن محبت علی بن ابی طالب را بر همه خلافت حق پس باید
 که بر ساق این امر را از من بیاورن که از عارفان اصل اسلام و ایمان است
 و انکاران حضرت کفر و عصیان و ایضا در مناقب از ابن عباس روایت میکند
 که قال رسول الله صلى الله عليه واله لو اجمع الناس على حب علي بن ابي
 طالب لما خلق الله عز وجل الناس يعني حضرت رسالت صلى الله عليه و
 اله فرموده که اگر مردمان اجتماع می نمودند بر دوستی علی بن ابی طالب
 اینه حوج و علا خلق نمیکرد و در نز را و بعضی من این حدیث را
 در سلسله قدسیات سمره اندوین طریق نقل کرده که عن ابن عباس
 قال قال رسول الله صلى الله عليه واله قال الله تعالى لو اجمع الناس
 كله على ولايت علي بن ابی طالب ما خلقت النار يعني سيد ولد آدم
 فرمود که حیات را جل جلاله میفرماید که اگر اجتماع می نمودند بر دوستی
 همه ایشان بر محبت و ولایت امیر مومنان علی بن ابی طالب علیه السلام
 انش سولان را انجا فریکردم و از این ای تعذیب خلافت خلق می نمودم
 و همه را در بهشت جا و دایم جای میدادم شعر بدو سنی که خلق
 جمع کشند بر و درو حشر شود و چشم حساب و عقاب موافق
 مقیم سوا لایمده مخالف خلق گرفتار موج خیر عذاب بن کسی

بیشتر

اگر کسی از اندک واقعه هوای نفس تو احباب و ای بر احباب و دوستی
 و دوست مذکور است حدیثی که سابقا بروایت ابن مسعود مذکور کردیم
 بکه حضرت فرمود که ای ابن مسعود که بعد از من خلافت علی بن ابی طالب
 بخانه اید نه و الله ان من عاوه لیدخلنکم الجنة یعنی بخانه اید
 که اگر علی را خلافت من میدانستید و او را در امامت تمکین میدادید
 البته حضرت عزت همه شما را در بهشت جای داده و از درخ جا
 میداد و در ادبیین ابی الحاکم مذکور است که قال رسول الله ص
 حب علی بن ابی طالب یا کمال الذنوب یا کمال النعمان یعنی
 حضرت رسالت بناهی صلی الله علیه واله فرمود که محبت و دوستی
 علی عارفی همه کفاهان بنده عاصی را بخونان بود میان دمانده
 اتن که همه را بهیبا مشغول ساخته نیت و ناپرد میگردانند و در
 امالی شیخ طوسی قدس سره مذکور است که عن الرضا علیه السلام عن
 ابائه عم قال قال رسول الله ص حبنا اهل البيت یکر الذنوب و
 یضاعف الحسنات و ان الله لیعمل عن محبتنا اهل البيت ما علیه
 من ثلثه العباد الا من کان منهم اضر او ظلم المؤمنین فقولوا للشیة
 کوف حسان یعنی حضرت خاتم الانبیاء ص فرموده که محبت و ولایت
 ائمه هدی علیه السلام الجنة و النشاکت سیات و مضیق حسنا
 و حضرت عزت در دو روز قیامت محبت علی بن ابی طالب را محبتی ائمه عص
 کرد و معلوم را از ظاهر را حنی ساخته بینا و مامور را که صلی
 حسان کرد و سر حدیث سیات شهنشاه خبر من حسنا و حنا
 و این معنی ظهور می یابد و سیات شهنشاه محبت حسان و حنا
 اعدائهم بیغضبتهم سیات و ذلک عنی قوله عز وجل اولئک سید
 الله سیاتهم حسان و مرویست از آن که حضرت جعفر صلی الله

نعمتی

عليه واله فهو ذلك چون حضرت در روز قیامت سادات بنو هاشم
 علی علیهم السلام را عینات مبدل ساخته او را رخصت دخول ائمه
 دهند تنقاض علی العبد دبه و یقول یا رب قد کان فی ذنوب عین
 هذا صباه کلام بعد از امتاع این کلام تعجب کنان وجه تطافنا
 از حیرانان استفسار نمودند حضرت قسم کنان فرمود که ما علم
 الصید من کفر الذی و لطفه انه بدل سیاه حسان تنقاضی
 علیه ذنوبه لیقرها له و یبذلها احسان و تعجری و کتاب
 حدیثی از حدیث قدسیه در شان ائمه المؤمنین علی بن ابی طالب
 نقل کرده که یک دفعه ان ائمه که لا یخلق الخلق من اطلعه
 ان عصاف و لا یخلق النار من عصاه و ان اطا عنی یمنی حضرت
 عزت و موده که بهشت دارم هر که علی را تنقاض و اطاعت کند
 و اگر چه در سایه او را و نواهی نا فرمانی نموده عصیان ورزد
 و در باورم در انشق و نزخ هر که علی را بطیع و متقاد نشود و اگر
 چه در سایه احکام اطاعت و انقیاد نموده باشد و موافقت
 حدیث متواتر می رود ان مخالف و موافق که حیر علی حسنه لا یفر
 معها سبیئه و یفضه سبیئه لا تنفع معها حسنه یعنی دوستی علی
 حسنه نیست که هیچ بدی با آن ضرر نرساند و دشمنی او سبیئه
 نیست که هیچ نیکویی با آن نفع نرساند و ازین کلام مستخرج
 چنان مستفاد می شود که طریق رستگاری و تحصیل
 رضای باری در محبت علی علیهم السلام یافته و سبیل نجات
 و ذریعه فوز با علی در جهالت است **رباعیه** چون نامه جرم ما بهم
 پیچید نه بر دوزیم از عمل سنجید نه بشو از هر کوی که ما بود
 ولی ما را بجنت علی بخشید نه و در کتاب عیون الرقاب بود

علی بن ابی طالب علیه السلام است که قال علی بن موسی الخضر بن موسی بن جعفر
 عن جعفر بن محمد عن محمد بن علی بن محمد بن الحسن بن علی بن ابی
 طالب علیه السلام عن ابی حمزه عن جعفر بن علی بن محمد بن علی بن ابی
 القریح عن النعمان قال یقول الله عزوجل و لا ینقض علی بن ابی طالب
 من دخل حصن من علی بن موسی بن جعفر امام رضا علیه السلام نقل کرده
 از ابی حمزه بن محمد بن علی بن موسی بن جعفر و ازین در خود نامده می شود
 بر رسول خدا و حضرت ابی جعفر و ابی طالب و ابی اسرافیل
 و ابی اسرافیل از لوح و او را قلم که حضرت عز و جل عظمه فرمود که
 محبت امیر المؤمنین علی بن ابی طالب حصن حصین نیست هر که در
 محبت و ولایت او در آید و یو کایت او متحصن گردد از عذاب من این
 شود و حدیثی دیگر که در کتب شریقه مشهوره آمده که لا اله الا الله حصین
 سر از کربان بمائت بیرون آورده و قلم است و الاولی شرف التوابع
 لانه مطلق غیر مقید بشر و انانی و ان کان اقدم و اهم لکنه شرف
 لیسرا بطریق کمال الا ان علی علیه السلام بعد من انفق الشریقه لکن بشرط
 بشرطها و المکنه فی ذلک ان الولاية معها التوحید و النبوة لانها
 جزء من التوحید و جزء من النبوة و هی جامعه لارکان الدین انکانت
 الولاية مکان التوحید و النبوة لان الاقرب بالولاية یتلزم
 الاقرب بالنبوة یتلزم الاقرب بالتوحید بغير عکس فمما قبل
 علی حبه حصن منیع من الیران فی يوم الحساب **هذه اجابة**
 عنه بخطوف الروایة و الکتاب **هذه** حقیق و زجر نامه و بلیغ
 ارنده و غیر مرهق و یصفیه جانها و امس **هذه** در کتاب دارالافتاء
 مذکور است که حضرت صلوات الله علیه فرمود که ولایه
 علی مکتوبه فی وصف الانبیاء و لم یبعث الله نبیا الا بنو هاشم و ولایه

علی بن ابی طالب علی بن ابی طالب در مدینه حضرت امیرالمؤمنین را بنام خود
 در کتاب جیم رسول مرسوم و هیچ پیغمبری معبودش را ندیده بود که
 قایل نبوت محمد و ولایت کرد پس صلوات الله علیهم اجمعین
 و ازین حدیث شریف مستفاد میشود که تا خبری و ولایت از ائمه
 انبیا و اولیا سابقین مانع اقتباس از انوار نبوت و ولایت ایشان
 از مشکوک حقیقت خاتم الانبیا و خیر الاولیا نبوده و یا ازین
 آخرین ائمه و یا تا کلام هر ایت نظام کنت نبیا و آدم بین المأود
 الطین مفید انجمنیت و در کتاب ال ابن خالویه بر ولایت خدیجه منقوله
 است که قال رسول الله صلی الله علیه و آله من احب ابی طالب حبه حبه
 الی اوقات التي خلقها بیده ثم قال کونوا کما کانت فلیتوا علی بن ابی طالب
 من بعد یحیی حمز و جعفر و علی و زهرا که دوست دارد و بخیر
 که متشکک شود بقبضه با فوق که خلق کرده حضرت عزت و انوار
 بید قدرت افرید بر بایده که دوستی علی احتیاج در کرده او را بعد ازین
 و لم یولدای خود دان و این مردویه در مشایخ گفته که عنابی
 سعید الخدری قال لا قبلت ذات یوم فاصلا الی رسول الله صلی
 الله علیه و آله فقال له و ایا سعید فقلت لبیک یا رسول الله قال
 ان الله عز وجل عجل عمو یاخذ العرش یضی لاهل الجنة کما تضی الشمس
 لاهل الدنیا لانی اله الاعلی و محبوه یعنی ابو سعید خدری روایت
 کرده که حضرت رسالت صلی الله علیه و آله فرمود که خدا مرا عجل
 در تخت عرش که نیز میدهد برای اهل بهشت همچنانکه افتاب
 که نیز میدهد با اهل دنیا از اینها بالا علی بن ابی طالب دوست از او
 و در مشایخ خطیب مکرر است مرفوعه باین عباس که قال رسول
 الله صلی الله علیه و آله لو ان حبلا علی الله بین ارنک و الحرام لکن

تمام

عام حق و یکون کائنات الی الی و لکن من بعد الانبیا و ائمه
 علی بن ابی طالب و فی تاریخ جیم یعنی حضرت رسالت صلی الله علیه و آله
 که آن نبی در مسجد الحرام میان ارنک و مقام انور عیادت حضرت
 عزت نماید که انصاری و انکار را با نهادن و در جبین تلاقی بینک
 الی مفضل بن عمر صلی الله علیه و آله یا شد یعنی قایل یا مامور
 خلافت ایشان نباشد ان همه عیادت بفرموده و در این از رحمت
 شری نهاده و حق سبحانه و تعالی را هر چه بگوید که او را از سخن بگوید
 بدو رخ امانت و این مردویه که از ثقات دولت ائمه اهل سنت
 است در مناقبه خود بر روایت مرفوعه باین عباس نقل کرده که
 گفت سمعت رسول الله صلی الله علیه و آله یقول من لم یحب علی
 هو جاحد و لا یحب علی بن ابی طالب لقی الله و هو علیه عقیبان لا یقبل
 الله شیئا من احواله فیوکل به سبعین ملکا یتقلبون فی وجهه و
 یحسونه الله لیم الفیقه اسود الوجه از قول العینی قلنا یا بن عباس
 انفع حب علی بن ابی طالب فی الاخر قال قد تنازع اصحاب رسولی
 الله صلی الله علیه و آله فحیه فمنا لانا رسول الله صلی الله علیه و آله
 قال لا دعوی اسما الا لوجهی فلما سبط جبریل علیه السلام ساله فقال اسال
 الله بقرع و جبریل عن هذا من جملة الاسماء ثم سبط الی الارض فقال
 یا محمد ان الله یقر علیک السلام و یقول احب الی من احبه فقد
 احبته و من احبته فقد افضی الی محبته و یکن علی یکن محبوه
 و ان احبهم جمع یعنی ابن عباس را حضرت رسالت صلی الله علیه و آله
 روایت کرده که آن حضرت فرمود که هر کسان من و بنای منی متوجه
 مرا می آید شود و او منکر خلافت و ولایت علی باشد در روز
 قیامت اسود الوجه و از قول العینی مرفوعه که حضرت عزت بنظر

انصار و در کتب شایع
 حضرت علی بن ابی طالب
 علی بن ابی طالب
 علی بن ابی طالب
 علی بن ابی طالب

دست در وقت کس و بر و غضب کرده اعدا هسته او را می فرماید
 و می فرماید ملک ما بتدبیر او ما می رساند پس گفت که حضرت بعد از این
 این کلام از روی تعجب استقامت از این جفا می فرماید که این نفع حقیقی
 بن اهل بیت است و این نفع را در حق نفع می رساند و می رسد که
 اصحاب اختیار در زمان رسول خدا در این مسئله خلافت خود را می رسد
 ایشان کار نفع و جفا کشیده حقیقت ایشان سید الانبیاء صلوات
 علیه سوال نمودند و می فرماید که تا از روی حلالین استقامت را می رسد
 چون جبرئیل این نازل شد خاتم النبیین صورت حال بان برگزیده
 ملک متعالی برگزیده نقش جوایب صواب خود آن سرچشمه قرین
 فرمود که حقیقت آنرا از ریت الارباب پرسیده عرض نماید پس ازین
 که خالک بقیه خلفا و فتنه بعد از زمان مرا حجت نمود و فرمود
 که با حق حضرت عزت ترا سلام می رساند و می فرماید که من که برگزیده
 عالمیانم بحسب و دوستی علی علیه السلام و من بحسب من و علی
 نسبت بکافه عالمین در یک مرتبه است هر که از بندگان من و اولاد
 دارد مرادوست داشته و هر که او را دشمن دارد مرادشمن داشته یا
 محمد هر که او را دوست دارد و فرای قیامت با نیک برگزیده من که
 علی است در یک مرتبه و درجه باشد و آنچه که کتاب ما می رسد
 از کتاب صافی خود باشد و در کتاب از هر بر وایتایی
 هر بر وایتایی که از حضرت پیغمبر صلی الله علیه و آله که حضرت
 مقام خطاب بعضی اصحاب پیغمبر فرمود که و الذی فی نبی به لی
 عمل احکم عمل سبعین نبیا و دخل الجنة حق بیت هذا و اول
 یقیق اگر بالفرض کما شهادت را خدا تحصیل عمل هفتاد نبی نماید
 و در طاعت و عبادت الهی همان بگوشد و مهر مهر علی و اولاد او

اولاد او باشد باشد هرگز نبشت داخل شود و حضرت عزت
 انعامت او نظر کند و بداند که می رسد باشد قرین صدق است
 و بلا کرد و بنا برین کسی که هیچ یک از اوصاف مذکور متصف
 نباشد و رایحه دوستی حضرت و اهل بیت عظام او رسیده باشد
 و دشمنی با ایشان برتریده و ساینده باشد که بعد از خود هم دنیا
 نهد که امیر المؤمنین بجای خود قرار گیرد و انشور خانه اهل بیت
 زند و باین حالت از دنیا رفته باشد حال او مقتضای احادیث
 مذکور بر کسی بخوبی و مستحق خواهد بود و محمد بن یوسف الکلی اشیا
 گفته که نفوذ با الله من الحق بعد از کفر، یقینا پیغمبر حضرت
 عزت از نقیصات بعد از زیارت که جماعتی محیطه اسلام در آمدند و
 طریقت نجابت معلوم کنند بعد از آن بواسطه جاه دوسه روز حق
 اهل بیت غضب کنند و در تحصیل عقاب و نکال عذاب اهل بیت
 کوشند و بعد ازین کلام این حدیث متفق علیه بین اهل الاسلام
 نقل کرده که حضرت رسالت صلی الله علیه و آله فرموده که الا و ان ناسا
 من اصحابی یخلفونهم ذات الشمال فاما من لا اصحابی فاما یقتل
 انهم لم یزالوا یتردین علی عقابهم منذ فارقتهم یعنی در زیارت
 و حکام حضرت و ندامت بعضی از اصحاب که نام خود در سلاک
 شما که مقرار باب کفر و ضلالت ملاحظه نماید و از جماعت
 با کفر و فجور بدین تعجب کنند و فریاد زان گویم یا دست اصحابی
 خطاب الهی در رسد که یا محمد انی ان یحیی و یجود و یجود و یجود
 در سلاک اهل ایمان را آورده بود و چون توان میانی ایشان رفت
 دست طغیان از استین صدور بیرون کرده اظهار کفر آن کردند
 و نسبت بعلی و اهل بیت ظلم بیایان نمودند لهذا در ذکر کاران

که است بخود و یو یو جماع علم عنایت کرده و مرا می گردانیده و اولاد می
 بود که خرداده و او را سلبیله را و می فرستاده و او را الهام را اسما می فرده
 و درهای اسما می برای او گشاده و در حق حبیب خود که نقل کند بحاجت می
 و من نظر کنم بطرف او بعد از ادای این کلام سید الانام که بیت گفتیم
 مذاتک الهی و ای بار سول الله سبب کن بدی حسیست فرمود باین عباس
 اول کلامی که ملک علم بگوشت این بود که یا محمد خدا نظر حق که در پاهای
 خود نظر کن من نظر کردم بحجی قام از پیش من برخاست و نظر کرد به اسما
 تمام و دهی از گشوده تا که علی را دیدم که در دنیا سر برداشته حالا
 مرا مشاهده می نماید و در آن حالت میان من و علی کماله و اقی شد حق
 تعالی باین دو مقام کلام فرمود باین عباس که می که گفت یا رسول الله
 حضرت عزت یا در چه نگه می فرمود گفت کلام حق بمن این بود که من علی را می
 و زیر و خلیفه تو گردانیدم نکات اما شده مشافهه من الله جل و علا
 لبت صلی الله علیه و آله با وساطه جبریل علیه السلام فرمود که خطاب
 رسید که یا محمد علی را در همین موضع بشارت خلافت سرور گردان که
 کردم تا پیشوای من او را در منزل حق شترانین مقام اعظم
 و حال آنکه جبریل و علی را بدم علی گفت قبول امر الهی کردم و مرا برادر
^{۱۰} نکند را امر فرمود تا همه بروی سلام کردند و علی هدیه را جواب
 و همه فرشتگان را دیدم که یکدیگر را بوسه دادند و خلافت علی را بکلم
 بشارت میدادند و هرگز در ملک سبک نشستم مرا هدیت میگفتند
 میا و کیاد میفودند و میگفتند که حق آنکه ترا علق فرستاده که سلا یک
 هدیه اسما می فرودشاد آنکه حق تعالی بر من ترا خلیفه برگزیده
 و همه عرض می کردند که سر و پیشانی خود را بدینا می کشیدند از جبریل
 سبب آن پرسیدم فرمود که استاد تو الله فی النظر الیه فان لحظ

حق میانه

بمن نگاه که آن طلبه اند که نظر در روی کنند و حال او را نه بینند
 و در حضرت با آنکه یوقر سر و بریدن اسرار می شنوند و در حق
 چون از عروج خروج کرده بر زمین آمد و شروع کردم که بخدمت دیده بودم
 و شنیده با علی بگویم علی بر من بیعت کرده همه آنچه دیده و شنیده
 بودم مرا اخبار می فرمودند که در انشب هیچ قدری بر نداشته ام مگر که
 علی را قتلان فرده و آنرا مشاهده نموده ایم از آن بر عباس گفت که
 گفت یا رسول الله مرا وصیتی فرمای که آن علی را بدم فرمود که علی بیعت
 علی من این طالب بر بیعت که دل خود را بجهت علی نهاده ای که این
 بار دیگر گفت یا رسول الله مرا وصیت نمای فرمود بر تو باد که دست
 از مودت علی را از نهادی بخندانی مرا برستی علق فرستاده که حضرت
 عزت در روز قیامت از هیچ شجره حنه قبول نکند تا محبت
 مودت علی را از او سوال کنند و خدا و عیسی و جبرائیل و میکائیل و
 و والیان علی عایشان باشند همه حسنه است و سرور و جمیع سیات
 او حقیر گردیده او را بدخول جنت امر فرمایند و گمان نیک اظهار
 مودت شاه ولایت نمای سوال نگردد و نظر از حسنه تا او پیشاید
 او را بدو رخ فرستد باین عباس بخون خدا می که مرا حق معیشت
 گردانیده که غضب انش و در رخ بردستان علی را بدو ترست آن
 غضب او بر جمعی که برای حق سجاده ایستاد و در روز قیامت
 یا این عباس آنکه ملائکه مقربین و پیام مرسلین بحق شوق
 امیر المؤمنین و حال آنکه حدیث نکند هر آنکه حق تعالی مرا میا
 معذیب سازد و بدو رخ اندازد و یا حاکم مرسل که بیعت اقی
 بر و حشر تو کرد و دنیا با مقهور گفت یا رسول الله که یکس باشد که
 بعضی او را داشته باشند یا مشرک و یا عیانی از امت حق و قضا و داشته یا

کی باز با حال
 در الحلال با
 بوده شریف که
 بکر نکند و در
 از کجاست

حجت و نسبت این نبی را اسلام نداشته باشند و این عتبار است
 صفت ایشان آن باشد که تفضل دهند بر کسی که کفر را داشته و مشغول
 با بر ناضل ترجیح داد و مخلصه کرد اندر بخلاف آنکه غافل باشد و غیره
 که این کفر او نباشد و حق تعالی و از حق نبوده و صحت از حق نبوده
 کفر نباشد و او بجهان و معنی علی بن ابی طالب است این عتبار است
 که بعد از حق که آثار حجت حضرت ظهور بر سیاحت و شهادت
 حکمت و رسول الله ملاک این است که از طریق نزد یکدیگر در این عتبار است
 مبرای خود که یا این عتبار را تفسیر کسی که یا علی نباشد نماید
 و آنکه سیاحت ظهور بر نباشد و دوست یکدیگر گفت و رسول الله چرا
 نمیزد و ای مردم را بفرمانت علی و جبر این کلام از من نشیند که
 بر تبه که پیش از شد بر خود یا این عتبار است و نسبت در این عتبار است
 این نزد و موافقت ایشان است که علم حق تعالی محیط آن کرد و
 و کجای که بر این حق فرستاده که مخالف و بیرون نرود از دنیا تا حق
 تعالی تغییر دهد شکی که بوی عطا نرود یعنی از این است و
 با کفر و زندقه و فتنه نماید ای پسر عباس اگر میخواهی که چون خود را
 از من خشنود و امانی باشد بر روی کن و هر جا که او میگذرد بگویند
 و اما دست او و دشمن دارد هر که علی را دشمن دارد و
 دوست دارد هر که علی را دوست دارد و دست دارد
 یا این عتبار است بر حدیثی که در باب خلافت حضرت عباس است که دو باب
 حلال است علی بن ابی طالب که شهادت علی بن ابی طالب است
 و سبب وصول به این باب و در روایتی و اقصیت که اخیر
 و بود که یا این عتبار است که شهادت علی بن ابی طالب است که بخرج
 عن الایمان و یوحیه الخلود فی النار علی من علی و حجه الله در

راستی

علی بن ابی طالب که در کتب آمده که در سند احمد و حبل مذکور است که ملاحظه
 ابن عباس را بفرموده قال الله انی اقر الیک بولاية علی بن ابی طالب
 ان من حدیثی و شیخ احمد بن علی الطبرسی قدس سره در کتاب احتجاج
 آورده که حضرت رسالت صلی الله علیه و آله فرمود که ان من الله التوفیق
 و المحیث فشا فقیه الی دویقه علی بن ابی طالب کاشاق و الله الشفیع
 الی ولدها البیاض الشفیق یعنی اشتیاق ملائکه بمولوت و محبت بحال
 با کمال امیر المؤمنین چنانست که اشتیاق و الله شفیع بدینا فرمود
 صالح بر کزیده او که نهایت شفقت و عطوفت با ولایت خود داشته
 باشد و در کتاب شارق الانوار ذکر یافته که حضرت مصطفی ص
 غایط اللہ تعالی فرمود که یا علی و الذی بشیء الحق و اصطفا علی سایر
 الخلق و احب الی الله الارض بحبه اهل السما و ارض الله احدا بالانوار
 یا علی بفرقی جبریل عن رب العالمین قال لیرثک علی بن ابی طالب
 اعزب من من الاله و لا ارحم من عاده یعنی ای علی قسم بذات پاک
 معبودی که هر کس بر آن کفایت و بر رسالت سایر خلائق بر کزیده که اگر
 محبت و دوستی اهل زمین نسبت بنوشابه و دوستی و ولایت ملائکه
 مقربین می بود حضرت عزت و عظمی که باقی سرکش مذاب نمی
 ساخت همه خلائق را بر وصول درجات جنات مفتخر می ساخت
 ای علی جبریل این از حضرت ذوالعالمین بشا فرموده فرمود
 که حضرت میفرماید که یا محمد بنی آدم ده بلاد خود را علی بن ابی طالب
 را که من عزای کنم هر که را که در دل بغض او و شقاق محبت و ولایت
 او داشته باشد و رحم نکنم هر که را که در سینه برگیند ذره بغض
 علی و عداوت او باشد تا محمد الله و یقینی بولاية محمد و علی و الهما
 الاله المهدی الذین من فکک لهم نخی و من خلت عنهم هر یک

تعالی و العرش و بی ابی الهی فی فیضه علیه السلام و سلم رب لیلة اسری فی السما فاذ انی بکلیه الی
 علی بن ابي طالب و الملائكة تحرقه فقلت یا جبرئیل من هذا المذ
 قال ذن منه و سلم علیه فذلت منه و سلمت علیه فاذا انما یلی فی
 همی علی بن ابي طالب علیکم فقلت یا جبرئیل سفتی علی الی السما الرابعة
 فقال لی یا جبرئیل لا و لکن الملائكة منکت حیثما علی خلق الله هذا المذ
 من نور علیه صورة علی فاما لکه تزوره فی کل لیل جمعة و یوم جمعة
 سبع مره و یجوز ان الله و یقره و یهرون نرا یملکت علی بن ابي
 طالب علی السلام قال هذا حدیث حسن عیال شافعی ابن معاذ فی شافعی
 و من اقب و وایت کره از انکه که پیغمبر صلی الله علیه و اله علیه و
 اله فرمود که در شب معراج چون مرا یا سمان بود منجوت یا سمان
 چهارم رسیدم از دور فرشته دیدم بر کرسی از نور شسته صلیک
 بر دور و اقلقه زده و چشم بروکا شته گفتم یا جبرئیل این چه ملکیت
 گفت نزدیک اورفته بروی سلام کن چون نزدیک اورسیدم سلام
 کردم دیدم که برادر و پسر هم علی بن ابي طالب است متعجب شدم گفتم
 یا جبرئیل علی بن ابي طالب من یا سمان چهارم رسیده گفت یا جبرئیل علی
 کن حالا که ملا علی بواسطه شدت عجبی که با شاه
 اودیا و از ترا حق تعالی استغاثه کند که محقق هم او را به بینم
 حق سبحا که جنت توفیق نفوس قدسیه و اعلیٰنا و خواطر زکینه
 ایشان این فرشته را از نور بصورت علی خلق فرمود تا بیدار
 او را سکرش و زبانت میکنند و او هر شب جمعه در و زحمه
 صفاه هرا بادی و نشو و تقدیس حق جل و علا صفا بند و ثواب
 انما یجانب و شیعیان علی علیکم هدیة میکنند و دو کتاب می

ازین

المختار و وایت بکریب ابوالمصری آورده که قال حدثنی ابو محمد بن
 الحسن بن علی بن محمد بن علی بن موسی عن ابيه علی بن ابي طالب عن ابيهم
 عن شری بن جعفر بن محمد قال حدثنی فی الحسین بن علی علیه السلام انما لم
 سمعت حدیث رسول الله صلی الله علیه و اله لیلة اسری فی رؤیای
 وایت فی بطنان العرش ملکا بیدک سیف من نور بلیه کایلیع
 علی بن ابي طالب بذو القفا و ان الملائكة اذا استقر الی الی و حید
 علی بن ابي طالب نظروا الی وجهه ذلک الملك فقلت یا ویت هذا انی
 علی و این عی فقا لیا یحید هذا ملک خلقته علی صورة علی یسید فی
 بطنان عرشی تکتب حسنا و و تسبیحه و تقدیسه لعلی بن ابي طالب
 الی یوم القيمة یعنی حضرت امام حسن عسکری انا یا و کلام خود
 نقل فرموده که حضرت امام حسن صلوات الله علیه فرمود که از رسول
 نقلین صلی الله علیه و اله شنیدم که در آن شب قرب و کرمت
 در بطنان عرش ملک را دیدم در صورت و صیبت مشابه شاه
 ولایت و ششیری در دست گرفته میکرد ایند و ششیر با زنی عجبی
 از و بلیه و در رسید صیبتا تکه علی بن ابي طالب ذو القفا را در
 غزای کفار و قتلا لاشرا و میکرد ایند و ملائکه کرام بر دور و اقلقت
 زده بجا شای و مشغول میکردید بودند و بجهت نظر اشتیاق پیدا
 علی برقی در رویان فرشته عجبی که بصورت ان سر و و صیا
 تحاروت شک بود نگاه میکردند من از مشاهد ان صورت عجبی
 کردیم گفتم خدا و ترا برادر و پسر هم علی بن ابي طالب است که با
 شرافت رسیدن و قرب منزلت یافته خطاب رسیده که یا محمد این
 علی بنیت بلکه ملکیت که او را بصورت علی خلق ساختام تا در
 عرش من بطاعت و عبادت میادرت نموده الی یوم القیام تسبیح

فقد من اجتمعت ما به و ثواب طاعات و حسنات او و در میان این
 که در دو جمله عرض کردید را او این تمام حاصل شده و بعضی
 قدسیات ذکر شده که در باب زیارت ملائکه صلوات و احاطت ساخته
 و زود که الا فی احب علینا فاحبوه بجای و این ششمه بر طبقه
 نکلی یافته ساکنان سموات و میمان علویات را در پرتو
 محبت شاه ولایت با شرف استیاقی گذاشته ادراک مصلحت لغز
 مسکت میفودند و در ساقی خوار و زی بر و ابی عبید الله بن عمر
 منقول است که قال رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم یا ای لغة خا
 رتک لیلۃ المصراع فقال له خالطی بلغة علی بن ابی طالب قال هی ان
 قلت یارب انت ام علی فقال یا ایها الناس و لیس کلاشی و لا انا
 بالناس و لا اوصاف بالاشیاء خلقتک من فردی خلقت علیا
 من نزلک فاطلعت علی سائر قبلیک فلم تجد الا قلیلک احب من علی
 بن ابی طالب خالطتک بلسه کما یصل من قلبک یعنی از خفرت بر
 که یا رسول الله و شب معراج حق تعالی با حق بجه زبان خطاب فرمود
 بلغة ابی تراب یا من سخن آغاز نمود و من ملامت شد که همی بوق ما
 من خطاب میکنی یا علی فرمود که یا احد من بنتم هیچ سبب ما
 و یا سر کرده نشوم بخدم و بر او و وصف کرده نشوم با شباه بدانکه
 من از دیم ترا از تن خود و علی را از نور حق و اطلاع بر صواب و دل
 نده اوم و درین مقام بر صول خوف و وحشت ترا میلام و در وقت
 خبری که دوشتر از علی باشد و علی را بلغت علی با تو خطاب میکنم
 تا خاطر تو بجهت ان اطمینان یابد و از اصول و هیبت این مقام
 آرام گیرد و این طالع حسن وجه الله در کتاب جلالیت روایت
 مذکور را ذکر کرده و بعد از آن گفته که این حدیث شریف بلا حد

اوصاف

نه اکتفا و بعد از آن وقت معین خود تذکره اند و متفق علیه است
 و در حدیثی در کتاب دیم الا بعد از آن که حضرت امیر المؤمنین علی
 و طایف کرده از حضرت سید عالم سلیمان صلی الله علیه و آله که در شب
 عراج جبرئیل آمد دست مرا گرفت و بر لبها طایر لیلیا طهارت
 نشانی و بدست من سفر جلی را د من میگردانیدم که ناگاه شکافت
 و از آن خودیایی بیرون آمد که حسن و جمال او ندیدم بودم و کفایت السلام
 علیک یا محمد جواب او داده پرسیدم که گیتی گفت من ضایعه مرصیه که حا
 الیرتیه مرا خلق فرموده از سه چیز اسفل من از مسکت و اوسط از
 کما فرموده الان عن روح تعالی من از ابی حیوان سرشته و خلق تو
 از برای برادر و برادر هم بن علی بن ابی طالب صلوات الله علیه و در میان
 سونق بن احمد الخوارزمی روایت فرموده حضرت امیر المؤمنین هم
 نقل کرده که قال رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم ملائری فی السما
 الی سر من المتبھی وقت بینیدی در عز وجل تعالی یا محمد قلت
 لیک و سعدیک قال قلت خلقی فایم را است طوع لک قال قلت
 رفی علیا قال صرقت یا محمد فایم را است خلقه بودی عنک
 و بعد عیاری من کفای ما لا یعلمون قال قلت اختی فی فان خیرک
 خیرک قال قد اخترت لک علیا فاختار لنفسک خلقه و وصی
 و خلد علی و حلی و هو امیر المؤمنین حاکم بیننا احد قبله و ابیست
 لاحد بعد یا محمد علی یأید الی الذک و امام من طاعتی و تر اولیای
 و هو الکاتب الی الزمها المتقین من احبه فقد احبنی من انفسه
 فقد بغضنی من غیره بذلك یا محمد فقال ابنی صلی الله علیه و آله و سلم
 قلت رفی قد اشرته فقال انما عبد الله و فی قیضته انما بغضتی فیذنب
 لم یظلمنی شیئا و ان نعم لی و عری فانه مولای قال قلت اللهم

اجل قدیه تا جمل و سبیه الایمان بقا که در وقت آن که عیسی از اخصه بنوی
من انبلا و لخص به احد من اولیای قالد قلت رب انی صا جی قال
شیخ فی علی انه مبتلی لولا علی لم یروى عنی ولا اولیائی ولا اولیای سلی
یعنی حضرت خاتم منقبت صلی الله علیه و آله فرمود که در آن شب فرست
و کرامت که از آسمان گذشته بسدره المنتهی رسیدم خطا و مستطاب
ربنا الایباب و رسید که یا محمد گفت لبیک و سعدیک فرمود که در
حین اختیار و از ما پیش خلافت برادر کرامت طمع و فرمایان برادر دیری
گفتم علی کوی سبقت در میدان اطاعت بریده و کرامت برادر امیر
میان جان بسته فرمود که صدقت یا محمد بپرس گفت مرا گرفته از برای
خود خلیفه که شریعت مرا تو پیچ دهد و کتاب مرا بریده بشود که از این
گفتم خدایا و خدا اختیاران در پید قدرت است و مختار تو مختار و دست
فرمود که علی را بجهت خلافت تو اختیار نمودم و زمام اختیار عباد
حق در دست گذاشت و نهادم پس تو خلیفه و وصی خود گردانیده
نمودی خلافت و را بخلافت رسان و من او را علی بن ابی طالب و خود را
علی خود را با و عطا فرمودم و علی امیر المؤمنین است و هیچ کس قبل
از و باین لقب مطلق نگشته و باین رتبه نرسیده و بعد از کسی
باین عظمت نرسیده و این علی را بیت هلاست و مطیعان را امام و
و پیشوا و اولیای مرام و در رهت و مقتدیان مرا کماله علیا و عروه و قی
و محبت او محبت است و مبعوض و مبعوض من یا محمد تو او را باین
مرتبه منسوب و رتبه عظیم در همین موضع بشارت ده و شاکر که
و در بد خلافت و امامت خلافت بکوشش او رسان گفتم خدایا و خدا
علی را باین بشارت مسرور گردانید گفت من اینده بر و در کرامت مطیع
مستفاد از مولا کلام آن یا قتی فی ذلک فی لایطاعتی شیئا و ان تسلم لی

و غیبت فانه مولای یس گفتم یا خدا یا سز کرد آن صبر علی را و بپایان
او را فانه که آن و بلطف و در هر جزو دل او را بخود متوجه سازد باین
و شیخی که همین رتبه و قات او توحید بلامت اقدس سق باشد فرمود که
من و قلت ذکر یا محمد بیکین بلا و اذیت و رنج و محنتی که حضور صلی
شده هیچ کدام از اولیای من نرسیده و کشیدن بلاهای مستقیمه آخر
او که بپای گفتم بر و در کار او برادر و صاحب شست بلا و عذابان
دفع کن فرمود که قدس سق فی علی انه مبتلی علم من باین سبقت گرفته و او را
بر تبه محنت و اذیت یافت یا محمد را علی بن ابی طالب بر خیر و کرده
من حاصل شد و هم کسی بدو نشان من و محبتان بفرمان نرسیدی
صلوات الله علیه و علیهم **الحديث الثاني والعشرون** و روی الخلیف
الحسن الرضی فی سابقه عن ابي العلاء الحافظ الطبرانی فی روضة الالحسن
بن علی علیه السلام قال بیننا رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم فی بیته
سلة از هبط جبریل علیه ملک له عشرون راسا فی کل راس اهف
لسان یسبح الله و یدق سه بلفه لانشیه الاخری و لحنه اوسع من
سبع سموات و سبع ارضین بحسبنا انی صلی الله علیه و آله و سلم ان الله
جبریل علیه السلام قال یا جبریل انی امرت انی فی مثل هذه الصورة قط قال
ما انا جبریل انما صلی الله علیه و آله انی امرت انی فی مثل هذه الصورة قط قال
البنی صلی الله علیه و آله من من قال انی انک قال طمعت من علی بن ابی طالب
علیه السلام فزوج البنی صلی الله علیه و آله و سلم فاطمة من علی بن ابی طالب
جبریل و میکائیل و مرصا یل ففعل البنی صلی الله علیه و آله فاذا بین کنی
مرصا یل لاله الا الله محمد رسول الله علی بن ابی طالب قم الحجة
فقال انی صلی الله علیه و آله یا صلی الله علیه و آله انی امرت انی فی مثل هذه الصورة قط
قال من قبل ان یخلق الله الدنیا و انی عشر الف سنة اخطی خوارز می

تعالی و بی نهایت علایمان ملا، اهل بیت را بعد از کماح فرمود و امر
 نمود و توان خازن جهان را که درخت طوبی و خجسته آن را به او سپرد و
 خود را بر سبیل نثار فرمود و زینا نید و بعد از هفتان و شصت سال از آن
 رفته از درخت و حق تعالی بعضی قدرت کامله بعد از هفت سال از آن
 را در وقت درخت طوبی از آن را فرمود و بعد از آن ملائکه را که
 داد که چون قیامت قائم گردد این ملائکه در میان خلائق دوستان
 ما را انداختند و هفتاد و نه سال از آن است حاضر گردید هر کدام رفته ده سال
 در آن ثبت باشند که فایده این رفته بدست او است از آنکه و نیز
 از او است و آن سبب نجات او باشد از آنکه سوزان و با عرش و صول
 برایت جهان پس بسبب نثار عروسی برادر من و دختر من هر دو
 و مؤمنان از در کات مهلکه نجات یافته بدیجات رفته رسید
 و در مناقب بر پایه این عباس گفته که آن کات لیلۀ زفت قات
 الی علی بن ابیطالب علیه السلام کات النبی علی الله علیه و آله و سلم قاتلها و جبرئیل
 عن مینها و میکانی از یسارها و سبعون الف ملک من ولایها یحق
 الله و یبذل عروشه حتی ملع البحر یعنی در شب زفاف فاطمه زهرا علی مرتضی
 علیه السلام حضرت سید مرتضی علیه و آله در پیش خود و نظر منتر میکرد و
 جبرئیل بر زمین و میکانی را بر نیسان و هفتاد هزار فرشته از عقب و هم بنشین
 و تقدیس حق تعالی اشتغال اش شد تا طلوع صبح بعد از آن بهیواس عباد
 خود مراجعت نمودند و علامه علی قزوینی در کتاب تلخیص حدیث مذکور
 ذکر کرده و فرموده که فاطمه علیها السلام صفت بی روی و لعلش خورشید الرقائبات
 و بیابانها و باختر و خجسته و دیگر کون منلهای و بجهت حضور و ولایها
 بطایفه فاطمه و محمد من اتباع هو لا یزالن اخذ کلامهم باطل قطعا یعنی با مکه
 نظر کنند و مخالف در حال الفی و جاهل که روایات مذکوره نقل میکنند

المعتمد

نجات

بمقامین آن امر میکنند و بعضی علی و عداوت ذاتی را و بعضی
 و بعضی فاطمه زهرا علیها السلام و ستم روا میدارند و عداوت و فساد و فتنه
 میگردانند و بعضی از یهودی مبارکش را میکنند و در بر شکش زده
خداوند حق نام میکنند که اگر استخوانی بیفتد از منتهی
تحت الارض و تحت الجبال هذا یس بر عقل لازم است که بر
 این طایفه ضاله مضله نماید و قایل فاسد ایشان از کوش
 ن کنند که سخنان ایشان کذب و بهتانست و مستوجب خلود
 نیران اعادنا الله من الهو هو الا المصنعة و در صد احمد بن حنبل
 مذکور است که آن بابا بکر و عمر خطیب رسول الله فاطمه علیها السلام
 نقل آنها صغیرة فخطبها علی فرجها منه یعنی ابوبکر و عمر
 چون نزد حضرت خیر البشر از خطبه خیرانشان شنیدند حضرت
 اظهار عذرت نموده فرمود که آنها صغیرت و در همان ابام
 علی ای مقام بسبب خطبه در آمدند حضرت فرمودند خود را
 بلا مهلت با و عقدیت و این کلام حالت ابوبکر و عمر و غیرت
 امیر المؤمنین حیدر معلوم میتوان نموده و فهم یافتند الفرار
حق یعنی انا نیک فی حقیق هذا الفی نهل نزل و تحت فاطم عین
 و فرغین هرات هرات و تعلیق و تفسیر خود بر حدیث مرثعه محمد بن
 منصور طوسی نقل کرده که سمعت الامام احمد بن حنبل یقول ما جازلا
 من اصحاب رسول الله صلی الله علیه و آله من المصنفات لاجلها المعوی
 ابی طالب علیه السلام یعنی شیدم از احمد بن حنبل که علی بن ابی طالب افضل
 فضائل صحابه است زیرا که آنچه او را حاصل شد از کلمات و معاشر
 هکس و یکسان از اصناف و معاشر حاصل شد و این خبر از امام
 و تشیع واضح حق چه محالین میشود کمالی و این طایفه و همه

فرستاده که ملوک کتابا کبر اعلمت فی مناقب اهل البیت علیهم السلام
 احمد بن حنبل بنیه احادیث جلیله قد خرج فیها بیستم مجلد علی
 الله علیه و اله بالسنن علی بن ابی طالب بالخلافة علی الناس
 لیوم فیها شقة عند ذوی الانصاف و هی حقه علیهم **السلام**
والتعاضد و المشورة و قد لا خطیب الخوارزمی ایضا فی مناقب
 ابن عباس قال لما اجتمع رسول الله صلی الله علیه و اله بین اصحابه و
 بین المهاجرین و الانصار فلم یلحظ بین علی بن ابی طالب و بین
 احد منهم خرج علی مقصبا حتی اذا فجد و لامن الارض و قد
 ذراعہ فتنفی الیخ علیه فطلبنا بنی صلی الله علیه و اله حتی جلی
 فزکزه برجله و قال له قم فلا صیحت الا ان تكون ابائنا لم یضیق
 حین الحیت بین المهاجرین و الانصار و لم یلحظ بینک و بین
 احدیهم انما ترضی ان تكون منی بمنزلة هرون من موسی الا انه یس
 بعدی بنی الامم احبک حق الامم و الایمان و من ابغضک ما بغض
 الله منیة جاهلیة و حوسب بعله فی الاسلام اخطب خوارزمی شای
 در کتاب مناقب بر ولایه ابن عباس و نقل کرده که چون حضرت رساله
 صلی الله علیه و اله اصحاب را بخیر و خیر را از مهاجر و انصار با یکدیگر
 مواخات نموده و کسی را برادر علی بن ابی طالب بفرموده حضرت را
 و غضب انورده بیرون رفت و بجد و بی سبیل دست مبارک خود
 زیر سر نهاده غناب فرموده باد روی مبارکش را عیار انورده نمود
 حضرت رسول صلی الله علیه و اله و برادر فرمود و کنت جنان
 صلاح و دین که انوار تابان نبی فرموده و علی ایام و شریف
 فرموده که میان مهاجر و انصار مواخات دارم و ترا با یکی از ایشان
 برادر من ختم ایارضا ندیده که نسبت بمنزله هرون من موسی را

آنچه را که لا بنی یعرب پس فرموده که ای علی هر که دوست دارد تو را در دنیا
 و آخرت طاعت کن و بگو و بگو و بگو از همه مکاره منصوره عقوبات
 و سزا و عقوبت که دشمن دارد بر ایمینه جاهلیت فرموده بعل اسلام تمام
 شغور و ابن طاووس حسن قدس سره در طریف روایت مذکوره آن
 شایع فی این مقام را نقل کرده و روایت و زیادت یا نه حضرت سید
 المرسلین دست مبارک را مؤمنین گفته و او را با لای بر سر نهاده
 اصحاب او را و بگوید پس فرمود که اللهم هذا منی و لانا منه الامنه
 بمنزلة هرون من موسی الا انکنت و لاه فی الایام و در کشف الغم
 نیز حدیث مذکور را روایت ابن حنبل را نقل کرده و آنچه ابن
 طاووس روایت کرده از آن نقل کرده مذکور این کلام را احترام که
 ما تقرب علی قریب العین فایسته عن خطیب فقال یخرج یا ابی الحسن
 اصحت مولای و موسی کلام و حق نیست که ایراد حدیث شریفه لانه
 تمام دارد بر مکان و رتبت و منزلت امیر المؤمنین صلوات الله
 علیه و عز است از آنکه در حق او لا حضرت با تمام غایت رسید
 و بر روی و رفعت او بزرگوار علی الشیخ و سلطان و سلک نسبت صادق
 میان خود و شاه ولایت با وضع منقبتی برادر فرموده و شایسته حضرت
 را با برقع مرتبتی بخیر و عام نموده بچون در آیه سلمان فرموده که
 سلمان منا اهل البیت و سلمان از بعضی مرسلات برادر و الا
 سوره و کوی مبارکات از اصحاب سید کایات بوده یا برین
 حاتم البقی بنی در و رب منزلت سید الوصیین گفتا که کلام تناسخ
 نظام است منی فرموده و بفرموده و انما منه علی علی و انما
 سلمان کذا و بگوید و مرید خود و رسانیده چه دالست بر آنکه
 هر یک از ایشان اصلند همان و بگوید و انما از منزلت هم اند و حدیث

تجاهه زكيا فلهذا كان حقيقا وانه بعدا لغايات وخليفه وقام مقام
واحييا لاتباع الارام الاكلام وروايات من علي بن ابي طالب استهجنوا
زمان موسى هرون بنو ونعم ما قبل كرم من رسول الله صلى الله عليه
هم وروايات او تروا دوى بصرى وكمايت سوال سكر وكمرا فاعلم
بنت اسد ورسول الله صلى الله عليه وآله واما ما رواه او وتلقا من حضرت
صلى الله عليه واله بياريت انك انبلك مويدي مقاميت ومصرح
كلام وتصح نبي الله الله بلطفه الخفي وكتاب دالعين ذكر كرمه
كه معنى واخره في امرى كه در كلام موسى كليم هم واقع شك انت كه
واشرحه في ابلاغ النبالة الى قوله وجعل حضرت خاتم بعد
الاحلا حظه تصديق خاتم مقام استيفاء وفارقت وخلافتا
ولايت فتروده كمالهم ان اخي مني سالك قتال ريت اشراج في صلوات
الى قوله واشره في امرى ليس عاى اخفرت الزين عباريت همان تبليغ
رسالت بائيد وكولا على كليم لما حصل ابلاغ وكالدين الى يوم الدين
فلهذا المنزلة الجليلة التي فاقته المنازل في العالمين وهي الخلافة في
الحق وبعدا لو فاستنتهي كلامه ودين هكاهم دفع دغدغه قاضي
عصدي وميتوعان قناها وشد ظاهريه شوق كه امير المؤمنين
موجب نص من كرم وروايات حقيق حضرت سيد النبي امام مرقن
الطاعة بوجه وغيره في اقتياد اولي الجب بوجه وما في شرف عمرى
تا بيان ان تايد حضرت رسالت ودين جلت قصورى وعلا
وامامت حضرت عبيد ودر كشف الغم ينز بعدا زقلان حديث
انت مني بمنزلة هرون من موسى نصري تنبيه من كرم كرمه و
افاده بوجه كه انظر الحق من اختلافه واما بان من منزلته منه كليا
طروى هم واستغنى النبوة ليحقق ما عداها من الاحكام التي كانت

الطريق من موسى في قوله تعالى الخلق في رجب على كرم كرمه
من علي بن ابي طالب التي استغنىها ودين فضيلة ما شارك فيها الخلق
من البشر ومنقبته فاقها من ربي ومن غير ربي من ربي عيوب
التي ارجع والمير ومكانه من كرمها على فاستغنى من كرمه وروايات احمد
بن حنبل ورايت كرمه ان عمر بن عباد كه عبد الله عباس كرمه سميت
عنه على بن ابي طالب وروايات عباد الله واخر رسول الله وانا الصديق
الاكبر لا يتو لها بعدى الا كاذب عفر ولقد صليت قبل انما ولسيع
سميت مني بشيعة من حضرت امير المؤمنين صلوات الله عليه كه منزه
ومقام صباهات بر اصحاب سيد كايانت كه من كرمه خذ وبرد
رسول محمدي ومن صديق كرمه وشيعة روز عشره كرمه غير ان من بار صفا
عليه رايت معاخرت بلا خازد مقري وكذا يست ودين ما زكرا روم
يا بينه رختا قبل ان ساي بر يا طيفت سالي صلى الله عليه وآله والها المعص
الحديث الرابع والعشرون وروى الخطيب الخازن في الشافعي ايضا في هذا
ان رسول الله صلى الله عليه وآله اخي من المسلمين ثم قال يا علي اني اخي
وانت مني بمنزلة هرون من موسى غير انه لا بى بعدى اعلات يا علي انت
اول من يدعى يوم القيمة يدعى في فاقهم عن من العرش في ظله فاقى
حالة خضره من جلال الجنة الا وان اخبرك يا علي انت مني اول الامم
يوم القيمة ثم انت اول من يدعى لقرابتك مني ومنزلتك عندي ودين
اليك لو اني وهو لواء الحمد فتسير به بين الساطين ادم وجميع الخلق
يستفلون لوراى يوم القيمة وطوله مسيرة الف سنة سنة يا قومه
حمراء قضيبه فضة بيضاء رحيه ذرة خضره وله ثلث ذوايب
نزد ذوايبه في المشرق وذوايبه في المغرب والثالثة وسطا السما وكنت
عليه ثلاثة اسطر الا والسم الله الرحمن الرحيم وانك في الحمد لله رب العالمين

قال لهم يا حبيبي قال يا علي اخرج المصحف فاما اطعمت الشمس قلوبها
 الاسلام عليك ايها الشمس فلما فعل ما امر به قالت الاسلام عليك يا
 اولك يا اخي يا ظاهر يا باطن يا من هو بكم كل شيء علم قال
 فمضت الصفاية وقالوا يا رسول الله بالاسم قلت لنا الاول فالا
 صفات الله قال نعم ذلك صفات الله وهو الله وحده لا شريك
 له يحيى ويميت وهو حي لا يموت بيده الخير وهو على كل شيء قدير
 قالوا انها بالناسم الشمس تقول لعل هذا صار علي ربنا فبعد قال
 استغفر الله ثم يقول الله اما قولها يا اولك فيها ولمن ان يفر
 صدقني ولما قولها يا اخي من يورثني في الجدي واما قولها يا ظاهر
 فهو الله الظاهر بين الله بالتيقن ولما قولها يا باطن فانه والله
 باطن بطنه على ما تافقها يا من هو بكم كل شيء علم فمضت بقية
 ما علمني ربي شيئا الا علمته عليا وانه بطرق الاسماء اعرف بها من
 طرق الارواح يعني سلمان فارسي قد برز الله رصحه ورايت كرهه که در
 خدمت حضرت رسالت پناهي صلي الله عليه واله بزي فيه صبح اف
 نمودم چون انحضرت از نماز جماعت فارغ گردید برخاسته و مجددا
 بنور روی مبارک منور ساخته احوال حضرت امیرالمومنین صل
 پر سید انزور در جواب حضرت پیغمبر صلی الله علیه واله گفت نیک
 لبیک یا رسول الله فرمود ای علی بن ابی طالب که شد از نماز و صلات تو
 بدو صفات ظاهر سلام و قریب متولدت و مکانی که نزد حضرت غریب
 داری بهایمان تا بر فرمودم یا حبی فرمود که یا علی مصحف
 مسجد رفته چون اثنا عشر کتاب سلز جیب اتق شرقی بر خواند
 او را غنا طلب ساخته بگو که اسلام عليك ايها الشمس يا من هو بكم
 حبيب الامم خاتم النبيين چون به افتاب سلام کرد افتاب بقدت

ب

للمصطفی قال يا علي اخرج المصحف فاما اطعمت الشمس قلوبها
 اولك يا اخي يا ظاهر يا باطن يا من هو بكم كل شيء علم فمضت
 الصفاية وقالوا يا رسول الله بالاسم قلت لنا الاول فالا
 صفات الله قال نعم ذلك صفات الله وهو الله وحده لا شريك
 له يحيى ويميت وهو حي لا يموت بيده الخير وهو على كل شيء قدير
 قالوا انها بالناسم الشمس تقول لعل هذا صار علي ربنا فبعد قال
 استغفر الله ثم يقول الله اما قولها يا اولك فيها ولمن ان يفر
 صدقني ولما قولها يا اخي من يورثني في الجدي واما قولها يا ظاهر
 فهو الله الظاهر بين الله بالتيقن ولما قولها يا باطن فانه والله
 باطن بطنه على ما تافقها يا من هو بكم كل شيء علم فمضت بقية
 ما علمني ربي شيئا الا علمته عليا وانه بطرق الاسماء اعرف بها من
 طرق الارواح يعني سلمان فارسي قد برز الله رصحه ورايت كرهه که در
 خدمت حضرت رسالت پناهي صلي الله عليه واله بزي فيه صبح اف
 نمودم چون انحضرت از نماز جماعت فارغ گردید برخاسته و مجددا
 بنور روی مبارک منور ساخته احوال حضرت امیرالمومنین صل
 پر سید انزور در جواب حضرت پیغمبر صلی الله علیه واله گفت نیک
 لبیک یا رسول الله فرمود ای علی بن ابی طالب که شد از نماز و صلات تو
 بدو صفات ظاهر سلام و قریب متولدت و مکانی که نزد حضرت غریب
 داری بهایمان تا بر فرمودم یا حبی فرمود که یا علی مصحف
 مسجد رفته چون اثنا عشر کتاب سلز جیب اتق شرقی بر خواند
 او را غنا طلب ساخته بگو که اسلام عليك ايها الشمس يا من هو بكم
 حبيب الامم خاتم النبيين چون به افتاب سلام کرد افتاب بقدت

عالم

صفت و الحی علی فیما ذکره فلینظر الی علی بن ابی طالب خوارزم
 سنانی در مقام نقل کرده از بعضی بنده عرض می شود رسالت نباهی
 صلی الله علیه و آله که هر که خواهد که نظر کند و به بیند آدم را در مرتبه
 علم او و نوع را در تقوی او و برهم را در خلعت او و موسی را در هیبت
 او و عیسی را در عبادت او پس باید که نظر کند بیانات احدی از صفات
 علی بن ابی طالب فقد ثبت له علی السلام ما ثبت لهم من هذه الصفات
 المحمودة واجتمع فيه ما تفرق فی غیره **بیت** هر چه بخواند چنان داده اند
 قسمی یکی تر از آن داده اند هر چه بنامش در این جمله ترا
 زیادت بر آن و آن گمان علی السلام متصف با هذه الصفات و آن
 قدر شایسته او و المیز من الرسل و کمالهم کاشه لاعداء به فکیف بخور بعد
 سوت النجوم ان بخار حجاب حضرت الهیاته و بی فی غیره صلی الله
 علیه و آله من هو اقرب منه درجه و کیف نیقاد الی علم الانبیاء
 الاشراف حسب انبیا اللادون فی ذلک کلمه و در صحنه نفوی بروایه
 ابی الجراح نقل کرده از رسول خدا که من اراد ان یظهر الی آدم فی علمه و
 الی نوح فی فهمه و الی یحیی بن زکریا فی زهره و الی موسی بن عمران
 فی بقیته فلینظر الی علی بن ابی طالب یعنی هر که خواهد که نظر کند آدم
 در علم او و نوح را در فهم او و یحیی بن زکریا را در زهره او و موسی بن عمران
 در زهد او و به بیند موسی را در ریاضت و هیبت او پس باید که
 نظر کند علی بن ابی طالب و در مقام و یتخلل در می شود و راست بروایه
 حارث بن عوف صاحب دایت امیر المؤمنین علی السلام که بلغنا ان النبی
 صلی الله علیه و آله و سلم کان فی جمیع مناجیاه فقال لا اذکم اذ
 فی علمه و نوحا فی فهمه و ابرهیم فی خلقة فلم یکن باسرع من اطلع
 علی علیهم فقال لا یزکوا رسول الله اذت رجلا یثقله من الرسل

خرج هذا الرجل من عو یار رسول الله قال فیهم لا یقره و یا ابی بکر قاله
 الله و رسول الله اعلم قال علی بن ابی الحسن علی بن ابی طالب قال ابی بکر خیر من
 یا ابی الحسن و این مثلک یا ابی الحسن یعنی چنان یار سید که پیغمبر صلی الله
 علیه و آله در میان صحابه فرمود بنما می فرماید آدم را در علم او و نوح
 را در فهم او و ابرهیم را در ریاضت و هیبت او پس باید که نظر کند بیانات احدی از صفات
 علی بن ابی طالب فقد ثبت له علی السلام ما ثبت لهم من هذه الصفات
 المحمودة واجتمع فيه ما تفرق فی غیره **بیت** هر چه بخواند چنان داده اند
 قسمی یکی تر از آن داده اند هر چه بنامش در این جمله ترا
 زیادت بر آن و آن گمان علی السلام متصف با هذه الصفات و آن
 قدر شایسته او و المیز من الرسل و کمالهم کاشه لاعداء به فکیف بخور بعد
 سوت النجوم ان بخار حجاب حضرت الهیاته و بی فی غیره صلی الله
 علیه و آله من هو اقرب منه درجه و کیف نیقاد الی علم الانبیاء
 الاشراف حسب انبیا اللادون فی ذلک کلمه و در صحنه نفوی بروایه
 ابی الجراح نقل کرده از رسول خدا که من اراد ان یظهر الی آدم فی علمه و
 الی نوح فی فهمه و الی یحیی بن زکریا فی زهره و الی موسی بن عمران
 فی بقیته فلینظر الی علی بن ابی طالب یعنی هر که خواهد که نظر کند آدم
 در علم او و نوح را در فهم او و یحیی بن زکریا را در زهره او و موسی بن عمران
 در زهد او و به بیند موسی را در ریاضت و هیبت او پس باید که
 نظر کند علی بن ابی طالب و در مقام و یتخلل در می شود و راست بروایه
 حارث بن عوف صاحب دایت امیر المؤمنین علی السلام که بلغنا ان النبی
 صلی الله علیه و آله و سلم کان فی جمیع مناجیاه فقال لا اذکم اذ
 فی علمه و نوحا فی فهمه و ابرهیم فی خلقة فلم یکن باسرع من اطلع
 علی علیهم فقال لا یزکوا رسول الله اذت رجلا یثقله من الرسل

ظهور معلومه فاشهر من الصباح واسير في الافاق من سرمد الى ارج وانشا
 بآيات الله في الدلائل التي لا تحصى على كونهم لهم الوحيات به لا يحيطون بها
 الاكثية في الطوى الجيدة ودرهمي كنهه اندك نزهت في الامام طه الله
 وبعثنا من كالاته المتوهم وحوى العلوم عن النبي وراثة من اليعاقبة
 وكما علمه مودع وهو الويلة والنجاة الى المورى رجعت فلو هم لم
 المجمع وشيخ مفيد قد سره درويزة الواعظين برعاية اصنع بن بانه
 دوايت كرهه كه چون شاه ولايت برسته خالفت متمكن كرهه خطيه
 فيصه اذ انزه اظهار علوم غير متناهيه خود ظهور وكنيت لولاية
 من كتابه لعمري وجل الاخبار كما كان وبما يكون وبما هو
 كتاب الديويم القيمة وهذه الافة بحواله ما يشاء ويثبت وعند امر
 الاكث كتاب يعنى كحق سبحانه در قران مجيد غير مودع كه بحواله الله ما
 يشاء ويثبت كه معنى ان لاجست بحواله اشياء وروح محفوظ ويثبت غير
 ان در ان هر بيه من ثمار اخر ميزان جميع وقايح ماضيه از يد ما فرشت
 ناهي الادب جميع سوانح مستقبله از يد زمان ناهي افاض وينا ودر بعضي
 كتب ذكر يافته كه وفقى كه دريائى معارف والخبرات مثلا طم كشته
 رشتنا سوانح ان بيا كذات سوانح قدس ومقومان جوامع انى بسيد
 هر مقبل ان ان هجره وهر صاحب دي بر شخه فاي كشته زبان بالاعتقاس
 مظهر كلام معجز نظام سلوى في عباد ووالعرش شده بوجهر بل بهجودت
 اديين مصور كرده در مقام استفسار كيفيت مراتب عليه ان منيع
 معارف جليلة فضيلة باين عنوان مستكمل شده كه هاتعلم ما في السموات
 والارض وما بينهما وما تحت الثرى قال نعم جبريل كه ان تلاوته قدي
 ان منيع افاده بود در مقام استفادة فرموده كه وافتت خفيه مقربة
 كه كرميه ان الله عندك علم الساعة وينزل الغيث ويعلم ما في الارحام

عنه

عنه بقوى نفس باي اذ فرمودت صبيحت السبت ودر بخراين علوم بشريه
 اندام يافته ودر مناجاة اسرار الهي بقدر اختصاص علوم وراف منظر
 است در سلك علوم مرتقى النظام يافته بالزخمة عوارض حضرت
 كرميه فرموده كه امور خمسة مذكورة في دوران رشتة منظومه منتظم
 است فقال جبريل عليه السلام فان لا فرق بين علمك وعلم الله فرموده كه علوم
 الهيبة از مقتنيات ذات احدية است وحوارف مرتقى به بوساطت
 مراتب مصطنوعة اذان مكشوب وبنابرين اشراك در جميع مقامات
 علميه بيده وبنابن خالق البريه بالافتراق كيفيت قاذح رتبة وبنابن خفا
 بود وبقدر انصاف ايرى حال جبريل عليه السلام ان حضرت سوانح خود كه جبريل
 در كلام طرف از مكنه سوانح به يار صيته متمكن است حضرت بعل از ملا
 اطراف قبه خضر واقفا ذكره عنك كه بيك طرفه العين منظوم نظر جاتي انا
 شده بود باعقاد ساير اوسوله اسارت غره بر وجهي كه حاضرين
 مجلس ذلك تدوين انكثت تحت يد زمان تفكر كرميه الخضرت بعد ان
 تعجب جماعت قبل ان يفتي في الحظرة تامل اجزاء سوانح واد صيته
 وما بينه من سوانحها الا في هذا المقام فرمود حديث مروى ل حضرت
 بنابي صلى الله عليه واله كه ان الله انزل علي كتابا ياتي وامرني ان ابين للناس
 ما نزل اليهم ما خلا علين ليطالب فانه لم يجمع اليه ان لان الله جعل
 مصاحبه كفايا حتى ودر ايتيه كذا ياتي مودع تمام وموضع مراد است و
 الى هذا المعنى اشار ابن ابي الحديد بقوله علام اسرار الغيوب ومن له خلق
 الزمان ودارت الاملاك هو الموهوب النبوي لا اله الا هو ولا تقبله اشياء
 واكرجه حضرات امته اثني عشر صلوات الله عليهم باجمعهم عارف كرميه بديان
 وواقف رموز اسماء في عالمه وبعال عوالم علوي وسفلي انك مراد است
 علوم مرتقى ودرجات متصاعده مترب كشته كه بر سنان اختصا

ما اريد يقينا مقارن كرمه جنانچه در ما تقدم حديثي صحيح
 طيقا اين مدها دتم زده كلك بيان كرمه موهوب لولي الله
 حبه امان و معرفته ايمان اية الله و اية الحق و سانه و سانه
 و لولي الله و لولي النبي و حجة الله و حجة النبي لان فضل من فضل النبي
 مكسوب و هو من الله طيب و موهوب و حجة بهم دين الله و دين
 النبي مكسوب و هو من الله طيب و موهوب و حجة بهم دين الله و دين
 و كلكا علت منافقه و حجت مرا بته فهو جزء من منافقه ابني
 المختار و عدول من بحر علمه الزخار و مير سيد شريف در شرح
 موافقت آورده كه على مرتضى دو كتاب داشته كه يك مجازي موسوم
 بوده و ديكرى بجامع كه جميع وقايع عالم ازان استنباط قرآن
 عز و من و مصر و في ازان ديدم كه احوال ملوك ازان و احوال ازان
 استخراج كرده بودند و بصفت ميوست كه حضرت صادق ع فرموده
 كه علمنا عايم و مبرور و نكت في القلوب و فقر في الاسماع و
 ان عندنا جفر الاحمر و الابيض و مصحف فاطمة عليها السلام و ان عندنا
 الجامعة فيها جميع ما يحتاج الناس اليه جميعا في تفسير كلمات الله
 سوال غنود فرمود كه عايم علمت سبلح مستفله و مبرور علمت
 بوقايع ماضيه و غرض از نكت في القلوب الهامست و مقصود از
 فقر في الاسماع كلام ملائكه كه بعد از روية ذهاب باسماع كلكا
 ايشان احتضا ص يافته ابرار ما جفر اخر طريفيت كه سلاح مقد
 حضرت بنوي صلى الله عليه و اله در امنت و حضرت مهدي انا
 انا برون آورد و اما جفر ابيض طريفيت كه نور تو موي
 و انجيل عيسى و زبور داود و ساير كتب الهييه در انجاست و اما
 مصحف فاطمه كتاب است اسماني كه موحيتا كتابه سده و قابل

قرآن و تبيان حلت حضرت رسالت صلى الله عليه و الهجهت
 بوطيق حضرت فاطمه عليها السلام جبريل بان قول فرود و جبرائيل
 بون و كتاب شاه و لايت صلوات الله عليه اتمام يا فتد و
 ان مستخلصت بر جميع امور ملكي و ملكي و عنصري و مخرجي از حق
 بدملايد و نام ملوكي كه تا قيامت بر سر سلسلت متفكر كند
 و اما جامع كتابيت كه طول مدت هفتاد و ربع است بذراع رسول
 الله صلى الله عليه و اله و انحضرت انا املا نموده و سيد الاوصيا بخط
 خود نوشته و فيها كلال و حرام و كل شي محتاج اليها انما هي
 الارش في الخلد و روايت مذكوره را محمد بن يعقوب كليني در كتاب
 كافي ذكر كرده فاربع اليه و قد ثبت في الصحيح ان العلم الافضل اولى
 بالامامة من المفضول و قد بين الله ذلك بقوله افين هدي الى الحق
 احقر ان يتبع امن لا هرب و قوله هدي الى الحق يعني الى الحق و الذي
 لا يعلمون هدي الى الحق كانت امتنا عليهم السلام اعلم الامامة بما ذكرناه
 ثبت انهم ائمة الاسلام الذين استحقوا التقم على الانام و انما
 حتى ربه الله در طريف نقل كرده كه قرآني در رساله موضوعه
 در بيان علم لطف گفته كه وقال لير المؤمنين على عليكم ان رسول
 الله صلى الله عليه و اله ادخل لسانه في فمي فاقم في قلبي الحق بايت
 العلم مع كل باب الفبايق و قال ايضا عليكم ان تبيت في و سادون
 حليست عليا الحكيم اهل تورية تورينهم و الانجيل انجيلهم و اله
 القرآن بقرانهم يعني حضرت اباي المؤمنين على عليهم السلام فرموده كه
 حضرت رسالت بنا هو صلى الله عليه و اله زبان حقاييق بيان خود را
 در دهان من كرده كتاب انرا ملكيدم و انما بخت هزار باب علم در دل
 من مفتوح شد كه ان هر بابي هزار بابي ديكر بر من مكتشف شد و في

و بحمد علوم عالم گردیم و نیز از آن حضرت فتوح است که اگر سواد
مردمان آنکه بدان نشینم هر ایزد حکم کم میان داشت و موی بسوی
نور و آیشان و میان قدم عیسی عطوق قاجل ایشان و میان اهل
حضرت رسالت بقرآن ایشان غزالی بعد از ذکر این هر دو حدیث
چنین افاده نموده که هذه المرتبة لآئنا بحجة العلم بالحق ان العلم
في هذه المرتبة بقوة العلم الذي يعني بشهه نیست که هیچکس بحد
نظمه باین مرتبه رفیع نمیتوان رسید و بدون قوت علم لدنی و اشعه
انوار سبحانی بعلوم غیر موصوره نوریه و باضل و قان مایز نمواند
کرد و هم غزالی در رساله مذکورده آورده که و كذا قال عليه السلام
حکم عن عهد موسى آن شرح کنایه آن اربعین جلالت او را نه و و رواه
في الشرح في شرح الفاتحة حتی ببلغ ذکر اربعین و غزالی و جلاله یعنی
در حدود شاه اولیا و قاطب گوشت اعطای احادیث در سنجار احادیث آن
عهد موسی میفرمود و از روی تعجب میگویند که شرح نوریه موسی با
چهار شتر بیکشدند از حضرت فرمود که اگر حق عز و علا و رسول مجتبی
صلی الله علیه و آله مراد حق سازند هائمه شرح کم در شرح الف
لام الفاتحه الکنایه و انرا چنان بیان کند که مرحل بشر باشد و بعد
از تقدیر است که هذه الكثرة و الاستعة و الافتتاح فالعلم لا يكون
الا الدنيا الهيا مساويا و این طایفه علوی رحمة الله بعد از آن کلام
غزالی در مقام ابرشا دعیا دور و کلام اهل تقلید و عناد حق افاده
نموده که افضل ما قيل شریکان ذلک جامه ذوق العقول و الاذهان تقدیم
ابوبکر و عمر و عثمان و غیرهم علی علی علیه السلام لولا جلیل الخصالین
و غلط القائلین و خبر ابرهیم قدس سرع در رساله رفد ناجیه
در بنیام باین کلام هدایت نظام افاده نموده که و اذا ثبت انه علم

الحافظ لعلوم النبي صلى الله عليه وآله وحسنه ونسبته الامير القائل
به الى العلم والحق وجب اتباعه والاخذ عنه وكان الاخذ بغير
عنه من المتنبئين له هم الغرة الناجية بالاشيعة ولا ريب ولا
شك انهم الامامية الاثنى عشرية المعقدون لولايتهم وفضلهم
ومطاعة عمته البارزين لما وردت عليهم والحفاظين لمخلفه
وهم شيعة صلوات الله عليه وعلى آله والائمة الهاديين
الحديث التاسع والعشرون روى ابو القاسم الخطيب البخاري في كتابه
منافيه عن ابى ذر قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله ردى على المؤمن
داية امير المؤمنين وامام القرى المجيبين فانهم اخذ بيك قنبيض من يده
وجعل اصحابه فاقول ما خلفوني في الثقلين يهدى فيقولون بئنا
الاكابر وصدقناه وازدنا الاصفى وفضلنا وواقنا ائمة فاقول
يدادوا امرؤ بين فيشربون شربة لا يظفان بصيها ابدا وجا امام
كالنمل الطالعة وجعلهم كالنمل لئلا يلدوا كاصواء الخ في انتقاء
وكتاب منافيه بخارزي روى في ذروايت كرده كه حضرت رسول
صه بركه برسيد من و وارد شود بكمرا كوه من رايست و علم ابي
المؤمنين وامام المؤمنين وامام القرى المجتدين و زوزايس المؤمنين
يا زمر اصحاب سيد بنياني يا شند يا ديهي يا ذرافي من
شيعيان و موليان على باخطاب عبود پرسم كه چگونه سلوك
كرديد بكنما صخدا و ائمه هدى كه درميان شما كه ائمه الهاديان
كوبيد كوكيد الكرامتا صيت كديم واصغر و اعانت من دم و با ائمتنا
منا كه كديم بپايشان را كويم كه و اروشيد بر حوض كوثر و ميراب
كرديد و هو كه شريقتي الان اب بيا شما دم هر كوتشتمه مشرد
و راي ابو قلاب ما متدا قلاب عالكتاب روشن و فوذاي بافتد

و روی احسان و انصاف ماست و هر چه در دل ما می درود در حقان یلما
 ستاره ها و دایره ها و روشن و نورانی نماید و هیچ تن که سامع علامه
 حلی است در کتاب دالالتین آورده که قال رسول الله صلی الله علیه و آله
 یخیر الله فی خلقه دایات نور الفقه دایه محمد صلی الله علیه و آله فاقول
 ما فعلت بالتقلید بعدی فبقولن اما الاکبر فبقولنا و احرقنا و اما
 الاصغر فبقولنا و عادینا فاقول ردوا ظلمنا و مظلومین مسوده
 و جوهر هم ثم ترد علی دایه و بگویند هذه الامه فاسالهم ما فعلتم بآ
 التقلید بعدی فبقولن اما الاکبر فبقولنا و عصبنا و اما الاصغر
 فبقولنا و عادینا فاقول ظلمنا و مظلومین مسوده و جوهر هم ثم ترد
 علی دایه سامری هذه الامه فاقول ما فعلتم بالتقلید بعدی فبقولن
 اما الاکبر فبقولنا و عصبنا و اما الاصغر فبقولنا و عادینا فاقول
 ردوا ظلمنا و مظلومین مسوده و جوهر هم ثم ترد علی دایه فتعالی
 معارضه و سر الخواجه و احقرین فاسالهم ما فعلتم بالتقلید فبقولن
 اما الاکبر فبقولنا و عصبنا و اما الاصغر فبقولنا و عادینا و احقرین
 فاقول ردوا و اروا مرویتین مبینه و جوهر هم ثم ترد علی دایه امام
 المحققین و خاتم الوصیین و سید المومنین فاسالهم ما فعلتم بآ
 التقلید بعدی فبقولن اما الاکبر فبقولنا و عصبنا و اما الاصغر
 فبقولنا و عادینا فاقول ردوا و اروا مرویتین مبینه و جوهر هم ما
 حصل روایتی که کوره است که حضرت رسالت صلی الله علیه و آله
 فرمود که در روز قیامت پنج دایه در کنار حق تعالی بر سرند که
 چهار دایه ابوبکر و عمر و عثمان و ذی النثریه باشند باقی توابع صانعه
 مصلیه که در ظل او شفاعت مال اهل ضلالت که جای گرفتن باشند
 مریض صاحب هر بایت سقر الکرم که بعد از من با کتاب خدا و ائمه

نفس

هذه حلیه و عجله عمل خود دید و چه وجه سواد که بر هر کدام که بنید
 که با اکبر بخواند بنویسد و با اصغر عدالت و روزی که بر تویم که دارد
 شود بر زمین حوض عالی و نشسته بایند با رویهای سیاه ظلماتی و
 دایات دیگرهای ستاره ولایت و اصحاب هدایت باشند چون طریقه
 ایشان با تقلیدین سوال کنم که بنید که را تا مع شده اطاعت نمودیم و اصغر
 اعانت نموده بفرست داریم و با دشمنان ایشان صفات نمودیم تا خود را
 فدای ایشان ساختیم و مهر مهر دو دوستی ایشان بر دل بجا نهادیم
 پس ایشان را که بر که وارد شوند برین حوض عالی و سیر بر که برین حوض
 و رویهای سفید اندازی و محمد بن یعقوب کلینی در کتاب کافی ایشان
 مرفوعه حضرت صادق علیه السلام نقل از حضرت رسالت نبیا ص
 کرده که مثل لایمونی فی الطین و علیهم اسماءهم کاعلم ادم الاسماء کلها
 فمر باصحاب لایات فاستغفرت لعلی و شیعته ان ربی وعدنی
 فی شیعه علی حمله قبل و رسول الله و باقی قال المغفر لمن اذعن
 عنهم وان لا یفاد صغیر ولا کبیر و هم بنی الدنیا و حسان
 یقی همه امت مراد و حیثی که کل ایشان را بخیر میفرمودند و برین
 عرض کردند و هه اسمای ایشان را بمن تعلیم دادند همچنان که ابی
 البشر آدم صقی با تعلیم خدا سمانند و در آن روز اصحاب را بایت بر
 من گذشتند و بر سر بر جیشته ایشان مطلع گردیدم و بجهت
 علی و شیعیان و محبتان او که در ظل دایه هدایت انبیا مجتمع بود
 استغفار کرده امر بر ایشان را از انظار الخطایا استغفار نمودم و حضرت
 عزت در باره شیعیان شاه ولایت یک خصلت بمن کرامت
 نمود گفتند یا رسول الله انما فعلت کما است فرمود مغفرت معا
 ایشان و عدم مواخذه ذنوب صغیر و کبیر ایشان و تبیل

بشارت

همه سیات ایشان بحسنات در روز محرمات و تصدیق ایشان
ایه و ایه دایم او و لک بید الله سیات هم حیات غایه و صوح
دارد سیات برین شیعان حضرت امیرالمومنین و عثمان غنی
معصومین و ده کام نوب لا نفع ناله و لا یوتون الفاعلین معذرتهم
بر مسند حیات و حقیقت سیات بلیتد یل ان بحسنات معتمد باشند
وان فعلوا ما فعلوا کما سنبتن انشاء الله فی الکلم و در کتاب بجا
الدرجات مذکور است که عزالدین جعفر عن ابائه علیه السلام قال قاله
فی رسول الله ص ان امتی عرضت علی عناد المذاق فكان اوله
من امن فی و صدق علی بن ابیطالب و هو الصدوق الا کبر یعنی عام
بحق ناطق جعفر الصادق ع اذ ابای کلمه نقل کرده که حضرت
صلی الله علیه و آله فرمود که در روز قیامت امتی بر من عرض
کردند و اول کسی که از عاف نبوت و فضل یقین داشت من بود علی بن
ابیطالب بود و او صدیق اکبر است و شیعین بودند حضرت صلوات الله
و سلامه علیه **الحديث الثانی والعشرون** روى الشيخ الجليل الاحمد بن
علی بن ابیطالب فی احتجاجه عن العثم بن مویبه قال قلت لابی عبد
الله ع هوال یوم حدیثی فی معراجهم انه لما امری بر رسول الله ص
رای علی العرش لاله الله محمد رسول الله ابو مکر الصدوق فقال
سبحان الله غیر ما کل شیء حتی هذا قلت نعم قال علی لاله الله عز وجل
لما خلق العرش کتب علیه لاله الله محمد رسول الله علی و لاله الله
و لما خلق الله عز وجل الماکب الله عنهما لاله الله محمد رسول
الله علی امیرالمومنین و لما خلق الله عز وجل الکبری کتب علی قوامه
لا اله الا الله محمد رسول الله علی امیرالمومنین و لما خلق الله عز وجل النور
کتب فیہ لا اله الا الله محمد رسول الله علی امیرالمومنین و لما خلق الله

عز وجل

عز وجل انما کتب علی محمد لاله الله محمد رسول الله علی امیرالمومنین
و لما خلق الله عز وجل جبریل کتب علی جناحه لاله الله محمد رسول الله
علی امیرالمومنین و لما خلق الله السموات کتب فی انکافها لاله الله
محمد رسول الله علی امیرالمومنین و لما خلق الله عز وجل الارضین کتب فی
اطرافها لاله الله محمد رسول الله علی امیرالمومنین و لما خلق الله عز وجل
و جلاله کتب فی رؤسها لاله الله محمد رسول الله علی امیرالمومنین
و لما خلق الله عز وجل القمر کتب علیه لاله الله محمد رسول الله علی
امیرالمومنین و لما خلق الله عز وجل الشمس کتب علیه لاله الله محمد
رسول الله علی امیرالمومنین فاذا قال الحدیث لاله الله محمد رسول الله
علی امیرالمومنین شیخ الفرفه الناجیه احمد بن علی الطبرسی قدس سره
در کتاب احتجاج بر روایتی که بن مویبه نقل کرده که کتب بر من حضرت
صادق صلوات الله علیه و آله رسایند که عافین میگویند که چندی بعد
المسلمین را عروج بر معراج افتاد و دید که بر ساق عرش عظیم بر منوست
که لاله الله محمد رسول الله ابو مکر الصدوق الا کبر حضرت صادق ع
متعجب شدم فرمود که سبحان الله محمد جبریل را تغییر دادند حتی الجبریل عرش عز
نعم قدر است نکاشته پس فرمود که جبریل را نه چون اچا و عرش خود برآ
نویشت که لاله الله محمد رسول الله علی امیرالمومنین و چون خلق
اب فرمود و رجاء و یکن عروق من مساحت که لاله الله محمد رسول الله
علی امیرالمومنین و در حدیثی که کبری از بن بر تمام ان ثبت فرمود که لا
اله الا الله محمد رسول الله علی امیرالمومنین و خدا می که لوح را خلق نمود
بر ان فرشت که لاله الله محمد رسول الله علی امیرالمومنین و چون
اسما را بر او فرمود بر پیشانی او مرقم نمود که لاله الله محمد رسول
الله علی امیرالمومنین و در زبانه جبریل را کتب عدم بعضه و وجود

بر سر دال بالیجا او فرشت که لاله الله محمد رسول الله علی امیرالمومنین
و جبرائیل خلقی اسماء در اطراف آن نشست فرمود که لاله الله محمد رسول
الله علی امیرالمومنین و بعد از آن چادر از زمین و اطباق از زمین نازل شد
که لاله الله محمد رسول الله علی امیرالمومنین و چون چادر نازل شد
را در سلك مكنونات کشید بر سرهای کوههای رقم فرمود که لاله الله
محمد رسول الله علی امیرالمومنین و چون فرموده را از پندای مردم بپوشید
و جود آورد بران نکاشت که لاله الله محمد رسول الله علی امیرالمومنین
و حرف از ادب و کتاب و خلعت نبرد وجود پوشید بران رقم فرمود
که لاله الله محمد رسول الله علی امیرالمومنین بنابرین هر یک مومنین که
بگفتی لاله الله محمد رسول الله مبادرت نمایند از دست که انرا بفرست
شریفه علی امیرالمومنین تمام کرد و در خصایص المولویه بر او نشان
هتاس نقل کرده که لما هبط آدم الى الارض صنع خاتما فنقش عليه محمد
الله علی امیرالمومنین یعنی در صحنی که آدم حکم الهی از حیط افلاک بر کن
خاک آمد انکشتی ساخته در آن نقش نمود که محمد رسول الله علی امیرالمومنین
و علامه علی المرتضی در کتاب الحج الحق ذکر کرده که در روی الحجر رانده قال
رسول الله صلی الله علیه و آله و آلعلم الناس منی محمد علی امیرالمومنین ما انذریا
افضل منی من بعدی ادم بین الروح و الجسد قال الله عز وجل فاذا اخذت
ذلك من بعدی ادم من ظهورهم ذریتهم و انزلهم علی انفسهم است بریکم
قال الله لانه یلی بقا کبارک و تعالی انارکم و محمد بنیتم و علی امیرکم
یعنی اصل سنت از حضرت رسالت صلی الله علیه و آله و آیت کرده اند که
ان حضرت فرمود که اگر مردمان میل داشتند که درجه و قوت علی بن ابی
طالب با امیرالمومنین ملقب شد انکار او میفرمودند پس باید که هنوز ندیم
مهاویق نشده بود که حضرت از رویه اراده نمود که از در پیش او اخذ میشا

نموده بود و هند بر بویست الهی و نبوت حضرت رسالت پیامی و امیر
المومنین علی بن ابی طالب را با طیب ساخته فرمود که است بر یکم کشید
بلی اخین است برایشا خطاب نمود و فرمود که انارکم و محمد بنیتم
و علی امیرکم و در کتب بر طایفه ساجد بر او راست که قال الله تالی
جبرائیل علیکم اسمی امیرالمومنین قال الله تالی سماه و هكذا انزل
فی کتابه و اخذتک من بعد ادم من ظهورهم ذریتهم و انزلهم
علی انفسهم است بریکم و ان محمد رسول الله علی امیرالمومنین
و در حج الحق علی مذکور است بر او با طیب خیار زی و باقی از این خود
که قال رسول الله صلی الله علیه و آله تالی ادم و نزع منه من روحه عطس
ادم فقال الله تالی و اوحی الله الیه محمد بنی عبدی و عزیزی و جلالی لولا
عبادت او بران ان خلقها فی الدنیا ما خلقتک فقال الاهی فیکون
منی قال نعم یا ادم ارفع راسک و انظر فرغم راسه فاذا امکرت علی الامر
لا اله الا الله محمد بنی الرحمة و علی معتمد من عرف حق علی و طاب
و من انکر حقه لعن و ضارب اقصی بعزیز و جلالی ان اوکل الجنة من طاعه
وان عصانی و اقصی بعزیز ان اوکل النار من عصاه و ان اطاعنی یعنی
حضرت رسالت صلی الله علیه و آله فرمود که چون حق سبحانه و تالی ادم را خلق
و نمود روح را بر او در هود که عبارت از با صد سیالست و در جمیع بدن
او در او و ادم علیه السلام عطسه نمود و گفت الحمد لله حق سبحانه و فرمود که
ای ادم بغزت و جلاله و ادم که اگر بجهت وجود و بندگی بر یکم می بود
که اراده ایجاد ایشان نموده می باشد که دنیا و ما فیها بطریق ایشان
خلق تمام هرگز نماند ابراهیم ادم گفت خدا و ان هر دو بندگی بشود
نزد من پیدا خواهد شد خطاب رسید که بلی نظر بالان تا نام نای
ایشان را به بنوی و قرب مکات و منزلت ایشان بر ابراهیم بیابانکست

دیکه بر عرش الهی بکفت که لا اله الا الله محمد رسول الله علیه و آله و سلم
 قدینت بگفته که هر که معرفت بحق حق که بنده بزرگوار است بدارد و ایمان
 منزه من الطاعة داشته معتدای خود نشناسد و خدا را که بگفت باخته
 معنوی و رستگار کرده و هر که انکار کرده او را حلیفه اولی و سلطان حق قرار داده
 مقام مملکت و زمام کار کرده و قسم نیز و حلال کرده که هر که انکار کند
 علیه و آله باشد و او را امام و مقتدا داشته داخل سادام او را بیست و شش مرتبه
 و اگر چه عصیان من و زیدین باشد و او را و فرایمی مرا مطیع و منقاد بنویزد
 باشد و قسم نیز و حلال کرده که هر که عصیان من و زیدین باشد و او را
 حلیفه و مقتدای نداشته دارم او را در انش سر کشی و اگر چه معصیت
 من نکرده باشد و جمیع اموال من و زیدین را از من و زیدین و از این و آن و از
 حدیث و حکایت خفیه و اسرار بجهت حکما لا یخفی من الله فی ظنونه
 اعجاب العجایب آنه منقول من هذا السنه و الحمد لله جل جلاله و من یستغفر
 مولیه و ارجو ان یخیر فی زمره داریده **الحديث التاسع والعشرون**
 روی السید السند المتأله الزکاء القاسم علی بن موسی بن جعفر الطاقی
 العلوی فی کتاب المظهر البیضاء عن صدر الامنه عندهم اخطی خوارزم انشا
 باسناده عن اسیر مالک قال علی بن ابراهیم علیه و آله و سلم
 العصر و ابطافی کوعه حتی طننا انه قد سهی و غفل ثم رفع راسه الى
 السماء و قال سمع الله من محمد ثم اوجز فی صلواته و سلم ثم اقبل علیها
 بوجهه کانه القه لیلۃ البدر فوسعها العنوم ثم جثا علی ركبته و
 بسط مرقانه حتی تلا الا الحمد بنور وجهه علیهم ثم رمی بطرفه الی الیه
 الا و لم یفقد اصحابه و لا رجلا ثم رمی بطرفه الی الصف الثالث ثم
 رمی بطرفه الی الصف الثالث یستفقدهم و رجلا رجلا ثم کثر الصف
 علی رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم ثم قال ما لای اری ابراهیم علی بن

انقار

ابراهیم الخلیفه فاحیه فی الخلق و هو یقول لیک بیک یا رسول الله
 انما و انی صلی الله علیه و آله یا علی بن ابراهیم فاما انی صلی الله علیه و آله
 المهاجر من و الاضایع من و الارض من المصطفی فقال الخلیفه علیه و آله
 ما لای یخلفک من الصف الاول فقال الخلیفه علیه و آله ما لای یخلفک
 الا علی بن ابراهیم فایت منزل فاطمه فنادت یا حسن یا حسین یا فضه فاجبت
 ثم اشد فادابها فکف من مدایک و هو یأید الی الله الحسن یا بر بنی النبی
 فالتفت فاذا انما یسط من ذهب و فیه ماء و علی من یل فاختار المندیل
 و وضعته علی منکب الایمن و اوامات الایمال فاد الماء بیض علی کفی نظرت
 و اسفک الطمر و لقد وجدت فی لیس الزید و طم الشهد و راحة المسک المکرمه
 لا اوری من الخلق فتنیم رسول الله صلی الله علیه و آله فی وجهه و فیه الی
 صدره و قبل یابین عینیه ثم قال یا ابا الحسن الا یشک انما السطیل الخلیفه
 و الماء و المندیل من الزود من الاهی و الذی منه لك سیکما بل و الذی تمس
 محمد یدین ما لا لاسر قبل فابصا بیک علی ركبته حتی لحقت منی فی الصلوة
 اقبلونی الناس علی حبک و الله معالی و ملائکة یحییونک اخطی خوارزم
 شافعی بر یاریت اسم مالک نقل کرده که روی بنی هاشمی علیه و آله
 اله در مسجد بخار عصر اقدام نمود و رکوعی را مرتبه دراز کشید که بعضی از
 اصحاب زنجبار سید که آنحضرت عقیقه دست داده و سر کرده و بعد از
 اشتداد زمان سران رکوع برداشته فرمود که سمیع الله لکم خیرکم و نماز را
 بزودی تمام نموده متوجه اصحاب گردید و رویا رکعت چون ماه تابان
 و آثار فرج و سرور بر چهره بینش نمایان و بدو زبان منتهی و قامت
 با استقامت برافراشته و قیامی مسجد را بنور روی خود از وضو و نظرها صیحا
 صفوا و لا غایت و یک یکه صحابه را بنظرش برین خواست اما که متوجه
 صف و یم کردین ملاخطه اصحاب را بن صف نیز فرمود پس متوجه اصحاب رفت

[illegible][illegible]

بطلان شد البته برایشان ظاهر می کرد که ذات طاهر و صفات باهر
و صفات باهره ان قدر بخلق غایب و صفت بطنی و روح بطنی بر
خلافت قضا متعذر و احتیاج نیست به حضرت رسالت صمد
حقانیران سرور و ایلای عقل و ادراک در حیرت افراخته و مقتدر
ایشان که میوه که انحضرت با طهارت و سما و خالق اموال و احیای
و حضرت رسالت صلی الله علیه و آله او را مخاطب ساخته فرمود
ای میک مثل من عیسی یعنی همچنانکه میوه بجهت عدم از عمارت
عیسی که فرشته من و صافی بجهت علو و علو مکان و از ادب اسلام
بیرون رفتن و خارج بجهت عدم او عا نه امامت تو که فرزند
نصیر به عیست اعتقاد و نبوت تو از ادب ایمان بیرون رفتن و از
عزایب امور است که این معنی بر وایت اهل سنت مذکور است
روای احمد بن حنبل فرموده عن علی علیه السلام قال قال رسول الله ص
نیک مثل من عیسی البقیه الیه و حتی یقول الله و احتیه النصاری
حتی انزلوه بالمرثله التي لیت له ثم قال یلیک فی جلاله عیست
بیرطی علی السیف و بعضی جمله شایع از آن بیعتی و قال ابی
لهلک بلک یا علی یا ثقتان محبت عالم و بعضی قال و ما احسن قیل
ماذا اقول و قد حلت مناهیه عز الصفات و اضی و نه الشرف هذا
الذی جاز عن خدا تعالی و فیما و الناس فی حسن معناه و اختلف
عالی و تالی و قال الله و قفوا و کلهم وصفوا و ما عرفوا و
هو الجیسه للقد کما سمع و هو الحق الذي حارس فی وصفه الحق
و عارف روایات مذکور و بطریق ایمان مسطور و انچه شافعی
دو بیان رتبه مرتبوی در سلسله نظم کشید و هم ما قاله لوان
المرتبی ابدی جمله و لها و الخلق طرا بجداله کفی فی فضل مولانا علی

و قیوم الشک فیہ الله و مات الشاهی و لم یدری علی رتبه
ام رتبه الله چنانچه فی کس برز امت خدا برتر است علی ترفیع
نورده کنی او مستحق مقام و سوخت مرام حلیتی است که با حق
مستحق فیله در شرح دیوان حضرت امیر المؤمنین علی صلی الله
الله علیه نقل کرده معنی باین عبارت که کوفی در شرح الست
از جابر روایت کند که چون علی علیه السلام فتح خیر کرد رسولم فرمود
که لولا ان اشق ان یقول فیک الطوائف من امتی ما قال النصاری
للمیح ابن مریم لقلک الیوم فیک قولا لا یزال الایضا و من یزای
رحمک و من فضل ظهورک استشفون به و لکن حسبتک کف
مستوفانا منک و ان غیره هرون من موسی الا انه لا بی یبری
و انک تبره منی و انک تقا تل علی سقی و انک فی الاوق علی الحق خلیف
و اندا و من یرد الحق و انک لول من یکس معی و ان شیعک علی
منا برون نور مبینه و وجههم کیونون علی الخیلة جبرائی و
ان حرک حرط و سلمک سلیم و ان سر برتک سر برتک و علانیتک
علانیته محصل معنی حدیث مذکور است که حضرت سید المرسلین
صلی الله علیه و آله سید الوصیین را مخاطب ساخته فرمود که
اگر نمیترسیدم که امت من چون منم عیسی قایل به الوهیت تو شوق
امروز قضا را و مناهیه ترا شوخیان میگردم که مردمان خاک را بی
ترا و اب دست ترا بجهت حصول شفا بر میداشتند اما در فقط
تو همین کافیت که نواز منی و من انق و نیست تو بمن جوت
هر و نیست موسی الا انه لا بی یبری و معانله کنی برست و طریقه
من و وار شوی بشان چه بر حوض من و خلعت کرامت ازید
قد رت در بر کرده ملحق کردی بمن و شیعیان و عیان تو در

ووفات جنان حسباها من لا تشد ياربها في روضه
 بنشدت برضا و بغيره يا كمال سرور و علق و صلى الله عليه و على
 الهما المصطفى من **الحديث الثاني** روى الشيخ الموفق في روضه
 في روضه الواعظين عن الامام ع انه قال بعث الى ابو جعفر
 في جوف الليل ان اجب قال فتمت متفكرا فيما بيني وبين نفسي
 قلت ما بعث الامير المؤمنين في هذه الساعة الا ليليا ليعرض
 علي عليكم و لعلني اخبرته فقلت و صيتي و صيتي و صيتي
 و دخلت عليه فقال لادن مني فزيت و عندك عمرو بن سعيد فلما رايته
 طابت نفسي ثابما قال لادن فزيت حتى كادت عسر ركبته و
 قال فوجد مني راحة لمعوط فقال والله لنعمة فتى و الاصل لك قلت
 ما حاجتك يا امير المؤمنين قال يا شاكك متصفا فقلت انا في
 رسولك في جوف الليل ان اجب فقلت عسى ان يكون امير المؤمنين
 بعث الي في هذه الساعة ليليا ليعرض علي عليكم فقلت
 اخبرته فقلت و صيتي و صيتي و صيتي و صيتي و صيتي و صيتي
 فاعدا قتال الاحول و لا تفرق الا بالله سالتك بالله يا سليمان كن كبريت
 ترويه في فضايل عليكم قال فقلت لير يا امير المؤمنين قال لادن
 قلت عشر الاخرين و ما زاد فقال يا سليمان والله لآخرئك
 عديت في فضايل علي تنس كل حديث سمعته قال قلت حديثي
 يا امير المؤمنين قال نعم كنت هاديا من امة و كنت تزد في
 الابدان فان قرب الناس بعث علي عليكم و كانوا يطعمون
 و يترورون و يحيون و يدعون بالاد الشام و اني لو كنت اتي ما علي عير
 منعت الاقامة و انا جاع فدخلت المسجد لاصلي و فني ان اكلت
 الناس في غشا، بعثوني فلما سلم الامام دخل المسجد صبيان فالتفت

الامام

الامام اليهما و قال مرحبا بكما و مرحبا بمن اسمكما عن اسمهما و كان
 الوجهي ضايت قلت يا شاك ما الصبيان من النخيل قال مرحبا
 و لعلني بعثت ابيدني و قلت عليكم عير هذا النخيل فقلت لك عير هذا
 الحسن و الآخر الحسين فقلت فيها فقلت لا يخفى عليك في حديث ابي
 فتا لان اقررت عني و اقررت عليك قال فقلت حديثي و الله عزنا به
 عن حديثه قال كنتا معن و اعند رسول الله صلى الله عليه و اله اذا جارت فاطمة
 عليها السلام تنكح فقال لها النبي صلى الله عليه و اله ما يبكيك يا فاطمة قالت
 يا ابي خرج الحسن و الحسين فنادى يا فاطمة فقال لها النبي صلى الله عليه
 و اله يا فاطمة لا تبكين و الله اني خلعتكما هو الطيف بها و بك و رجع النبي
 صلى الله عليه و اله يدك الا انها فقال لاقمهم ان كانا اخذنا بذا و اخرجنا و حفظنا
 و سلمنا فتمزاجهم عليكم و قال يا محمد ان الله يقررك السلام و يقول لا تخزن
 لا تقم لها فانها فاضلات في الدنيا فاضلان في الآخرة و ابوها افضل
 منها هما نجا في خطيئة بني النجار و وى و الله بها ملكا قال فتا
 النبي صلى الله عليه و اله فزحوا معه احبا به حتى انرا خطيرة بني النجار فاذا
 بالحسن معا فتا الحسين عليهما السلام و اذا الملك لمولهما فتا قمر من احد
 جناحيه تحتها و غطاها بالآخر قال فقلت النبي صلى الله عليه و اله تعاليل
 حتى انتهت فلما استيقظا حمل النبي صلى الله عليه و اله الحسن و حمل جبريل
 الحسين فخرج من الخطيرة و يقول والله لانه فمك كما سرفك الله عز وجل
 فقال له ابو بكر و اولى احد الصبيتين تاحفة عندك فقال يا ابا بكر نعم
 الحاملان و نعم اركبان و ابوها افضل منهما فخرج حتى اني اباي المسجد
 فقال يا اباي اهل علي بالاناس فتادى منادى رسول الله صلى الله عليه و اله
 في المدينة فقام علي قريش فقال يا معشر الناس لا ادلكم على من التائبين
 جدا و جنة قالوا بل يا رسول الله قال الحسن و الحسين فان جنتهما جنة

حذيفة بن اليمان يا رسول الله اني اراك على غير الناس انا وانا انا
 يا رسول الله قال الحسن والحسين فان ابا علي عليه السلام ورسوله
 ورسول الله ورسوله واما ما حاطة بنت رسول الله فابن الحسن
 الا اذكركم على غير الناس سمعته قالوا بل رسول الله قال الحسن والحسين
 فان عنهما جعفر بن ابى طالب الطيار في الجنة مع الملائكة وعنهما
 ام هانئ بنت ابي طالب يا معشر الناس سمعتم اذكركم على غير الناس
 خاله قالوا بل يا رسول الله قال الحسن والحسين فان خاله اسم
 بن رسول الله وخاله اسم بنت رسول الله ثم قال يا معشر
 حذيفة بن اليمان ثم قال اللهم انك تعلم ان الحسن في الجنة والحسين في الجنة
 وحيدتهما في الجنة واباهما في الجنة اللهم انك تعلم ان جبهما في الجنة
 ومن يغضهما في النار قال فلما قلت ذلك للشيوخ قالوا انت يا فتى
 قلت من اهل الكوفة قالوا لم يولدوا قال قلت بل عرف قال
 فانت عرفت هذه الحديث وانت في هذا كذا كذا فقلت له فقلت
 على عقله فبعثوا اليه وبياد وقالوا يا فتى افررت عني فوالله لا
 عيبك ولا رشدتك الى شارب عتيك اليوم قال فقلت ارشدني
 قال لي اخوان احدهما امام والاخر مؤيد اما الامام فانه يجي عليا
 عليكم من خرج من بطاينة واما المؤيد فانه يغض عليا منذ
 خلع من بطاينة فقلت يا فتى فاخذ بيدي حتى باب الامام
 فاذا انزل رجل قد خرج من الخيلة والكسوف فاعرفهما والله
 ما كان فلان يجلس ويكلمك الا انك تحب الله عز وجل ورسوله
 صلى الله عليه وآله فحدثني عن بنت من مصابرة على عليم قال فقلت اخبرني
 الج عن ابني عن جدي قال كذا كذا سمعت ابا عبد الله عليه السلام قال اذ
 جاءت فاطمة عليها السلام بكى شديدا فقال لها رسول الله صلى الله عليه

الا

الا

والله وليك يا فاطمة قالت يا رسول الله من انا وانا يا رسول الله
 ورجل من بني هاشم قال يا فاطمة يا رسول الله صلى الله عليه وآله لا يكون في
 ابني علي بن ابي طالب عني رسول الله من فوق عرشه واشهد على من
 وعيكم كالحق وان الله عز وجل اعلم اليقين اطلعه فاختار من الخلافة
 اباك يا فاطمة بنتي اسم اطلع الثانية في اسم من الخلافة عليا في رجلك
 اياه واخذت وصية فلي اسم الحسن اسم الحسن واسم الحسن كفا
 واعلم الناس معلما واعلم الناس معلما الحسن الحسن ابن الحسن
 اهل الجنة واسمها في التوبة بشر وبشر لكرامتها على الله عز وجل فاطمة
 لا يتكلم في الله انما اذكركم يوم القيمة كفى اولي حجة من واصلين
 ولولا الحسد يدعي فانه وله عليا كرامة على الله عز وجل فاطمة لا يكون
 اذا كان يوم القيمة نادى مناد في اهل البيت يا قوم يوم القيمة يا قوم
 ابراهيم خليل الرحمن وبعث الله اخا علي بن ابي طالب واسم علي بن ابي طالب
 من اهل الجنة وشيعته هم الذين يؤمنون يوم القيمة فاطمة فاطمة بنت
 قال يا فتى من انت قلت من اهل الكوفة قال اعرف فانه ام موسى قال قلت بل
 عرفي قال كفى ثلثين نوبا واعطيت عشرة الف درهم ثم قال يا فتى
 افررت عني وفي لي حاجة قلت قضيت استأنا الله قال اذا كان هذا
 مسجد الفلاف كسا نري اخي البغض اعني علي بن ابي طالب قال فقال علي ذلك لابي
 فلما اصحبت اقبس المسجد للزير في الصفت فاذا راسه راس
 خنزير ووجهه وجه خنزير فانا
 الامام فقلت ويك ما الذي اوقعه
 فقال لي اخي دخل فدخلت فقال لي كنت
 عليا علي بن العزرة في الاذان
 اربعة الاف مرة فخرجت من منزلي

ثم

لما

لأن

يوم

الذي

افيه خواستگارم حسن است بخداوند بگويد زاده بنو شيد و فرمود که
 حاضران را سيلاب گردان امام حسن بن موسی در مجلس خود و در مجلس
 گردانيد انحضرت اشادت با امام حسن کرد و فرمود که آن مرد کلمه زده را
 سيلاب گردان اما حسن فرمود که ای عقیل بن کله و ای رسول الله و ای
 حکیم نه اب جهم این شقی و زخمی را که هر روز هزار بار پدر را بکشد و این
 مرد بکشد و امر و نهج را هر روز بکشد بر انحضرت لعنت کرد و بگوید
خدا ای فرزندان من احد و کلفت مالک لعنتک الله لعنتک علیک و علی سبیقتک
علیک و علی سبیقتک و در روزی من از انحضرت از روی غضب بای
 مبارک بر من زده فرمود که قم غیر الله ما باک من نعمه بر خیز که
 خدای تغییر دهد قیامت را من از انحضرت انحضرت سخن می گویم
 چنانچه می بینی و در روزی من مستکبر ابو جعفر دوانی گفت که یا سنان
 این هر دو حدیث شریف شنیدم بودی گفت نه یا امیر گفت ای سلیمان
 حب علی بن ابی طالب و وفا شدت و بقدر و وفای و الله لا
 یحبه الا المؤمنون و لا یفقهه الا منافقون گفت یا امیر ایان ده تا سخن می
 گفت که الامان گفت چه فرمایم و حق قال الحسنی که تا و فرمود
 و مستجاب شد و او بید گفت همچنان هر که بگوید اولاد و سید المرسلین را
 قتل سازد ازین قبل است و خدا و رسولان و بزرگان و مستوجب
 خلود و روح و ما را گفت الملك تعیم الخراج یا سلیمان محدث می
 سمعت سلیمان بن خنقال و شادمان بود و زاده این هر دو حدیث
 شریف مشتمل بر مدح بلکه از امر و نهج بود چون حدیث قضایح و
 صدای قبايح ابو جعفر دوانی با سماع عالمیان رسانید و در کتاب
 از هر که موضوع است در مناقب ائمه اثنی عشر بیروایت نافع از این
 حدیث و گوید است که قال رسول الله علیه و آله عن علی بن ابی

محققان مقام و بتین این حدیثها و مرام انحضرت تمامه که در حق
 جمیع الزمان و بیرون و در کمال است و ظاهر الله من مستجاب
 الصدقات است قال رسول الله و ذکر ما بین میان الماری عن
 ابو جبر الا من عن محمد بن عبد الله بن رقیه الاطمان الفارسی رحمه الله
 علیه السلام قال سمعت رسول الله و سیدنا امیر المؤمنین صلوات الله علیه
 یخبر بربع بالقداسة عمر بن الخطاب و ولده الحسن بن الحسن و محمد
 بن الحنفیه و محمد بن اویس و عمار بن یاسر و مقداد بن الاسود
 الهمدانی فیما یخبر عن رسول الله علیه السلام من علی علیه السلام
 السلام یا امیر المؤمنین ان سلیمان بن داود لعن الله الکلکله بنیه احد
 لعن الناس و اعطاه الله ماله احد من العالمین فهل ملکک یا ابا
 شایم من ذلك فقال علی علیه السلام و الذی یلق الحیة و یرى الغشیة و
 یقر بالعطش لعن الله علی الله تعالی یا باک من الملك ما لم یعطه
 احد لا یقله ولا یجده فقال له الحسن صلوات الله علیه یا امیر المؤمنین
 عجب ان یقر الی شیء مما مالک الله من الملکوت لیزداد الناس ایماناً
 مع ایمانهم فقال الحسن و کرامة ثم اندهن من وقت و ساعد
 فضلی و کتبت و دعا الله بعبادات ما نهضها ثم نزل الی حسن
 الدان و نحن نطالع الیه فندیر الکریمه عن المغرب حتى بان تحت
 ابطه و ردها و بینها صحابه و هو یخبرها حتى و قتها علی الدار و
 نحن ننظره الحجابینها صحابه اخرى فلما اوقفتها علی الدار قال لها علی
 المیثاق بها الصحابه قال سلیمان فزادته العظیم لقد ایت صحابه وقد
 صبحت و هو یترک لاشهادان لا اله الا الله و ان محمداً رسول الله
 و انک و جی بنی کریم و من شک فیہ هلك و من تمسک بک فقد
 سلك سبیل النجاة ثم ان الصحابة بنی نطاط و طاهق انزلنا الله

الذي اذا كتب على ورقه ^{وخرج على الارض فمات} ^{ويعاين الله}
 اذا كتب على القل ^{الذي اذا كتب على القل}
 على الارض ^{وانا الحكيم}
 وعلى الارض ^{وعلى الارض}
 تسلم ^{وعلى الارض}
 حينئذ ^{في المشرق والمغرب}
 الملاحة ^{في المشرق والمغرب}
 امضوا ^{فما مضى}
 فم طر ^{كل واحد}
 وثا ^{اصولا}
 احسن ^{ان ادرهم}
 على ^{بنتهم}
 انها ^{فانهم}
 ولكن ^{بجته}
 نحن ^{نراهم}
 صدور ^{نا واليا}
 وصغر ^{انهم}
 الارض ^{قد انقلب}
 قد ^{رأيت}
 اخر ^{قلنا}
 قلنا ^{هذا}
 ما ^{هو}
 من ^{لا}

قلنا ان صار الله ^{بما}
 نجس ^{او}
 سا ^{في}
 انتم ^و
 صيحا ^{او}
 صيحا ^{او}
 على ^{الذي}
 الارض ^{في}
 جلاله ^و
 من ^{صوت}
 كبا ^{او}
 من ^{غيب}
 كلام ^{بما}
 رضى ^{الله}
 ووصفت ^{حضرته}
 يعني ^{حضرت}
 يا ^{سرمه}
 حسن ^و
 داو ^{كه}
 اوليا ^{او}
 حاك ^{تر}
 انا ^{اوليا}
 حسن ^و

و شکر صفت از دست بر آید
 السبح اجیم با ذنانه عزوجل ای
 ده که درختان از تو حکم کرده شنید
 رسول الله و خلیفه من بعد حقا حضرت فرمود که این هم خبر
 پس درخت با ما حسن است یا ابا محمد پرست هر شب وقت نماز
 من می آمد و دو رکعت نماز می کرد و بعد از آن تسبیح و تحلیل و
 تقدیر حضرت باری اشتغال می نمود و بعد از آن که از سکونت و هجرت
 فارغ می شد برای سقند که از روی شکر می آمد ظاهر می شد حضرت بر
 کرسی که در میان آن ابر مرتب بود می نشست و می رفت و می باز می آمد
 و راجع روح افزای آن حضرت سر نیزه و باطلوت بودم و حال آنکه داشت
 است که شریف می آورد از معارف حضرت عالم باین مرتبه رسید
 یا ابا محمد از پرست است که شکر خود را از من دریغ نفرمایند
 از سیرت او نیم جای یافت و راجحه او مایه زندگی و سر نیزه حضرت
 سلمان که بد ما همه در تخیل فروده و در معرفت ایمان بکمال انوار حضرت
 آن حضرت زیاده فی بصیرت یافت پس شاه ولایت از گنج خود برخاسته
 نزد آن درخت آمد و دو رکعت نماز گزارده دست مبارک بر آن درخت
 مالید پس سلمان که بد بختا سوگند که الاف درخت ناله مشتاقانه
 به عزت و رفاهال سر نیزه و حرم شد و مرکب بر آورد و صوبه بر آورد و در
 امام علی علیه السلام و مقتدر ملک عالم بر همه متفق الکلمه گفتیم که با اسب
 المومنین هذا عجیب حضرت فرمود که این صفا و بیان و آیه مشاهد

بنده
 که بر
 نظر ما
 در سیرت حضرت
 در سیرت حضرت
 خالق ذی المثلن او
 و پیر شایسته و زوکل ساخته فلا میانه که لذت الی یوم القيمة
 پس در وجه این معنی فرمود که حضرت عزت تدبیر بنا بین
 او را می فرموده و تنظیم و تسبیح و نیایش تقوی فرمود و همیشه
 برین قرائت ادا می نمود تا روز قیامت قبول گاه یاد ما را برده افشته
 نهد مقربا جوج و یا جوج رسانید و حضرت ابی تراب مخاطب
 للحناب فرمود که اهل بطیخت هذا الجبل ای برادر بر این کوه
 باش که در دای و لای کوهی بود ظلمانی که نه قطعه لطفه داس
 که کویا باره از شب سیاه بود و از روی و دوی اهل بستان کوه این
 انبوه را دیدیم و از کثرت عدد ایشان تعجب می نمود حضرت فرمود
 که حاکم این جمیع تا محصور صحن همه در حکومت سلمان کویا که
 من ایشان را بنده صنف یا فتم یک صنف طول ایشان بسته
 و عرض ایشان ده کن و صنفی دیگر طول هر یک از ایشان صد کن و
 عرض هفتاد کن بود و صنفی دیگر یک کوشش خود را جان و کوشی
 دیگر را دواج خزه کرده بود و پس حضرت خطا بیاد می کرد که سیرت
 بنا الی جمل قاف یاد می کرد ای ترابان صحابه ابرداشته بکوه قاف
 رسانید کوهی در بر تلو قاف از اوقات هر محیط بر همه دنیا فرشته
 را بهیودت ادبی بران موکل کرد به جبهه آن فرشته بر امام الیرع افشا

کشت السلام
 عرض دعا و فر
 بیست و یکم به من بگو
 داری یا نه میگوئی بپوشیده
 حضرت و پیوسته که در حضرت زیارت
 که بیاد است او و در آنکه ترا خط
 الله از حق الرحمن گفته سرخ و در وقت غروب تا از خط ما غایب شد تاگاه
 در حق بیادید ما را و در آنکه ترا خط شد بود از وجه
 آن بر سیدان فرمود که از در آن بر سید امام حسن برسد که
 ابنه الشجره سوکنند و در آنکه ترا خط شد بود از وجه
 جزو اگاه سازد سلمان کوب که آن درخت بیگم و آمدن بنیان
 فصیح کنت السلام عليك یا ابا محمد بدانکه مباحات و افتخار و منتهی
 بر سایر اشجار برکت بدست و بدانکه حضرت در آنجا و لقیب بنزد
 من آمد و بعلوق و تسبیح از آنکه ترا خط شد بود از وجه
 حضرت بر آن سوار شد و مسافر و در نصارت و طراوت و در سبب
 حضرت و پیوسته الحال و خط و نشان و در آنکه ترا خط شد بود از وجه
 شاد و قوت و کما خسته و او را هم بخفته و حاله با من رسید که حج
 بنی امام حسن و در آنکه ترا خط شد بود از وجه
 که شفقت خود را از بن شجر مبارک در آنکه ترا خط شد بود از وجه
 خواه که همچنان که پیوسته و در آنکه ترا خط شد بود از وجه
 درخت کشیده فرمود که یا ساهان از آن درخت ناله مشتاقانه بر
 خواسته کنت اشهد ان لا اله الا الله محمد رسول الله و انک امر بالمعروف
 فی الامه الطیبه المبارکه المطیبه و وحی رسول رب العالمین من

خشن

کشت السلام
 عرض دعا و فر
 بیست و یکم به من بگو
 داری یا نه میگوئی بپوشیده
 حضرت و پیوسته که در حضرت زیارت
 که بیاد است او و در آنکه ترا خط
 الله از حق الرحمن گفته سرخ و در وقت غروب تا از خط ما غایب شد تاگاه
 در حق بیادید ما را و در آنکه ترا خط شد بود از وجه
 آن بر سیدان فرمود که از در آن بر سید امام حسن برسد که
 ابنه الشجره سوکنند و در آنکه ترا خط شد بود از وجه
 جزو اگاه سازد سلمان کوب که آن درخت بیگم و آمدن بنیان
 فصیح کنت السلام عليك یا ابا محمد بدانکه مباحات و افتخار و منتهی
 بر سایر اشجار برکت بدست و بدانکه حضرت در آنجا و لقیب بنزد
 من آمد و بعلوق و تسبیح از آنکه ترا خط شد بود از وجه
 حضرت بر آن سوار شد و مسافر و در نصارت و طراوت و در سبب
 حضرت و پیوسته الحال و خط و نشان و در آنکه ترا خط شد بود از وجه
 شاد و قوت و کما خسته و او را هم بخفته و حاله با من رسید که حج
 بنی امام حسن و در آنکه ترا خط شد بود از وجه
 که شفقت خود را از بن شجر مبارک در آنکه ترا خط شد بود از وجه
 خواه که همچنان که پیوسته و در آنکه ترا خط شد بود از وجه
 درخت کشیده فرمود که یا ساهان از آن درخت ناله مشتاقانه بر
 خواسته کنت اشهد ان لا اله الا الله محمد رسول الله و انک امر بالمعروف
 فی الامه الطیبه المبارکه المطیبه و وحی رسول رب العالمین من

مواضع

خود را
هلالی

فرمود که امر ملوک

یا بعد لعلم انت انت

در کار و شرب و کجای خواب و

آن که عدم بوجود آورد که من خاکم

میدانم بیا بدید نه دلهای شاهان من

است اعظم حق حکام و نهالی هفتاد و سه

تخت بلقیس و یک چشم زدن نزد سیمان

غریب میان تخت بلقیس و سیمان و بیادان

زدن بر کشت بک حرف بود و نه دلهای

و حضرت حق سبحانه بک حرف از آن از برای

خاصه اوست اختیار کرد و لا حول و لا قوة الا بالله

من عرفناک و انکر من انکرنا پس و ابرار بود که

داشت بیای رسا بنده در کار و شرب و کجای خواب و

روضات جهت درین اثنا جوانی دادیم که در میان دو قبر

استاده و دوری حق چه بجز این است آورده و بنماز اشتغال داشت

گفتم یا امیر المؤمنین این جوان چه کس است و بود بیا در میان

پیغمبر است و این دو قبر پیغمبر و اوست که در میان اینها

بمباد حق تعالی مشغول شد اما چون نظر صالح بر صالحان

افتاد پیشانی نه پیغمبر آمد و سینه حضرت پیغمبر و کمره کمره

نیکو در آمد و سینه او بسیار در تسلیم آن بر کنده خدا گشتند

او را از گریه باز آورده گفتم یا امیر المؤمنین حضرت صالح

لا تعجل

نه و نه تا یک

ما که در این

راشک از این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

فرمود که

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

ما که در این

تعلیم

العتصام

[illegible]

فوقه عاده لشهد الاصنام ونفس بالازلام فان شفي صاحبها بآيها
 يد ونحن سبعون الفا فيها الخيرة والياس والقوة والشدة ولنا الكثير
 من المال والخيول والمضارب العالمية ونحن ساء والخيول سوادنا
 شداد واسيا فانا حداد وقدا حركنا على عدينا فقال لهم المؤمنين
 فابن اخرك واعلام فقال سبي في هودج له فقال على عليه السلام اذا
 جاء اخوك شقيت عليه فالتاسع علمك انك اذا قيلت امره فخذ
 بجنبه مما لا على حمل فان تركه بياك المجد فقال لا اعلم جاء خنبا
 على فنهض من المؤمنين ودنا من الجوار اذا فذلهم له عليه
 السلام فلما نظر اليه بكى بالاعلام وقال ليسان ضعيف وقلبي من اليك
 الحياء والمشتكى يا اهل المدينة فتا على عليهم ايها الناس خرجوا اليه
 الى البقيع فجدون من علي عجا قال الجنينة فاجتمع الناس من العصر
 في البقيع الى ان اهل الليل ثم خرج اليهم امير المؤمنين معه ذوالفقار
 وقال لهم اتبعوني فاتبوه واذا بنا من جنتين قليلة وكثرة
 فخرجوا في القليلة قال فسمعا نخرج من جنة الرشد فقلها على
 البناء الكثير ودخلها ونحن يا بعد نظر لا يستران الزمان
 اسفل الصبح ثم خرجت لنا وطلع منها وقد كنا ايضا منه فجاها
 راس دوره سبعة عشر اصبا له عين واحدة في جبهته فاقبل الى
 الذي فيه الاعلام وقال قم يا ذنابة يا غلام ما عليك يا سرفه
 الاعلام ويدا صبيحنا ورجلاه سالمتان فاكنت على حليه
 وتلبها على العلم القوم الذين كما فوامعه والناس يخرجون لا يمكن
 قال لفت اليهم وقال ايها الناس هذا راو عرجون لا يلبس لا يلبس
 اليك كان في اثني عشر الف فيل من الجن وهو الذي فعل بالاعلام
 ما فعل فقام عليهم وطردهم بالاسم المكنون على عصي القاموس

الذي ضرب البحر فانهم انشروا طرقات صلوات الله وسلامه
 عليه وركنا انهم موصوت درمناون الله معصومين صلوات
 الله عليهم اجتمعوا من كل مكان في مكة فاجتمعوا في مكة فاجتمعوا
 حضرت زبارة على الله عليه واله فاستدبروا وكرم محبة من
 ايتهم فخرجت كشمه ولباطا ايضا ط كشمه كاهه عوجا غريب
 ولوا غريب انظار في مدينة طينه باسما مارسيد واذا استقام ان
 فلو سبها ما صاير طيبا فخرجت فرجود كاهه ملاحظه كشمه تلجيه
 واقعه حادث وجهه حادته ساه كشمه جوب برون وقيم
 سوار عظيم الجثة بلديا لا يرشتران قوى هيكل جراد يديم هم
 بزيب وزبور واسته وهركام كلامي صرع جوهري برير كشمه
 وبسري در عايت صباحت ونهايت ملاحت در بيش استاده
 بليت مجموعي وبا واز هاعي الى صكو بندي الحذر الى الابد الابد
 الحمد المختار المبعوث في الاقطار حليفه كوير كاهه ملاحظه
 ان هيا كل عجيبة وصورة بيه مر ليعت فود بصورت واقعه
 بمر من حضرت جبرائيل ربه وسبايد ربه واخبرته ان كشمه وكيت
 ان جماعت واقف ساختم فرجود كاهه با حادته بجرم طاهر كاهه
 الكرب وهانم العرب على ابن ابي طالب رفته اورا حاضر كن من
 بسرعته تمام متوجه بجرم ان حاله مقام كرم بيم وجوب اديد مبادر
 بوده فرجود كاهه امك تاجر دهم ايام رجمي كاهه دمان خلقة ايتا
 وكان في الدلائل وبسبب توحيد ايتا ان مبادر بيل اندر
 متوجه خدمت خير البشر كرمه در عتباو مير فتم وان كرم
 علم تعجب مكر دم واجتاهت مهيب بمجاد مبره ورحضرت
 رسول الله صلى الله عليه واله ولامه بودر وبنان مبادر كشمه

چون نظر ایشان بر حضرت امیرالمؤمنین افتاد با تمام بجهت ائمه
و اکرام علیهم السلام برخواستند و او را استقبال کردند و سلام و تحیت
بخشیدند و در حضرت میفرمود علی بن ابی طالب و آنکه ایشان گفت که کوفه
علی ما کنتک همه بر جایهای میفرستید پس رسول الله صلی الله علیه و آله فرمودند
چون ایشان که در میان ایشان کوفه را قرار دادند و بر سر ایشان
گفت در میان اصحاب میفرستید از زمان که است که بنور ایمان رسید
دوازده نفر و ظالم و متعصب است از عبادت او تان و اصنام و شرک
دفعی بلکه متان و متعصب عورت و سوار و صابری و غیره و
الطمان قانرا ابطال و اقران و هادم اینه کفر و طغیان اینک احی
محمد المصطفی المختار و معتد المارقین لا قطار انکم لسان الحق
الصادق و وصیه الاناطونکم علی بن ابی طالب حضرت رسالت صلی الله علیه و آله
علیه و آله فرمود که یا علی جواب این جوان داده حاجت او را روا کرد
و برادر او رسید و عرض کرد و آن امیرالمؤمنین هم بتفقه حالات
جوان پرداخته فرمود که ای پسر پشترای و حال خود را بنمای تا
در دلیق را علاج کنم و مطلب خود بیاورم تا از روی تراها مکنم
و بر خاص و عام ظاهر و باطن که منم سفتیه نجات و دفع بلیات و
منم عصای موسی و کلک کبری و منم بنای عظیم و صراط مستقیم است
جوان گفت یا علی مرا برادر نیست با صد هزار جان برابر بود و نامانده
و عهده که گرفتار شد و موفقی او را طاری گشته که اطباء در علاج آن
حیرانند و حکما در درمان سرگردان یا علی برادر منم بنایست سترای
حزین شکار بود و کوزی بصحرای رفته و نظر بر شکارگاه انداخته
کا و وحشی را می بیند و تیری برانها اندازد و یکی را بقتل و او را
ان حکم ماکن فرجه الا ویتبعها فرجه نصف بدن او مفلوج میگردد

دری

و از ترکم باز میماند و حال با ما با شوق و آواز و غمزه و بهجت
این قضیه روح و راحت از دلهای مارتده و غم و همت و دعا آورد
و عالم روشن بر چهره های نا و یک کوه دید و چنان عیار رسید که کوه
نوح بنوحی طلیحی میفرمود و کوهی هیچ در می بیند معیشت گشته که
طبیعیات بر چهره یاران و غرض نه جرح است دل مردمدان است که
ز قوت سحره یاران بیاورده آید و با میل تمام مسافتی بپید می کرده
و با طبع یقینای قوم عادی که ثالث ما می بیند او تان و اصنام و شرک
ما استقامت کارلام است که حق تعالی برکت شما برادر را شفا بخشد
و منم ماکه عدد ایشان بهشتا ده هزار رسید که کمال ایمان بر میان
جان بسته بر روی بن بفرمود از زمان غایت و دعاات و فقرت
اسلام بجان بگوشند و وقت و قدرت و جعیت و بهجت و شوق
و شجاعت ما بنو عیست که همه قبا بیاورم را در اندک زمانی بیاورم
و رسانیم و ما را از روزگار را شراب براریم یا علی سوادنا شدادی
اسیافنا حادای علی یازوهای ما سخت بقوتیست و شمشیرهای ما بیا
تیر حضرت فرمود که این اخو که یا غلام برادر تو کیاست گفت همین است
در هود و جیجت میرسد امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود که ای جوان خود
مریخت که چون برادریت بیاورم و از آن عرض نجات داده با کمال
صحت بتوسیع در خلائی احوال دیدن که نا قه امیرمجد رسید
محلی بران بسته و مجرزه مهاران بدست گرفته و آنرا برادر رسید
حوا یا میند و زیاده العزیز الحق بکی تراها بیاورم ساید جوانی گفت
یا علی برادر مرا بر سر رسید رسانیده اند و روی بر چهره او قبلا و صف
آورده حضرت امیرالمؤمنین برخواستند آن سید پرهیزان و بنو حله
قشر پیرده پیری حق شمنظر دید چون پیرا دیده بر حال آن مرکز این

کالافان با چشم کرمان و دل پویان زبان صفت و او از خفت گفت
 الیک الملیا و الخفی حضرت امیر علیه السلام را داد مردم مدینه را فرستاد
 که پیش از معبر بقیع حاضر شوند تا اگر فرستاد و صورتی عجیب از
 علی مشاهده نمایند از این جهت ملاقات نمودند و علی را دیدند
 و دیدند انظار در راه آن بر کربلای پروردگار داشتند که ناگاه در میان
 و نظر عجیب رسید و انظار ابداد بر او نشسته و در آن لحظه در آن
 ایشان بمقام حضرت راه می بردند و در آن لحظه از دور و آن قدر
 متعجب دیدند که بگوید از روی علی برقی ایشان را گذارسته و در آن لحظه
 که دیدند که کربلای آن بر کربلای و در جلیل و در میان آن
 قلیل در آمد و آنرا برهم میزد و میگردانید تا با آن کربلای و هر دو
 یکی گردید و آنرا در آن لحظه صدای سر و کوبش می رسید و آنرا و
 که آنحضرت در میان آن لحظه می خورد و آنرا برهم میزد و آنرا در آن
 الحقیقه می بیند که در آن مختار و حزن بودیم که صبح عالم کرده و اشما لا نش
 بخود رسید پس آنحضرت از آن آنحضرت علیه بیرون آمد سری عظیم بود
 مبارک گرفته و آن سر که می بیند و در آن سر که در هیبت آن خیران ماند
 و عقلها عاجز و سرگردان چه حلقه اش بهت بقیامت و صورت
 آدمیان ندانست و بر جبهه یک چشم داشت پس آنحضرت نزد محمل جوا
 پیان آمدن فرمود که فم باز نامه یا غلام بر حیز از جای خود که امرای تو
 بهجت بعد از کشته و حضرت عزت تو ایاس عاقبت یوشا نیک علی
 النور و آن جوان بر جیست با دست درست و پای روان و روان و
 خندان و در پای امیر متقیان افتاده می پیوست و روی خود را بر
 می بالید و بزبان صحیح و بیان فصیح کلام مکرر میکرد این را عادیان
 چون این مظهر غایب آن امیر و نشان ملاخطه نمودند زنا رها بر

دجور

و حق که گفته که ایمان و اسلام بر میان جان بسته و هم می شد
 تمام سلمان کشته و مردم مدینه را از روی آن عقیده دانه و حیرت
 کرد و و ناطقه ایشان را که از آن فرستاد و صورتی عجیب از
 و نهاد و به قیامت کائنات ایشان را حضرت متوجه جماعت کشته
 و فرمود که ایها الناس این سر مرین لاجل این لایق بن ابلیس است
 که در آن مقام و از ده هزار لشکر از آن سوار می رود و در نظر شما
 ایشان را از و خنده می شود و آن ملعون عجب کل تقو ما عند این عیون
 و بهجت و در آن جتی که مشکل شکل کا و شده بود ملعون و مردی خست
 و از سخت و تنگ سنی محروم نموده بر او شب باد و از ده هزار کسان چون
 مجاز و متانکه کرده ام و ایشان را ملعون می کرده و این ملعون را کشته
 آن میان ایشان بی لامت بر من آمده ام و حضرت هم بالا ام الکعبه
 علی عیون موسی علیه السلام ضربها البحر فانتم انی عشر طریقا و مروایت
 که این جتی ملعون را که بر دست امیر و نشان کشته شدن عم زاده بوده
 هم نام که در زمان نبی بنی علی بن ابی طالب علیه السلام رسید و در
 زمان حاتم الانبیا صلی الله علیه و آله بعد از آن حضرت طاهر و کرامت
 بر میان جان بسته و در ملازمت سید الاوصیا علی مرتضی صلوات الله
 علیه تعلیم قرآن سرفراز شده چنانچه محمد بن الحسن الصفار در صحافه
 در کتابها بیاورد و در آن روایت عمو بن زید بن یسار السابری ذکر
 کرده که قال ابو سعید الله علیه و آله بنی رسول الله صلی الله علیه و آله و آله
 یوم جاء السید اناه و جلیط و بلکانه غلظه فسلم فر علیهم و قال اشبه
 الجن و کلامهم من ان با عبد الله فقالا نا الهام ابن الیم بن
 لا تیس بن ابلیس فقال له رسول الله ما بینک و بین ابلیس الا ان فقا
 ثم یار رسول الله قال فم ان لا ی قال کلت علیا الا فقه انا ایا مر

له تعالى جبرامكشي وارادة قتل من دارى خشيته خطيها وازايات
 كرهه ونهى ذكجهت صاحبها اجنابا كرهه من سكر كوتيار رسول الله
 وزيان اصحابه بنساقه واولايتهم ومنعهم من ايضا اليها ومن
 ومن دوايلها وازاياتها في تاهم وجعلهم قوما على كافرهم
 مردم ملته ازين وانعه بحسبه متعجبين كرهه وكرهه كرهه او الشان
 نوري تاره يافت وان انصاري منعه وشرهه كرهه بنساقه وكرهه
 انما خسته منعه بانته من المضيته وساله العنق من الخطية او الشان
 يقيه احاديثه خصوصيت بحسبه ولايت بناسه صلوات الله عليه
 عن اهدايت خامه مهلك بنساقه صادرة عنده بمضيته وكرهه
 فثبت اياتك كصاحب مشاوق انوار المقيمين ورسايع الشان
 حضرت امير المؤمنين الشاكره خواهره كاشت قارعه الله بحسبه
 من اهدايت الانوار وشفعة من قطرات رخا على الفكر الذي مدحه بها المهيمن
 الجبار وشفعة بها واهب الامر وحي اليه الشير الى الماله في الايات الحكما
 الحق لا يعلينا الا الله والراحمون في العلم نسبة النور الى النور والمطهرين
 من الدنيا ولكن لما جنت من اماره اسرارها كنى قطعه واما من الميراث
 فامكنى وصفه وبه في كشفه **فعل** مقامه عند الملائكة المهيمنين
 ان جبريل عليه السلام كان يركب معه ويلزم دكا به ونسجه اذا سار ويقيم
 جناحه ويقت اذا قف وكبر اذا كبر ويحدا اذا حمل لان الخادم يدين بعامه
 المحترم فهو مع رفعة في الشاه وحمله الزساير والخالس من الالبيات فيمن
 على وقت بياية تلك ليل سايلة ومن فضله ما جاز في الصلوات
 بينا واسرا من نصاير الاسرار واية التبر والذيق عند عدد فضله
 بل العنقار وورقا لا يجا رفاة امام الامير وحسبه الامير وولاد
 الائمة الاطهار ووسم الجنة والارسان النبوة وسنان الفتوة وحسام

نقل

الرسالة وبيان المقالة يتبع الحكمة وباب الفقه وبعده الحكمة منج الانشا
 ويكون الوقت الاحتشام كاسر قنات الفوايق وسبقها الحاة والهداية
 الخلافة والولاية من المملوكية الى القامات اجنابا لاوصيا وانه الزكيين
 امير المؤمنين والارباب منساقه واولايتهم واهل البيت واهل البيت
 الابن واهل البيت الخادم وشفعة كرهه الاضام الامام العادل في
 الرعية والارباب كرهه للمعالي النبوية والاطلاق الرعية كرهه وكرهه
 بنساقه الحكوم الذي لم يرض من كرهه قط ولا من بحسبه
 من يعلت من يسهه بطولهم يرض بسيفه شجاعا الاقتل
 من السهل والجبل وصراغ يوم الجبل الوجي والوصي والامام الذي انصرت
 من ارباب المعالي بالمقام العالي ابن السطين وصاحب البيعتين وصفي
 المقيمين وفارس بدر وصيرت انصارا بالنسقين الثقيلين المعالي
 بالرحمين الطويلين الراعي القومين بين الحكمين الامام الامير
 الجنت الذي جنته من الما وحجته وولده سيد اشيا به الجنة الاما
 المعصوم من الزلا الذي ولايتهم من العمل وذاة فتنة العالم وديه
 شرف بنوادم نقي ولايته وقع الاشكال وفيه احتلفت عموم المرجا
 صاحب الحامات الذوقية والاشادات الحقيقية والولاية كاهية
 والاسرار الاربانية والولاية المحمدية والمرتبة العلمية نوره متصل بحضرة
 الجبروت وهو في الحجة التي لا يموت صاحب المذهب المذهب والشرع
 السامع المذهب علم الصفاية واخرى القرابة امام له من النسب الاعلاء
 ومن العلم لو كشف الظن اسد الله العالم بسيفه الصاريف امام
 المشارف والمجاهد رفيع القدر جات والمراتب خولس الخراف وكاسر
 ايزادات وكاشف الكرامات حلال المشكلات وهزم الغزوات وديار التبر
 وعدج الايات ومن حبه حسنة لا تقهر بها الشيات وبفضله

سببه لا تنم مع الحشرات اسد الله القاصم وورع العاصم في
 وليته الحاكم الذي لا تافق في القدر لونه لائم سرق الارباب وصاحب
 الخراب وولي الحساب واما الكتاب ويزيد على الكتاب يوم
 العدى وصاحب الخلافة الواحدة على الكبر والجليل امام لم يخرج الدنيا
 من الضيق والحر سواه ولم يشرعوا الا في الامور التي لم يشرعوا
 الوسايل الا لله ولم يوقوا في المصائب الا لله فانه الحكيم والخبير
 والما كنين والقاسطين والمارقين صاحب المعجزات وسجل الامور
 وحاطب ذيب الفتوت قاتل الجبارين حاكم الدنيا والاخرة
 سيد العرب وموضع الحب وصاحب الخطب سيد الاوصياء في
 الاولياء صاحب المنى والامام المحقق الوحيد انكره في الدنيا
 والندم الخليم والفرط المستقيم امام الابرار وحقيقة الاسرار
 وضارب وجه الجبارين والفتنار سيد الانتصار والاحتفال رعا
 القواد والكوثر حاكم يوم المحشر الامام المرحوم وراية الهدى
 الذي نفعه حاضر من تأخر عنها ذلك وفي الرحمن وسيف القرآن
 وجه الله الحاضر في كل مكان فارس الاسلام وكاسر الاصنام وولي
 البيت الحرام هازم الارباب وقاصم الاصلاب وقاسم الاسلاب
 وولي الحساب والاسد الثواب وفي الحساب يوم الحساب يومنا
 ورواح النجاة وباب الحكمة وفصل الخطاب المنقلب في اظهر
 الارحام باطبيب الاصلاب خلاصة ابراهيم وصفيق اسمعيل
 سر الله الذي دعي به ادم فلباه وافتخر به جبرئيل الاذ صجانه و
 موله وافتخر به ميكائيل اذ قبل من على فاه وافتخر به اسرافيل اذ
 حرك مده وناحاه وقاتل عزرائيل من منى وقدمت انا قيص
 ارواح شيعه على باده ورجاه وانتخب منون فقال من منى

ل
 الصعاب

وقدمت ان اذخر في الجنان احلى من شواه وافتخر به ملك قبال
 ومن على وقدمت ان اسر الله من اقصه وعاداه امام تقي
 على التراب بقرته وطواه وقال في حقه التبرك كنت موله فعلى ولا
 الله والذين لا اله الا هو وعاداه امام بقرته بقرته في الجنة فمالك
 في المشرق ورضي ان فانيك رضاه الامام المقوم المقام الاياه صو
 النبي وقصه وقناه باحطة الزنوب وسفينه النجاه امام له
 في هذا الجمع وسودد الكليم وشرف ادم وكرم ابراهيم عارف بالمعانيق
 وسوق السواقين محضون والواقي فلا قفاروق ولحق الانبياء
 حو المناقق لكل خير وواق لكل شر مناروق سماوي
 القصد على القدر لا يسوق اب الفجر حاكم يوم المشرق من الجسد
 سيد محمد سرور الاحد اذ هرب من عبده سجدا ولا العزم اسلما
 واعلامه مقاما واصفهم كلاما واكثرهم علما وافهم حلما وهي
 الذي فاق الاما قبعيله وشجاعته وجماله والسيح الطبايق بزهره
 فناعته فان عدالتا يتون في الدين وهو الاولي والاسبق وفي القران
 والمقرن وفي الاولي والاني والحق وفي العلم والصديق فهو الامام الاصل
 وفي الحكم والقضاء في الحاكم المطلق وفي الجهاد وهو الذي اباد جيش
 المارقين ومرف وخرق صفوف الكافرين بستان عزمه ومرف
 وفي الكرم والوفاء وهو الذي قبل نفسه في سبيل الله وانفق وفي الجود
 والسخا وهو الذي في الصلوة تصدق وفي الزهد وهو الاياه الذي كتب
 الدنيا لوجهها وطلق صاحب بدر واحد وخين والمختار في حق
 خير البشر من ابو قحافة واسطة قلاده العترة ونقطة دبره المروة
 حصن الله الحصين وكفه الامين ويزانه يوم الدين المنقول عنه
 الاصول والفرع والمشهور والشرع فاهل القرآن بالحدود واليه يرب

در عشری و نقلی که از آنجا برعلیا، همانا این اند و در تفسیر خود نقل کرده
 که حضرت رسالت بنام علی علیه السلام فرمود که هر که میرد بحجت
 و دوستی الی محمد بن محمد مرده باشد بطن و اکا و یا بش که هر که بر حجت
 الی محمد میرد معفو مرده باشد و هر که بر دوستی الی محمد میرد شود
 تا نبی فوت شده باشد و هر که بر حجت و دوستی الی محمد میرد چون
 مرده باشد که در ایام حیات است که ایام میزند باشد و هر که بر حجت
 الی محمد میرد مگر الموت اولی بهشت فی اوت منکر و نکر می باشد
 باشد بحجت و هر که بر دوستی الی محمد میرد بنیفت و ناز و نیت و با
 بهشت برین همچنانکه هر کسی را بنییب و زیفت و ناز و نیت
 خانه شورش برین و هر که بر دوستی الی محمد میرد در قبر او و در
 بهشت بر روی او بکشایند و هر که بر دوستی الی محمد میرد بر
 طریقه نبوی و جماعت مصطفی و غیر آنکه هر که میرد بر یقین
 الی محمد جوت نبیامت و را بدین شده باشد در میان دو چشم او
 که این از رحمت الی بی نصیب است و هر که بر یقین الی محمد میرد
 رایحه حقیقت عیشام او برسد و هم در کشف در کرمه و لا اسما که
 علیه اجر الا المودة فی القربی گفته که در وی انجا که نزلت قبل
 یا رسول الله من قرأ سبک الدین و حبت علینا سوختیم قال علی و فایده
 و اینها معنی در وفقی که آیه ذی القربی نازل شد معنی از آنجا
 استفسار نموده گفتند یا رسول الله کیستند خویشانی تو که خوشای
 حبت و دوستی ایشان را بر ما فرض ساختند و واجب محکم گردانید
 حضرت رسالت صلی الله علیه و آله فرمود علی است و فاطمه و دو
 پسر ایشان که امام حسن است و امام حسین صلی الله علیه و آله
 و علما معنی محمد الله و کتاب فی الحق ذکر کرده که در وی از انجری

و که ناشد انما سعاد الاهل البیت علیهم السلام و هو الشیخ المسلمون منهم
 قال باساده قاله رسول الله صلی الله علیه و آله فاطمه بیچیه علی و ابناها
 ثم فرادی و بعلها ان یصری و الا فیه من و لهما انما رقی و حبل و
 بینه و بین خلفه بن اعتم هر چی من خلفه عظیم هر ی صورت عظم
 که بدو بیت و شرف خا نزلت رسالت و معفو و این اهل سنت و
 جماعت از حضرت رسالت صلی الله علیه و آله روایت کرده اند که
 را که سقی و حیات دلجست با آنکه فاطمه سبب حج و سرور نیست
 و هر که بر دوستی الی محمد میرد و این و شوهر او بر دین و دین
 هر که از رسول پس فاطمه انما ای خدای من و حبل هر دو میان خان
 و خلاق هر که دست اعتصام در دامن ایشان زده انجا را مقتدا و خلیفه
 و جبر و انجاست باید و هر که قایل بامامت و خلافت ایشان نشود و
 دیگر از خلیفه و رهبر اینها که شود و یا منع عقوبت آخرت و به کفر
 کرده و هر که نجات نیابد و از عزایبسته که دشمنی با وجود نظر احادیث
 مذکوره و خبر و زجر و غیره میخانه سالیما مستحضر میبایند عزیز حق
 نگویید و بجهت یقین و اعتقاد سرشته اعتقاد از دست داده و خا و
 جهل و فساد افتاده و بقیاب و خفت قانع نگشته بیکالت و ناصب
 در کرمه فاذا حجت قاضی یا طایفه حقه حقه بعضی طایفه ناجیه
 انجی عشریه مباحثه کرده و کلام از سر زده که دالست بطایفه بر کلام
 یقین و عدالت و نسبت نبیاه و لایحیت قال فی الکشاف و من
 البیع ما روی عن بعض الرافضة انه قرئ فاضیب بکسر الصادای
 فاضیب علیا لامامه و لوصی هذا رافضی لصحی لنا حتی الی غیره
 هكذا و جعله امر بالانصب الذی هو بعض علی و عدوانه بعض الی غیره
 که بعضی را فاض فاضیب را بکسر صاد و این از زبان منزه است

شدادت دود و یلنجب عارست در رتی و جوب فارسی فرود آمد
 بنور انبساط هدایت و راه صواب گشود و انوار شد و ایامید مسدود
 و پیغمبر کردید تا قایم و مستقیم و واکم و مادی بود و خفاست و نور
 که دین و فرقه دین طلب راه خدا بود و چون از این ایامید
 بخیر و نهرطاس و نور کردید و چون از این ایامید و نور
 از نور و دوا و اضر یا پس از نور و نور از این ایامید و نور
 بجهت نفی این سرچشمه و ان سر و دوا و نور از این ایامید و نور
 که از شما شنیدیم بکنده و حق از سر و دوا و نور از این ایامید و نور
 یا سلمان من عیاشی و اقام و علی شاید ماه هر که از این ایامید و نور
 علی بنید و چون علی از این ایامید و نور از این ایامید و نور
 و چون ایشان را به بنید متکلم و نور از این ایامید و نور
 از صلب حسین و ناسع ایشان از این ایامید و نور از این ایامید و نور
 که ایشان را و اوصیای و خلفاء و من و بعد ایشان و اوصیای و بعد ایشان
 و عیوب و عیوب و عیوب است گفت یار رسول الله در کراسا عیوب
 ایشان که هاد یا ن طرف و شد و سلا و سلا و سلا و سلا و سلا و سلا
 گماز ایشان و افضل ایشان علی بن ابیطالب است بعد از و سبطین و من
 حسن و حسین و بعد از ایشان علی بن الحسین و بنی امیادین و بعد از
 محمد بن علی الباقی ائم النبیین و بعد از و سبطین و من و بعد از
 موسی کاظم و علی رضا و محمد تقی و بعد از و سبطین و من و بعد از
 صلی علی نبی و آل و صحبه و بعد از و سبطین و من و بعد از
 در زمان غیبت و اخفاء و هنگام فقد حجت و عقدا ای سلمان
 این اعتراض و اهل بیت شد و من که گوشت و خون من علی
 علم ایشان علم منست و حکم ایشان حکم من هر که یازار و مراد

نق و طفا، متد و بها از قایمه و حد است و علوت شده اند از اد
 یک طیفه خرمشال کسای که ایشان را دوست دارند و تخم هست اینها
 را در دوزخ و دل کاشته خال و دوت و بر لب سازند و قایم یکی
 که ایشان را دشمن دارد و بر هر دوت ایشان را میست و در مقام محاربت
 باشد یا محب با دان از اسنان میرکت ایشان قتل شود و در میان آن
 ایدی رسید و در رجاست عالیه هشت هزار کیرت و عاقلان را شجره عیون
 ایشان بعتاب سرمدی گرفتار کرده در روز کات ها که در فرج بخند
 یابند و آیت طایر و سحری بعد از آنکه اکثر احادیث مذکور به کتب معتبره
 است از کتب معتبره اهل سنت در کتاب طرایف ذکر کرده چنین آمده
 مرده که عندئذ قال بعض علماء الفرق الشیعه هل تری فی کتابنا
 ملامه لاحد من المسلمین فی معتقدا یا اعتقادنا و کتاب دینا و عتره
 نبینا و هل کان یسبنا اوسع غیرنا من المسلمین غیر ما اعتقدناه
 و حقیقتا و نحن مستوفون علی اعتقاد و جوب حفظ نبینا و عترتی
 مخالفه و معتز من غیر هاشم و النفا و الذل الحق للانتم و لا یستحق
 بحقوقی یا دیه و الاجتهاد فی امتثال کما تقدم و اوصی فی و
 بقول الحق لا اذیعه المذهب و الله لو کان محمد صلی الله علیه و
 اله ملکا من الملوک و قد احسن الذین کما حسانه لوجب علینا
 ان نحفظه فی عترته و عیالیه فی اهل بینه و جماعته فکیف و هو
 عندنا سبب الخیة فی الدنیا و الاخره حافظ علینا ثم الله الباطنه
 و الظاهره فبای وجه قدیم هو لاء الاربعه المذاهب علی الله
 و علی رسوله یوم القيمة و قد امره من امتثال الامور الخیه و
 الاموال المحمدیه فی العتره المیار کما لها شمه و علامه اردی بی محمد
 الله در رساله حق داورده که اعتقاد می باید کرد که صاحبان اینها

بسیب ایشان

بسیب امام حسن عسکریت علیهم و از آن است و امام حق است از وقتی
 که پدرشان از بیاد وفات تا وقتی که ظاهر شود و از دنیا بیرون روند
 و ظاهر خواهند شد و چون در این عدل و داد حق را ساخت
 چنانچه بر شد با شهادت و ظلم و اجماع اصحاب برین منعقد است و
 اخبار ایشان برین متواتر و کتب در باب نبوت علیهم نوشته
 شده و ذکر سیب ایشان و علامت و در اینجا من کوراست و عاقلان
 هیچکس از اهل اسلام درین خلاف نذرند که مذهب خواهد بود
 از اهل بیت یقین و یکن بعضی عامه میگویند مثل خواجه رشید و
 اخبار از کتب ایشان نیز برین بسیار است چنانکه در کتب این طقه
 و بعضی الماده و غیرها مثل کتاب کجی شافعی مذکور است و استبعاد
 از علمای اویمانند و تبحر میکنند که او چون زنده باشد و حمل اخبار
 برین باشد اوست او بیاید و حال آنکه وجود او امریست ممکن و روایه
 مستفیضه مشهوره بلکه یقینیست من امریست امام زمانه مات
 میتة جا حلیه و لیلیست بران و ظاهر که هیچکس درین خبر نزاع ندا
 و لهذا از ملا سید الدین در شرح عقاید نقل کرده اند که بنابرین خبر
 شکایت شود و عیوب غیر امامیه و آن ملا جلاد و آن قتل میکنند که
 او نیز میگویند که این خبر لیلیست بر حقیقت مذهب امامیه و بر
 آن کویا بعضی دیگر از ایشان رفع آن استبعاد کرده اند مثل ابن
 طلحه شافعی و صاحب فصول المهمه که از علماء ایشانند و گفته
 اند که استبعاد از آن نامعقولست چه از امر نیست و کتب بلکه و ام
 از مقبولین مثل عیسی و محمد و دین غلایس و رجال و در
 فصول المهمه گفته که قال الشیخ ابو عبد الله محمد بن یوسف الکبیری
 انما فی من کتاب البیات فی اخبار صاحبک زمان من الدلالة علی

بهر

الحسن العسكري ١٢٢ إمام السليبي ١٢٣ الامام الحاتمي ١٢٤ القائم المهدي
 ١٢٥ محمد بن الحسن ١٢٦ خليفة الدين ١٢٧ حاتم الوصيني ١٢٨ هؤلاء
 الحسن ١٢٩ الزهراء الطيبة ١٣٠ الحسن المجتبي ١٣١ مير عبد المطلب ١٣٢
 ماواة الدنيا ١٣٣ هبتهم مؤمن تقي ١٣٤ في الجنة علة ١٣٥ عدوهم كافر
 متقي ١٣٦ في النار مؤمن ١٣٧ اللهم صل عليهم ١٣٨ لا تقبل صلواتك واريت
 العالمين ١٣٩ ثم هم الغم اثار النبوة منهم ١٤٠ نعيم واعلام الخلافة
 نعيم ١٤١ معايط ديوانه خزان علمه ١٤٢ وعدوهم عينا للجهنم ١٤٣ ما اذا
 حبسوا الحكماء الكرام ١٤٤ وان نطقوا فالكلام لانهم ١٤٥ وانهم في
 المعرف والوجود في النور ١٤٦ فمخبرناهم في آخر تدبيرهم ١٤٧ ابوهم في الجحيم
 والام شمس ١٤٨ نجم ما يبع الحلاله مطلع ١٤٩ ويا شمس كاشف البصيرة ١٥٠
 ويا شمس من هامة النجم ارفع ١٥١ فمن شام ان عدو في الناس ١٥٢ ارفع
 نظرا صا ١٥٣ ان كنت تسمع ١٥٤ ميامين قوامين عز نظيرهم ١٥٥ هداة ولاة
 للمسالمة منيع ١٥٦ فلا فضل لاحد في ذلك فضلهم ١٥٧ ولا علم الا عنهم حين
 يرفع ١٥٨ ولا علم في غيرهم ١٥٩ اذا قام يوم البعث الخلق جميع ١٦٠ ولو
 ان عبد الجاني الناس جاهد ١٦١ بغير ولا ال العا ليرفع ١٦٢ فيا عز الخفا
 يا عتبة الهدي ١٦٣ اليك هذا في عوقى اقطع ١٦٤ خذوا بيد الربى عبدك
 فتعزكم يوم القيمة بشفع ١٦٥ فمن جاد عنك او تولى سواك ١٦٦ فليس له
 في رحمة الله مطلع ١٦٧ عليك سلام الله يا اية الهدي ١٦٨ فوالله عبدك
 جا ١٦٩ يبيع ١٧٠ وجوهي بازار معاني وصلى وادار الهيار ١٧١ اني ليعني
 عمدة دارى للخلق ودين الفضل والوقار والاعمال ١٧٢ يرصد
 الدين محمد شير ادى ١٧٣ كه در ميدان رشاد وارشد ونصحت ونعت
 حيا دمتا شيا بالايار والحياد ١٧٤ نحو كما ن فضاحت كوى بلاعت ربه
 درماده رموز وكاه حصرهم در عدد معجز هذا الاماميه يتايدان

الحية وبقينيات سروده مؤيد وموفق كوديت وحينما فاده مؤيد
 كه جوت ملاحقة فذلكه حساب جمل عاصله اناسى وسلمه ايمه هاد
 عنده وعازده وهاد ملاحقة شوه بالآخره وكان ده باقى ملاحقه
 مؤلف من دانه حقه طشت لوكا القاجم وكناهم ولما زعم المذ كوف
 كذا كيتا الجا ويومى لى فيه وصحت لادنيا المتقدمة عليهم صلوات
 ربي عليهم والاولى ان يذكر كلام الشريف بلا تعبير وقد وتونيف قال
 وتكون من هذا الصلوات الفخرى من تصور من هذا الحسن الحسين ومن
 الى الخلق بنما ارجى منى روى الى وسير سري عما وى رحا في
 الى من محب من ربي ما سقى باحد من تولى من اعظم الحكماء كابر العالم
 كذا كيتا روى الايدى والابصار وتحدثت باستنباطه وتقدمت باسما
 قهرنا لامة المعصومين على هذا الترتيب على ١١٠ الحسن ١١١ الحسن ١١٢ الحسن ١١٣
 لانها الحسن على ١١٤ محمد ١١٥ جعفر ١١٦ موسى ١١٧ علي ١١٨ محمد
 علي ١١٩ الحسن ١٢٠ محمد ١٢١ فاتها اذا طلع من ذلك مائة وست
 وثلاثون صرح ١٢٢ بقى ١٢٣ فجميع الاسامى ١٢٤ ثم انما لا عجيب
 من ذلك ان القاجم المرتضى ١٢٥ الجعق ١٢٦ الشهيد كبريلا ١٢٧
 زين العابدين ١٢٨ الباقر ١٢٩ الصادق ١٣٠ الكاظم ١٣١ الرضا
 ١٣٢ التقي ١٣٣ العتيق ١٣٤ العسكري ١٣٥ القائم ١٣٦ فانه
 ان استقطعت من ذلك المجموع ١٣٧ قرع ييب ييب بقى ١٣٨ ثم ان لا
 ان كذاهم ابو الحسن ١٣٩ ابو محمد ١٤٠ ابو عبدالله ١٤١ ابو محمد ١٤٢
 ابو جعفر ١٤٣ ابو عبدالله ١٤٤ ابو محمد ١٤٥ ابو الحسن ١٤٦ ابو جعفر
 ١٤٧ ابو الحسن ١٤٨ ابو محمد ١٤٩ ابو القاسم ١٥٠ مجموعهم ١٥١
 فان سقط ذلك مائة وثلاث وثلاثون قرع ييب ييب بقى ١٥٢ ثم ان
 الاعجب من الاعجب من اعجب الاعجاب ان اسماهم فى القرية وحسن

الانبياء المنتقمه عليهم ايليا **٢٠٠** قتل في اوديسيل **٢٠١** مشام
٢٠٢ شفاع **٢٠٣** اذما **٢٠٤** ميثا **٢٠٥** هله **٢٠٦** قيسا **٢٠٧** يلو
٢٠٨ لايق **٢٠٩** واقترعا **٢١٠** جليل **٢١١** ساقه عليهم اجمعين فانك
 اذا اسقطت من جميع ذلك خمسة **٢١٢** واخرى **٢١٣** لما توفى **٢١٤** **٢١٥** **٢١٦**
 ثم كلامه وحده **٢١٧** **٢١٨** **٢١٩** **٢٢٠** **٢٢١** **٢٢٢** **٢٢٣** **٢٢٤** **٢٢٥** **٢٢٦** **٢٢٧** **٢٢٨** **٢٢٩** **٢٣٠** **٢٣١** **٢٣٢** **٢٣٣** **٢٣٤** **٢٣٥** **٢٣٦** **٢٣٧** **٢٣٨** **٢٣٩** **٢٤٠** **٢٤١** **٢٤٢** **٢٤٣** **٢٤٤** **٢٤٥** **٢٤٦** **٢٤٧** **٢٤٨** **٢٤٩** **٢٥٠** **٢٥١** **٢٥٢** **٢٥٣** **٢٥٤** **٢٥٥** **٢٥٦** **٢٥٧** **٢٥٨** **٢٥٩** **٢٦٠** **٢٦١** **٢٦٢** **٢٦٣** **٢٦٤** **٢٦٥** **٢٦٦** **٢٦٧** **٢٦٨** **٢٦٩** **٢٧٠** **٢٧١** **٢٧٢** **٢٧٣** **٢٧٤** **٢٧٥** **٢٧٦** **٢٧٧** **٢٧٨** **٢٧٩** **٢٨٠** **٢٨١** **٢٨٢** **٢٨٣** **٢٨٤** **٢٨٥** **٢٨٦** **٢٨٧** **٢٨٨** **٢٨٩** **٢٩٠** **٢٩١** **٢٩٢** **٢٩٣** **٢٩٤** **٢٩٥** **٢٩٦** **٢٩٧** **٢٩٨** **٢٩٩** **٣٠٠** **٣٠١** **٣٠٢** **٣٠٣** **٣٠٤** **٣٠٥** **٣٠٦** **٣٠٧** **٣٠٨** **٣٠٩** **٣١٠** **٣١١** **٣١٢** **٣١٣** **٣١٤** **٣١٥** **٣١٦** **٣١٧** **٣١٨** **٣١٩** **٣٢٠** **٣٢١** **٣٢٢** **٣٢٣** **٣٢٤** **٣٢٥** **٣٢٦** **٣٢٧** **٣٢٨** **٣٢٩** **٣٣٠** **٣٣١** **٣٣٢** **٣٣٣** **٣٣٤** **٣٣٥** **٣٣٦** **٣٣٧** **٣٣٨** **٣٣٩** **٣٤٠** **٣٤١** **٣٤٢** **٣٤٣** **٣٤٤** **٣٤٥** **٣٤٦** **٣٤٧** **٣٤٨** **٣٤٩** **٣٥٠** **٣٥١** **٣٥٢** **٣٥٣** **٣٥٤** **٣٥٥** **٣٥٦** **٣٥٧** **٣٥٨** **٣٥٩** **٣٦٠** **٣٦١** **٣٦٢** **٣٦٣** **٣٦٤** **٣٦٥** **٣٦٦** **٣٦٧** **٣٦٨** **٣٦٩** **٣٧٠** **٣٧١** **٣٧٢** **٣٧٣** **٣٧٤** **٣٧٥** **٣٧٦** **٣٧٧** **٣٧٨** **٣٧٩** **٣٨٠** **٣٨١** **٣٨٢** **٣٨٣** **٣٨٤** **٣٨٥** **٣٨٦** **٣٨٧** **٣٨٨** **٣٨٩** **٣٩٠** **٣٩١** **٣٩٢** **٣٩٣** **٣٩٤** **٣٩٥** **٣٩٦** **٣٩٧** **٣٩٨** **٣٩٩** **٤٠٠** **٤٠١** **٤٠٢** **٤٠٣** **٤٠٤** **٤٠٥** **٤٠٦** **٤٠٧** **٤٠٨** **٤٠٩** **٤١٠** **٤١١** **٤١٢** **٤١٣** **٤١٤** **٤١٥** **٤١٦** **٤١٧** **٤١٨** **٤١٩** **٤٢٠** **٤٢١** **٤٢٢** **٤٢٣** **٤٢٤** **٤٢٥** **٤٢٦** **٤٢٧** **٤٢٨** **٤٢٩** **٤٣٠** **٤٣١** **٤٣٢** **٤٣٣** **٤٣٤** **٤٣٥** **٤٣٦** **٤٣٧** **٤٣٨** **٤٣٩** **٤٤٠** **٤٤١** **٤٤٢** **٤٤٣** **٤٤٤** **٤٤٥** **٤٤٦** **٤٤٧** **٤٤٨** **٤٤٩** **٤٥٠** **٤٥١** **٤٥٢** **٤٥٣** **٤٥٤** **٤٥٥** **٤٥٦** **٤٥٧** **٤٥٨** **٤٥٩** **٤٦٠** **٤٦١** **٤٦٢** **٤٦٣** **٤٦٤** **٤٦٥** **٤٦٦** **٤٦٧** **٤٦٨** **٤٦٩** **٤٧٠** **٤٧١** **٤٧٢** **٤٧٣** **٤٧٤** **٤٧٥** **٤٧٦** **٤٧٧** **٤٧٨** **٤٧٩** **٤٨٠** **٤٨١** **٤٨٢** **٤٨٣** **٤٨٤** **٤٨٥** **٤٨٦** **٤٨٧** **٤٨٨** **٤٨٩** **٤٩٠** **٤٩١** **٤٩٢** **٤٩٣** **٤٩٤** **٤٩٥** **٤٩٦** **٤٩٧** **٤٩٨** **٤٩٩** **٥٠٠** **٥٠١** **٥٠٢** **٥٠٣** **٥٠٤** **٥٠٥** **٥٠٦** **٥٠٧** **٥٠٨** **٥٠٩** **٥١٠** **٥١١** **٥١٢** **٥١٣** **٥١٤** **٥١٥** **٥١٦** **٥١٧** **٥١٨** **٥١٩** **٥٢٠** **٥٢١** **٥٢٢** **٥٢٣** **٥٢٤** **٥٢٥** **٥٢٦** **٥٢٧** **٥٢٨** **٥٢٩** **٥٣٠** **٥٣١** **٥٣٢** **٥٣٣** **٥٣٤** **٥٣٥** **٥٣٦** **٥٣٧** **٥٣٨** **٥٣٩** **٥٤٠** **٥٤١** **٥٤٢** **٥٤٣** **٥٤٤** **٥٤٥** **٥٤٦** **٥٤٧** **٥٤٨** **٥٤٩** **٥٥٠** **٥٥١** **٥٥٢** **٥٥٣** **٥٥٤** **٥٥٥** **٥٥٦** **٥٥٧** **٥٥٨** **٥٥٩** **٥٦٠** **٥٦١** **٥٦٢** **٥٦٣** **٥٦٤** **٥٦٥** **٥٦٦** **٥٦٧** **٥٦٨** **٥٦٩** **٥٧٠** **٥٧١** **٥٧٢** **٥٧٣** **٥٧٤** **٥٧٥** **٥٧٦** **٥٧٧** **٥٧٨** **٥٧٩** **٥٨٠** **٥٨١** **٥٨٢** **٥٨٣** **٥٨٤** **٥٨٥** **٥٨٦** **٥٨٧** **٥٨٨** **٥٨٩** **٥٩٠** **٥٩١** **٥٩٢** **٥٩٣** **٥٩٤** **٥٩٥** **٥٩٦** **٥٩٧** **٥٩٨** **٥٩٩** **٦٠٠** **٦٠١** **٦٠٢** **٦٠٣** **٦٠٤** **٦٠٥** **٦٠٦** **٦٠٧** **٦٠٨** **٦٠٩** **٦١٠** **٦١١** **٦١٢** **٦١٣** **٦١٤** **٦١٥** **٦١٦** **٦١٧** **٦١٨** **٦١٩** **٦٢٠** **٦٢١** **٦٢٢** **٦٢٣** **٦٢٤** **٦٢٥** **٦٢٦** **٦٢٧** **٦٢٨** **٦٢٩** **٦٣٠** **٦٣١** **٦٣٢** **٦٣٣** **٦٣٤** **٦٣٥** **٦٣٦** **٦٣٧** **٦٣٨** **٦٣٩** **٦٤٠** **٦٤١** **٦٤٢** **٦٤٣** **٦٤٤** **٦٤٥** **٦٤٦** **٦٤٧** **٦٤٨** **٦٤٩** **٦٥٠** **٦٥١** **٦٥٢** **٦٥٣** **٦٥٤** **٦٥٥** **٦٥٦** **٦٥٧** **٦٥٨** **٦٥٩** **٦٦٠** **٦٦١** **٦٦٢** **٦٦٣** **٦٦٤** **٦٦٥** **٦٦٦** **٦٦٧** **٦٦٨** **٦٦٩** **٦٧٠** **٦٧١** **٦٧٢** **٦٧٣** **٦٧٤** **٦٧٥** **٦٧٦** **٦٧٧** **٦٧٨** **٦٧٩** **٦٨٠** **٦٨١** **٦٨٢** **٦٨٣** **٦٨٤** **٦٨٥** **٦٨٦** **٦٨٧** **٦٨٨** **٦٨٩** **٦٩٠** **٦٩١** **٦٩٢** **٦٩٣** **٦٩٤** **٦٩٥** **٦٩٦** **٦٩٧** **٦٩٨** **٦٩٩** **٧٠٠** **٧٠١** **٧٠٢** **٧٠٣** **٧٠٤** **٧٠٥** **٧٠٦** **٧٠٧** **٧٠٨** **٧٠٩** **٧١٠** **٧١١** **٧١٢** **٧١٣** **٧١٤** **٧١٥** **٧١٦** **٧١٧** **٧١٨** **٧١٩** **٧٢٠** **٧٢١** **٧٢٢** **٧٢٣** **٧٢٤** **٧٢٥** **٧٢٦** **٧٢٧** **٧٢٨** **٧٢٩** **٧٣٠** **٧٣١** **٧٣٢** **٧٣٣** **٧٣٤** **٧٣٥** **٧٣٦** **٧٣٧** **٧٣٨** **٧٣٩** **٧٤٠** **٧٤١** **٧٤٢** **٧٤٣** **٧٤٤** **٧٤٥** **٧٤٦** **٧٤٧** **٧٤٨** **٧٤٩** **٧٥٠** **٧٥١** **٧٥٢** **٧٥٣** **٧٥٤** **٧٥٥** **٧٥٦** **٧٥٧** **٧٥٨** **٧٥٩** **٧٦٠** **٧٦١** **٧٦٢** **٧٦٣** **٧٦٤** **٧٦٥** **٧٦٦** **٧٦٧** **٧٦٨** **٧٦٩** **٧٧٠** **٧٧١** **٧٧٢** **٧٧٣** **٧٧٤** **٧٧٥** **٧٧٦** **٧٧٧** **٧٧٨** **٧٧٩** **٧٨٠** **٧٨١** **٧٨٢** **٧٨٣** **٧٨٤** **٧٨٥** **٧٨٦** **٧٨٧** **٧٨٨** **٧٨٩** **٧٩٠** **٧٩١** **٧٩٢** **٧٩٣** **٧٩٤** **٧٩٥** **٧٩٦** **٧٩٧** **٧٩٨** **٧٩٩** **٨٠٠** **٨٠١** **٨٠٢** **٨٠٣** **٨٠٤** **٨٠٥** **٨٠٦** **٨٠٧** **٨٠٨** **٨٠٩** **٨١٠** **٨١١** **٨١٢** **٨١٣** **٨١٤** **٨١٥** **٨١٦** **٨١٧** **٨١٨** **٨١٩** **٨٢٠** **٨٢١** **٨٢٢** **٨٢٣** **٨٢٤** **٨٢٥** **٨٢٦** **٨٢٧** **٨٢٨** **٨٢٩** **٨٣٠** **٨٣١** **٨٣٢** **٨٣٣** **٨٣٤** **٨٣٥** **٨٣٦** **٨٣٧** **٨٣٨** **٨٣٩** **٨٤٠** **٨٤١** **٨٤٢** **٨٤٣** **٨٤٤** **٨٤٥** **٨٤٦** **٨٤٧** **٨٤٨** **٨٤٩** **٨٥٠** **٨٥١** **٨٥٢** **٨٥٣** **٨٥٤** **٨٥٥** **٨٥٦** **٨٥٧** **٨٥٨** **٨٥٩** **٨٦٠** **٨٦١** **٨٦٢** **٨٦٣** **٨٦٤** **٨٦٥** **٨٦٦** **٨٦٧** **٨٦٨** **٨٦٩** **٨٧٠** **٨٧١** **٨٧٢** **٨٧٣** **٨٧٤** **٨٧٥** **٨٧٦** **٨٧٧** **٨٧٨** **٨٧٩** **٨٨٠** **٨٨١** **٨٨٢** **٨٨٣** **٨٨٤** **٨٨٥** **٨٨٦** **٨٨٧** **٨٨٨** **٨٨٩** **٨٩٠** **٨٩١** **٨٩٢** **٨٩٣** **٨٩٤** **٨٩٥** **٨٩٦** **٨٩٧** **٨٩٨** **٨٩٩** **٩٠٠** **٩٠١** **٩٠٢** **٩٠٣** **٩٠٤** **٩٠٥** **٩٠٦** **٩٠٧** **٩٠٨** **٩٠٩** **٩١٠** **٩١١** **٩١٢** **٩١٣** **٩١٤** **٩١٥** **٩١٦** **٩١٧** **٩١٨** **٩١٩** **٩٢٠** **٩٢١** **٩٢٢** **٩٢٣** **٩٢٤** **٩٢٥** **٩٢٦** **٩٢٧** **٩٢٨** **٩٢٩** **٩٣٠** **٩٣١** **٩٣٢** **٩٣٣** **٩٣٤** **٩٣٥** **٩٣٦** **٩٣٧** **٩٣٨** **٩٣٩** **٩٤٠** **٩٤١** **٩٤٢** **٩٤٣** **٩٤٤** **٩٤٥** **٩٤٦** **٩٤٧** **٩٤٨** **٩٤٩** **٩٥٠** **٩٥١** **٩٥٢** **٩٥٣** **٩٥٤** **٩٥٥** **٩٥٦** **٩٥٧** **٩٥٨** **٩٥٩** **٩٦٠** **٩٦١** **٩٦٢** **٩٦٣** **٩٦٤** **٩٦٥** **٩٦٦** **٩٦٧** **٩٦٨** **٩٦٩** **٩٧٠** **٩٧١** **٩٧٢** **٩٧٣** **٩٧٤** **٩٧٥** **٩٧٦** **٩٧٧** **٩٧٨** **٩٧٩** **٩٨٠** **٩٨١** **٩٨٢** **٩٨٣** **٩٨٤** **٩٨٥** **٩٨٦** **٩٨٧** **٩٨٨** **٩٨٩** **٩٩٠** **٩٩١** **٩٩٢** **٩٩٣** **٩٩٤** **٩٩٥** **٩٩٦** **٩٩٧** **٩٩٨** **٩٩٩** **١٠٠٠**

واخذ من اموالهم ويوحده على قلوبهم في اذانهم الارض فاقبضت الشمس النور كان اذ
 مقبلا عليه مصفيا اليه فقال له ادم اضع يديك على عيني فاقبضت يدهما
 فيه اذ غرت عينه وضعت يدهما ثم قال قدامك كذا الخربت معك في
 سنة اثنين وعشرين وسبعمائة من عيشتنا وهو المعروف بالهاصة وهما
 الرساقتان في يومه في الجاهلية وعنه يابها الفهم لنا ضيقة في كل ضيقة من
 الخلق فالأحرص منهم على الله وهم قوم صفارى وجميع الجزائر التي كانت
 حولهم على قلوبهم وعيونهم عشرين يوما وكذا في العرب وغيرهم صفارى
 ويتصل بالقبضة والنبوة وكلهم صفارى ويتصل بالرب وهم على رؤسهم فأنزل
 بهم ملائكة من السماء ولم يصف اليه الا فرج واليوم وعنه في كبره في الشام
 والشرق والجزائر من صفارى واتفقوا في انسابهم في الجاهلية وقبضت اليها
 التي كانت عليها ورضينا في الحاسب ولم نزل على ذلك حتى صارت الجزائر
 عظمى بحيرة الامم والنبوة في الجاهلية المدة والرساقتان واذن
 وصل اليه واربعين المراكب بها وقد سالتنا اننا اخذنا في هذه الجزائر
 والله ان هذه جزيرتنا لاصلها فيها ولا عرفنا وانا واثم في عرفتنا سوا فلما
 ارسيناها وصعدا البحار الى مشرفة تلك المدينة وسالنا ما اسمها فقيل هي
 المباركة فسالنا عن سلطانهم وما اسمهم فقالوا اسمهم الطاهر فقيلنا وارت
 سرير ملكه فقيلنا بل لاهم فقيلنا واين الزارع من الواجبة وبها صير
 شريح ليل في البحر وحضر عشرين ليلة في البر وهم قوم مسلمين فقيلنا
 من يقبض زكاة ما في الكلب لشريح في البيع والاتباع قالوا يحضرون
 عندنا في السلطان فقيلنا وامن عولنا فقالوا لا اعولنا بل هو في
 دارة وكل من عليه حق يحضر عندك فيسأل اليه فحقبتنا من ذلك وقيلنا لا
 نزلوا عليه قالوا بل فجاء معنا من دخلنا دارة فزايانا جعلنا
 عليه عبارة ونحته عبارة وهو مفرقها وبين يديه دواة يكتب فيها

من كتابه في الله صلى الله عليه وآله وسلم وحيانا وقاضاين
 اقبلتم فقلنا من كذا وكذا هذا الحكم سلون فقلنا لا بل فينا السلم والبرق
 والشارى فقالوا في الله في جزيته والشر في جزيته ويناخذ
 المسلم عن مذهبه في ذلك والشر في جزيته ويناخذ
 وعن ثلاثة منكم كانوا يهودا وقالوا الناس ما كانوا يهودا فزعموا
 في مناجيتهم فقال لهم سليمان واعلم انتم خنايع وامواكم على السلم
 العوس ولا يبرع منكم من يبرع من بانه ولسوله والواوي والواوياء
 ومن ذريته حتى يولدوا صلوات الله عليهم فضاقتهم الارض ولم يبق
 الا اخذوا لهم ثم قالوا يا اهل الكتاب لا معارضة لكم فيما معكم
 اخذت الجزية منكم فلما عرفوا ذلك ان امواهم معهم في الله ما كانوا
 ان يجعلهم الى سلطان فاجاب من لهم وقالوا لعل من هذا عن هذا
 للريان والناخذة هؤلاء هم قد عاشرناهم وصاروا رقة وما نحن ان
 تغلبت عنهم انما نكون معهم حتى نعلم ما سيفعلهم عنه فقالوا لريان
 والله ما اعل هذا الجوار من الميراث فاستأجرنا رانا وجرولا وقلنا انهم
 وسرنا ثلثة عشر يوما ليلا اليها حتى كان قبل طلوع الفجر لريان وقال
 هذه فاشد اعلام النهر وما يبرصا رجا صاقت فاستأجرنا حتى شاحي
 انها رقت من المدينة لم يبق الصيون احسن منها ولا اخف ولا القلب ولا
 ارق من اسمها ولا اظيع من هوها ولا اعذب من مائها وهي راية البري
 جبل من حجازين كانه لوف المصنعة عليها اسور الى ما يلي البحر والى الانهار
 مشرقه في وسطها فزيب منها اهل الدوزخ والاسواق وياخذ منها الحملات
 ومراجل الانهار ويرى البحر منى الانهار في ربح ونصفا وودنه وفي تحت
 ذلك الجبل يابتن المدينة واستجارها وزارعها عند الصيون وشارعها
 الاستجار لا يرى اطيب منها ولا اعذب ويرى الذيب والنبهة جبانا ووليد

وقلنا الفلع

قاصد

قاصد لعله دابة فيقع غير لما رصده ولا قطعت منه قطعة ولقي
 شاعرت الساع والمهوام رابست في عين تلك المدينة وبناذم
 فلا يريهم قانا في تلك المدينة وارض الى اليها وما كان يحجبهم
 الشواي والذباب من المارة يشويه الزارع صعدا في ايام مدينة
 عظيمة كثيرة الخفاف وثيقه الرية وفيها الاسواق الكثيرة
 والمعاشر العظيمة ويراها الخلق من البر والبحر واهلها الى الحسن
 قاصد لا يبرع منكم من يبرع من بانه ولسوله والواوي والواوياء
 حتى ان الملتحش لوجع المدينة يرقله من يستع منه حاجته
 اكلوا لريان والذراع فيبايعه عليها ثم يقول ايا هذا زنا انفسك
 فقلنا منكم من يبرع منكم ولا يبرع منكم لاف المقل ولا الفقيه
 واليقيب بعضهم بعضا واذا نادى للوقت الاذان لا تخلف عنهم
 تحلف ذكر كانا واني الا يبعي الى الصلوة حتى اذا قضيت
 الصلوة للوقت المفروض يجمع كل منهم الى بيته حتى يكون وقت
 صلوة اخرى فيكون الحال كما كانت فلما دخلنا المدينة وارسلنا
 بشارتها امرنا بحضورنا عند السلطان فحضرنا داره ودخلنا الى
 بيتان في وسطه قبة من قصب والسلطان في تلك القبة و
 عنده جماعة وفي باب القبة ساقية تجري فوافينا القبة وقد
 اقام المؤذن الصلوة فلم يكن اسرع من اعلان البتات بالناس
 واقامت الصلوة فقلنا بجملة جماعة فلا والله لم يفرط في اضع
 لله منه ولا الى جانبها الرعية فقلنا من صلى ما سر ما قلنا
 قضيت الصلوة التفت اليها وقال هو لاء الله وموت قلنا ثم
 وكما نعتية الناس له وبخا طبعهم يا من سلب الامم فقال
 على خير مقدم ثم قال انتم تجار واصناف فقلنا تجار فقالوا

فوق المسلم ومن حكم أهل الكتاب قلنا قلنا ان الاسلام فرق بيننا
 فبعضنا على بعضنا وكان معنا شخص يعرف بالقرى دونها
 من اهل الامم وسمعنا انه على من عبد المشا في قتال له ان رجل
 شافني قال فمضيت معك من الجماعة فلا كلمة الا من احسان بن
 عثيث فانه رجلها التي قتالنا انت فقول الامام قال نعم قال فانها
 بالناس ثم قال يا الله يا شافني فاحتم ما انت منهم بالجماعة قال نعم
 قال ما هو قال فزله تعالى فلهذا اودع ابناءنا وابناءكم فمنا
 وبناءكم فمنا وانتم كنتم تبتغون فمنا فمنا فمنا فمنا
 فقال يا الله عليك من ابناء الرسول ومن سافره ومن سافره فمنا
 وورثه فمنا يا الله هل طبعك اذ انك انما تبتغون فمنا
 والبقول والبطون دخلت تحت الكسا قال لا فقال يا الله فمنا
 الا في الايام والاضحى بها سواهم ثم قال يا الله يا شافني فمنا
 امه بالليل القاطع هل ينجت المتكلمون قال لا فقال يا الله عليك
 فمنا فمنا يا الله ليدبر عنكم اضواء البيت ويظهركم ليلهم فمنا
 نعم فقال يا الله عليك من عبيدك فامسك فقال يا الله ما عوقبها
 الا اهلها ثم بسط لسانه وتحدث بحديث اسقى من الشهام واقطع من
 العمام فقطع الشافني وعاقبه فقام عند ذلك فقال عزرا عمار بن
 صاحب الامر انب لي وسبك فقال انما طاهر بن محمد بن الحسن بن علي بن
 محمد بن علي بن موسى بن جعفر بن محمد بن علي بن الحسين بن علي الذي اراد
 انه فيه وكل شيء احصينا في امام مدين هو الله الامام الميراثي
 خن الذي اراد الله في حقنا ذرية بعضها من بعض فامسك سمعهم
 يا شافني نحن ذرية الرسول نحن اولاد الامم نحن الشافني فمنا
 عليه فامسك منه ثم افاق وامسك به وقال الحمد لله الذي بعثني بالاسلام

والجنان

والايمان تغلب من التقليد الى اليقين ثم امرنا باقامة العيانية
 فبقينا على كفاية ايام ولم يبق في المدينة الا من جاء اليها وحاشا
 فلما انقضت الايام الثمانية سأل اهل المدينة ان يقولوا لنا بالامانة
 فبقينا على ذلك فمضيت معك من الجماعة فلا كلمة الا من احسان بن
 الولاء لم يبق في تلك المدينة سنة كاملة فمنا وعثيثان
 تلك المدينة مسير شهرين وبعدها مدينة اسمها رانية سلطانها
 القاسم بن صاحب الامر مسير ملكها اشهرين وهي على ذلك القاعة
 وبعدها مدينة اسمها رانية سلطانها ابراهيم بن
 صاحب الامر بالحقاية وبعدها مدينة اخرى اسمها ظلم سلطانها
 صاحب الامر بن صاحب الامر مدينة دستانها وصيهاها شهران
 وبعدها مدينة اخرى اسمها غا طيس سلطانها هاشم بن صاحب
 الامر وهي اعظم المدن واكبرها واعظم دخلها وسير ملكها
 شهرية اشهر فيكون مسير هذه المدن الخمس والملكة مقدار
 سنة لا يوجد فيها الا تلك الخطط والمدن والصياع والنجار وغير ذلك
 الشيء القابل بالبراء والولاء الذي يقيم الصلوة ويؤتي الزكاة و
 يأمر بالمعروف وينهى عن المنكر سلاطينهم اولاد اسمهم
 يحكمون بالعدل وبه يأمرون وليس على وجه الارض لهم
 ولا جميع اهل الدنيا كفافا اكثر منه امنهم على اختلاف اللوان
 والحد اريب ولقد اقمنا عندهم سنة كاملة وروى صاحب الامر
 اليهم لانهم زعموا انها سنة وروى قلم يوقنا الله النظار اليه
 فاما دورهم ان وصان فانهم اقاموا بالامر من قربان ذرية
 وقد كانوا اسكنوا هذه المدن واهلها ودخلها سالنا عنها
 فقلنا انها عمارة صاحب الامر واستحاجة فلما سمع عن ذرية

لبيح

لناهما

ساحت نقش جهان لای چون از ایشان نام شهر و اولاد بر رسیدیم
 گفت این مدینه را مبارک میگویند و ملک آنرا طاهر میخوانند از تحت سلطنت
 و مستقر ملک است ملک مذکور است از قدیم گذشته و شهر است که از آن شهر
 میگویند و از آنجا تا باین شهر ده روزه راه است از راه دریای و بیست و پنج
 روزه از راه بر سر کفیم عامل و کاشان که از آنجا که از راه دریای و بیست و پنج
 و پنج آن گرفته شروع در معامله و مبادیه کنیم گفت که این شهر را که
 و احاطه می باشد و قریب است که چهار فرسخ خود را بر داشته بخانه واکه
 بر نرسد و تسلیم او کنند ما را دلالت نموده بمنزله او میماند و چون در
 آمدیم مردی را دیدیم صورتی صاف و صاف و صاحب حسن و جلال
 در زینت و لباس و موی که از پیش روی او میماند و عیال و بیرون از خانه
 دهقان و بزرگان و فاعده و قلمی بر دست گرفته و کتابی کشاده کنارش
 از آن وضع تعجب نموده سلام کردیم جواب داده و محبت گفت و از آن
 ما نموده بر رسید که از آنجا آمدید صورت حال خود تقریر نمودیم فرمود که
 همه شرف اسلام رسید این و توفیق و تقوی در این محله علیه
 ماله یافته اند که من بعضی از فقاریه و حضرت موسی و عیسی را بر آورده
 انقیاد احکام اسلام نموده اند گفت اهل ذمه جزیه خود را تسلیم نموده
 بودند و مسلمانان گرفتار کنند تا تخمین مذهب ایشان کنیم و عقیده
 ایشان معلوم نمایم پس بیستم جزیه خود و مرا و سه نفر دیگر که همراهی
 بودیم تسلیم نمود و وجود که نه تقریر نمود جزیه دادند بعد از آن
 بجهت استکشاف اهل مسلمانان یا ایشان گفت که حذیب خود را
 بیان کنید چون اظهار آن کرد و عقیده خود را نمودند گفتند
 ایشان را بر محکمات تمام عیار و نیاید و خود را ما از آنم خارج شما
 در دین اهل اسلام داخل نموده در مسلک خوارج انتظام دارید

وینا

وینا بر میانه و فرمود که احوالکم بحال المسلم المؤمن احوال شما بر من
 حال است بپرسید که هر که ایمان دارد بخدا و رسول حق و روی
 علی مرتضی و سایر اولاد و اصحاب از زمان مولای ما در زمین مسلمین
 نیست و داخل در خارج و مخالفین مسلمانان که از این سخن شنیدند و بجهت
 عقیده ناسک احوال خود را در عرض خبثت گفت دیدن ظاهر
 و خیر کردید و من و من تحبب تفکر برده لحظه در دریای لغوه و
 بخیر و مؤمنه میگردند و زمانی در میان بی پایان ناسف و
 خسران گرفته است که شد عاقبت از اولی مملکت است و ای از من
 که حقیقت احوال ایشان را بخدمت سلطان فرشته انجاعت پذیر
 شد شاید که ایشان را از این فرجی دوی نماید مسؤل ایشان بفر
 و بر رسید حکم فرمود که بزاهر روند و این ایة تبارک بود که
 لَبَّكُم مِّنْ هَآلِكَةٍ بَيِّنَةٍ مَا جِئَ اَهلَ اِسْلَامٍ بِرَبِّهِنِ الَّذِي بَعَثَ
 اِيْشَانَا رَا دَعِيْنَ مَلَائِكَةً خُشِنَ وَ بَرَكَتُنِيْ فَسَبِّحُوْهُم بِيَزْدُ ثَابِتًا
 اَمْرًا كَقِيَمِ كَمَدَنِيَّتِ كَه دَقِيقِ وَ جَابِلِيْنَ اِيْن جَابِلِيْم مَرُوْتِ بِيْتِ
 كَه اِيْشَانَا رَا دَعِيْنَ مَهْلَكَةٍ تَهَا بَلَا رَا دَعِيْنَ اَلْمَقَاسِ سَبْحَانِ سَبْحَانِ
 دَارِيْم كَه كَيْفِيَّتِ رَعَايَتِ خَاطِرِ اِيْن جَابِلِيَّتِ بَزَاهِرِ دَوِيْ و اِيْشَانَا
 اَمَّا دَوَا عَاثَتِ كَيْفِ نَا حَلَا قَمِ بَا دَرِ كَه دَوِيْ زَاهِرِ رَا دَعِيْنَ
 هَر كَزِيَانِ رَاهِ نَزْفَتِ مَا اَرَا نَ مَا يُوَسِّرُ دَعِيْنَ اِنْ بَعْضُ مَرْمِ اِنْ شَرِ
 كُنُوْ كَلَا يَهْ نَمُوْهَ بَا تَقَا اَهلَ اِسْلَامِ مَتَوَجِّهَ زَاهِرِ شَدِيْمِ دَوَا زَهْ
 شَا تَزُوْ دَرَا نَ دَرِيَا سَرِ كَرَا يَ كَشِيْدَ بَ حَوِيْ صَبْحِ دَوْنِ سِرْ مَطْلُوعِ
 مَعُوْذِ نَا حَلَا نَكِيْرَ كَمَتِ كَه شَامِ غَمْتِ بَا خَاطِرِ رَسِيْمِ صَبْحِ رَا حَلَا
 مَعُوْذِ و عِلَامَاتِ زَاهِرِ و مَنَابِرِ دَوَا نَ بَدَا شَدَا بِلَا دَرِيْ
 سَرُوْ حِيَّتِ بَكَا لَسَرِعَتِ دَوَا نَ شَدِيْدِ جَا شَكَا يَ بَشِيْرِيْ رَسِيْمِ

که هم در به نظیر آن دیده و هیچ کوششیه ان نشیند کما و خلاصا
 سلام است در باره او این و کوه و جنة عرضها السموات از منق
 ساخت او کما فی النسخ هم نه و روح افزا و عواش فرخ بخش و
 و کشتاب لذیذش و بخش و عواش و عواش و عواش چون این ملک
بیت خیم فلک نه و نه کنش ملک نشیند از بهر راز و پند و پند
 معش و این شهر کشتا مشرف بود بر دریا و فیما بین و کوه و کوه
 چون نقره بیضا حصاری از جانب بر و بر و بر و بر و بر و بر
 و در میان شهر اینها را کثیره یا کثیره جاری گشته و قناری و قناری
 مناز لقا ساق بد ریا رخته است و اینها قناری و قناری و قناری
 منسوخ و نیم و در طم و لذت چون کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
 و نباتات بسیار و مزمار و اینها و اینها و اینها و اینها و اینها
 و در میان اینها و میان کوهها و کوهها و کوهها و کوهها و کوهها
 الفت گرفته و زمینهای و کوهها و کوهها و کوهها و کوهها و کوهها
 دادی کناره گرفته یک بر کس از خودی و سیاح و هوام در میان
 ان شهرها مکره و ضرها ایشان بکسی نرسیدی پس چون از ان شهر
 گذشته بیدینه مبارکه زاهر و رسید به شهری دیدیم عظیم و در
 و فرخی چون جنتان عظیم مثل براسواق کثیره و متعه عظیم و متاهله
 اسباب عیش و فراغت و لذت و لذت و لذت و لذت و لذت و لذت
 و روز مردم ان از روی قواعده و ادب و عتق و خلافت و بر و بر و بر و بر
 و در امانت و دیانت و راستی و حقین چون در باره یکی متاعی
 خریدی و موزون یا موزونی **بیت** عونی یا عونی متر متر و در
 ان نشندی و عتق و موزونی که یا هذا زینت تفننک یا بیکه حرق
 برداشته و موقوف غنای و جیم معاملات ایشان چنین بود

و در میان ایشان کلام لغو و پیوده پیودی و از غیبت و غیبت
 و کذب و غیبه محتر و پیودنی و هرگاه وقت نماز و راسی حوز
 از ان گفتی همه مردمان از مردان و زنان و بچان حاضر شدند
 و بعد از وظایف طاعت و عبادت میان خود مراجعت نمودند
 و چون این شهر و دیار نظیر یارید و مروان سلوک و طرزان مردم
 متعجب شدند و بر خود خدمت سلطان مامور کردید بر سر آورد
 او در جای اراسته و در میان ان کتبها از قصب ساخته
 و در میان ان عمار عظیمه جاری گشته و سلطان در ان مکان بود
 و در ان وقت که و جبهه خدمت ان مکر خاخر و متابعت
 بر میان جان بسته در ان حالت مؤذن از ان وقامت گفته در
 ساعت ساخت ان بستان و وسیع و عرصه فصح از مردم ان شهر
 بر کردید و سلطان نامت کرده و مردم اقتدا و پیوده نماز جماعه
 کردند و در اوقات اوقات کمال بخش و خضوع مرغی داشتند بعد
 از ادای نماز سلطان عالیشان بجایان مادر و صدان التفات
 نموده فرمود که ایشانند که تازه رسیدند و داخل شهر ماکر و
 گفتیم بلی یا بن صاحب الامر شنیده بودیم که مردم ان شهر و بلاد
 خطاب و تحیت یا بن صاحب الامر میگویند حضرت سلطان زمار
 و لداری داده و تحیب عز و از سبب ورود ما با اینا استقامت
 نموده گفت انتم تقیا و قضیان در سلک تقیا و نظام دارید یا و خلا
 صفات و صیها نید ما بر من رسانیدیم که تا برانیم و بر خات انما
 و لسان سلطان میهمان پیران و مذهب و ملت ما بر رسید و پیود
 که در میان شما کدامند که مکر اسلام بر میان جان بسته او امر و نواهی
 ایمان را هتفا داشته اند و کدامند که در پیدای خلافت مانده

کشته

من انتقالی الی البقیه چون خداوندی که دولت عرفان نصیب من فرمود
خلعت از این پند و اندیشه که تلبیس و دغا بود بنیضایی
مکن و ساینده پستان سر و بدن و من و دوا و رفیق
آنچه بوده سیاست نمایند و کمالی از دوا و کار امر
ش هشت روز بر مایل بود و احسان آن شام از
آن بود و همه مردم آن شهر و دهان بام بود و بخت ما آن
بخت و مهر باقی کف و در سبب نژاد بود و در
او جمله فرشته سرشت حق نازل و من و خدیجه امراست و بعد
از هشت روز آن فرشته در و حق استند که ما را سیاست و کفر و
ما سواد ایشان بکمالی ناپی و بجهت پروا نیست و فتنه و سیاست
ما پداخته نهایت مردی بر روی محمد اشرف و تکیه کمالی صاحب سا
بوده است بمجامع الذرف و ملائکه شهنیه ما را سیاست من و در طول عمر من
آن شهر پرورد و ده ماهه بود و سوار رفتن دقان بکمر از دوماه قطع شد
ان بنیض و سکنت آن شهر بود که از این شهر کشته شد و بنیض است راقیه
نام و بیلی و کادق قاسم نیز صاحب الامارت و طول عمر و خان بزیار
این شهر و مردم آن بحسب خلق و خلق و صلاح و سداد و دهافت و
فرمان داد ما است مردم این شهر بکبر و در پیش محمد بکبر و در کمال این
شهر نام ضایه و سلطان آن ابی محمد بن صاحب الامر و صاحبان آن شهر است
همه در پیشهای دین و در پیشه دانسته اینان ظاهر و سواد و کمال
بن صاحب الامر و در حواله آن شهر است خط و صیباغ کزیم که طریقه
و عرفان و دما و دهشت و متی و می و در پیش محمد بکبر و در کمال این
آن قاسم بن صاحب الامر است و ما است طریقه و عرفان چهار ماهه است
و در حواله آن مزایه کیم و ما است طریقه و عرفان چهار ماهه است

[illegible]

بجده کتب الله له ثواب الفحقة مقبولة والصفحة مقبولة وفقر
 له ما تقدم من ذنبه وما تأخر وان امام حجة صادق ع مرويت
 که هر که زیارت امیرالمؤمنین ع کند در حال که شناسا باشد به
 حقیقت او که در آن وقت سرش بکمر برده شود و خضوع
 و افتادگی و مذلت و خوارگی و سجده کند بر او و در سجده
 تشهد بگوید و در او را اینده پیش گوید ان کلمات حقه و اینده
 بعد ازین کند و بعد از آنکه او را در مقام استیلا این کلمات است
 تلاوت بخواند و اینده و اسان کرد اندر روز سانس کرد و او را
 استقبالا و کند در شکران پس چون بر سر درازد و در سجده
 کند اول تا که او را بختی از سر استیلا اگر چهار مرتبه زیارت
 او کند و اگر بعد از آن رو کند بر پیشانی او و هر که زیارت
 حسین ع علی در حال که شناسا باشد حقیقت او پس بگوید
 تعالی تعالی تعالی هر روز و جمعه و در او را اینده پیش گوید
 کرد ما کنایات و اینده بعد ازین و ان امام ثامن عین ع مرويت
 که ان کلمات عهدیه و اینده اولیا نه و شیعه ان من قام او یا یکنه
 و حقن الدماء و زیارة قبرهم فمن زادهم زینة فی ذلک و شفا
 لما رغبوا فیهم کما انهم شفعا و هم فیما لیسوا و انیت که هر که
 اما بنی بعد ازین و بعد ازین در کربلا و حیدر و حیدر و حیدر
 و فایان عهد و بیکری و اینده ان عهد و پیمان زیارت قبر دایم است
 هر که زیارت کند ایشان را بر وجه رحمت و شوق و در زیارت ایشان
 و قد یقرون در دعا اینده و غایت کرده ان در ان ایام ایشان
 شفعا ان ایشان باشند در روز قیامت و ان امام حجة صادق ع
 علیه السلام مرويت که هر که شوقا زیارت قبر حسین ع علی علیهما السلام

بالعهد

فان ایتانه مقترن علی طعن من یطعنون به بالامامة من الله عز وجل
 یقینا هر کس شیعیان ما را این زیارت حسین ع علی علیه السلام زیارت او
 زیارت بر هر وجه که خواهد و در آن وقت سرش بکمر برده شود و خضوع
 حق تعالی و در آن وقت سرش بکمر برده شود و خضوع و افتادگی
 و مذلت و خوارگی و سجده کند بر او و در سجده تشهد بگوید
 و بعد از آنکه او را در مقام استیلا این کلمات است تلاوت بخواند
 و اینده و اسان کرد اندر روز سانس کرد و او را استقبالا
 و کند در شکران پس چون بر سر درازد و در سجده کند اول تا
 که او را بختی از سر استیلا اگر چهار مرتبه زیارت او کند و اگر
 بعد از آن رو کند بر پیشانی او و هر که زیارت حسین ع علی در
 حال که شناسا باشد حقیقت او پس بگوید تعالی تعالی تعالی
 هر روز و جمعه و در او را اینده پیش گوید کرد ما کنایات و اینده
 بعد ازین و ان امام ثامن عین ع مرويت که ان کلمات عهدیه و اینده
 اولیا نه و شیعه ان من قام او یا یکنه و حقن الدماء و زیارة
 قبرهم فمن زادهم زینة فی ذلک و شفا لما رغبوا فیهم کما انهم
 شفعا و هم فیما لیسوا و انیت که هر که اما بنی بعد ازین و بعد
 ازین در کربلا و حیدر و حیدر و حیدر و فایان عهد و بیکری و اینده
 ان عهد و پیمان زیارت قبر دایم است هر که زیارت کند ایشان را
 بر وجه رحمت و شوق و در زیارت ایشان و قد یقرون در دعا اینده
 و غایت کرده ان در ان ایام ایشان شفعا ان ایشان باشند در روز
 قیامت و ان امام حجة صادق ع علیه السلام مرويت که هر که شوقا
 زیارت قبر حسین ع علی علیهما السلام

میگویند بلکه حق سبحانه و تعالی او را در میان کرمه و ذریه که او را در میان خود بایست
حق سبحانه و تعالی در میان صفاتی که در حق او بوده و در حق
بود بر او حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
نمیگویند باین رسول حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
را حق بوده و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
بود حق را در میان ایشان بزرگوارتر از حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
بجایست آنکه حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
که این حال را مشاهده و حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
شد نه عزیزان امامان دیگر و نیز در ان کتاب با سبب این حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
در اوقات و شبها و روزها و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
تعالیه و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
او را حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
مقتول است ظلم و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
استحب و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
بجا نبیند حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
شد بزرگوارتر از حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
غریب هر که را در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
او سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
در اوقات و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
فی غایت حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
شما لا و عندنا و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق

ذرات میگویند بلکه حق سبحانه و تعالی او را در میان کرمه و ذریه که او را در میان خود بایست
با شد از ذرات است و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
از احوال و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
اعمال از احوال و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
چپ دوم و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
ان حق و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
که او را در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
تعالیه و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
شد نه عزیزان امامان دیگر و نیز در ان کتاب با سبب این حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
در اوقات و شبها و روزها و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
تعالیه و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
او را حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
مقتول است ظلم و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
استحب و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
بجا نبیند حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
شد بزرگوارتر از حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
غریب هر که را در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
او سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
در اوقات و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
فی غایت حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
شما لا و عندنا و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق

ذرات میگویند بلکه حق سبحانه و تعالی او را در میان کرمه و ذریه که او را در میان خود بایست
خدا را در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
عزیزان و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
نظام خود میفرموده و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
کرده و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
مکرر حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
است و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
از حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
علیهما که در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
مختلف الملائکه و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
ان یعنی فی الموضع و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
از ان یکدیگر و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
ملائک که از اسمان بان توکل کنند و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
روان تا آنکه صور دیده شود گفتند یا بن رسول الله که در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
تبعه باشد در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
لجنة من ذراتی فی تلك الجنة مکان کن ذرات رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم
علیه السلام و گفتند یا بن رسول الله که در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
عمره و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
از موضع که محل اهل بیت است و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
سود که ان تبعه و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
من کن ذراتی فی تلك الجنة مکان کن ذرات رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم
حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
من و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق

ذرات میگویند بلکه حق سبحانه و تعالی او را در میان کرمه و ذریه که او را در میان خود بایست
مردان و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
قبضت من الجنة و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
که میان مردان و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
هر که در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
مکرر حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
مکرر حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
الحق و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
کسی که در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
شما را با ما است و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
خدا را در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
از حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
کشفتم که من حیرانم میان آنکه ذرات قبرانی عباد الله الحسین
کم و میان ذرات قبرانی عباد الله الحسین و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
فرموده که ان ذراتی فی تلك الجنة مکان کن ذرات رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم
چشم و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
فرموده که ان ذراتی فی تلك الجنة مکان کن ذرات رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم
بنیاد ان ذراتی فی تلك الجنة مکان کن ذرات رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم
میگویند باین ذرات و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
او عباد الله و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
که در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
منا لا و عندنا و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق
مردمان مکرر گفته شد است و در حق سبحانه و تعالی در حق او بوده و در حق

چنانچه در هشتاد و نه سال از اعراسه و ایت کرده که من
از ابو جعفر محمد بن علی علیه السلام پرسیدم که چیست با و انش آنکه پدر قتل
ن یازد کند و خزان من فرمود که لایق فایده الحقیقه و الله هشت است
چنانچه او کند هشت است بخیر است که از آن **حدیث** جابر بن مرد
جعفی روایت کرده که من پرسیدم از رسول خدا و در شهادت انبیا ابو جعفر
محمد بن علی بن الحسن بن علی بن ابی طالب علیه السلام که فرمود که حدیثی است که
علی بن الحنفی بن عن سید الشهداء علیه السلام روایت کرده که ابو صیاد
المؤمنین علی بن ابی طالب قال قال رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم
ستون نفعی است از خراسان ما را زها که هر یک از آنها را که از شما
و لایق است الاغزانه فرموده یعنی حدیث کرده و این حدیث از سید
از سید الشهداء محمد بن علی از سید او صیاد امیر المؤمنین علیه السلام روایت کرده
که گفت رسول خدا صلی الله علیه و آله فرموده که هر که از شما
شود بازه از انام من در نه خراسان هیچ عذری و اندوهنا که زیاده
او نکند مگر که حق تعالی هم و اندوه را از او باز سازد و هیچ کس نمی کند
مگر که حق تعالی از او باز نهد **حدیث** جابر بن مرد روایت
کنده که من از ابو جعفر محمد بن علی علیه السلام سوال کردم از مردی که احرام
گیرد بجهت الاسلام پس هیچ شیخ و عمری بجای آورد بعد از آن بعدینه
اوید و سید عالم را زیارت کند و بعد از آن نزد امیر المؤمنین بر آید و
داند که او امام مقرر از طاعت است به خلفان و با بر حق تعالی است که
بان در عهد امتحان رسید پس سلام کن بر روز زیارت بجای آورد
آنکه نزد ابو عبد الله الحسین علیه السلام بر سر میخیزد و بگوید
ای الحسن موسی الحاکم نظم سلام که نصیب من است و خود درود و چون سال
دیگر برسم حج در صد و حق تعالی او را استطاعت داده باشد که بان

بک

مگر درود و حج و عمره بجای آورد و قاعد کن زیارت رسول خدا ص و امیر
المؤمنین و امام حسن و امام حسین می کند بطریق بالا گفته ایا نزد
رسول خدا و اشکری باشد یا آنکه بپایان جلد و بر زیارت برود و اگر
شود فرمود که باقی خراسان و فیصله علی افضل و لکن هذا محجوب
ولا ینبغی ان یقبلوا هذا الا بعد ان یسألوا عن علی و علیه السلام و یسألوا عن
مشقة علی امام محمد بن علی و فرمود که خراسان درود و سلام کند بر پدر
من و این است که از حدیث و یکن یا بد که این زیارت در ماه رجب
باشد **حدیث** جابر بن مرد روایت کرده که من پرسیدم از
امام علی علیه السلام که میفرمود ما را از حق تعالی اولیا و عمارت حق
الاستیفاء و یروا لایق است هیچ یک از دوستان من هرگز زیارت نکند
در راه حق که عارف و شناسا باشد بحدیثی که من با امامت مگر که
در روز قیامت او را شفاعت کنم **حدیث** جابر بن مرد روایت کرده که من پرسیدم
روایت کنده که من از امیر المؤمنین علی بن ابی طالب علیه السلام پرسیدم
که هر مرد سقیل جگر من و لایق با رض خراسان باشد ظالم است
اسم و اسم ابیه اسم این مردان الا من زاره فی غرضه عفر الله
ذنوبه ما تقدم منها و ما تأخر ولو کانت قبله و ما تأخر و قطعت
الاصطار و ورت الا شجاع یعنی درود باشد که گفت شود مردی
از فرزندان من در خراسان بر سر از درو ظلم و ستم نام او نام
من باشد و نام پدر او نام من باشد و هر که این معنی و می آگاه باشد که
هر که زیارت او کند و عزیمت او را بیاورد و حق تعالی او را عاف
او را عافه پیش از آن کرد و بپوشان کند و اگر چه مانع نماند و شایسته
باشد و قطره های باران و بر کاه میخیزد **حدیث** جابر بن مرد
خبر می دهد که من از امیر المؤمنین جعفر صادق علیه السلام فرمود که قیل

بما لا يهتم وهو سوا عليا بقدرتهم جزين است که هر زمان از خود ده
که با این خطرات ایشان نمایند یعنی در خانه که همیشه از اسد کوهی آن
شد حاضر می بودند و اگر آن کشتن می یافتند در دما و ما را بجز
دست می آوردند و فرست و یاری خود
که می داشت
حدیث سی و چهار
عجبت که در حدیثی حکایت دعیل
ذکر کرده باین طریق که عبدالمطلب از جمیع عرب روانه کرده که و علی
بن ابی طالب را که از اشعار بنی سعد بود آن را از ابی طالب می شنید و می شنید
آمد در و رو گفت یا بن رسول الله من و حق شما که اهل بیت
رسول خدا باید قصیده گفته ام و سوگند می خورم که اگر
هیچ کس سخنانم بشنود آنکه بدو حق آن حضرت و حق بنی ابی
من شروع کردم و آنرا بدو حضرت خواندم تا باین رسیدیم
از بنی هاشم می فریاد می شنیدیم و اید بهم می فریاد می شنیدیم
یعنی می فریاد می شنید و حق اهل بیت حضرت رسالت و اوصی
الله علیه و آله و دیمان محافل آن و دشمنان قصیدت یافته و
دشمنان ایشان از غنیمت و حق خودشان برآفتاده مراد باقی
فراگشت و غیر آن که در شان بود و محافل معاندان را از
ایشان اتقاع کرده و خود مصروف شدند امام مظلوم علیه
السلام چون این بیت از دعیل شنید بگریست و بر وجهی که آب
چشم بر رخساره مبارک او روان شد و فرمود صدقت یا
خزاعی راست گفتی ای خزاعی و چون دعیل باین بیت دیگر
رسید که شهادت خدایت والله و امام سید و ائمه آل و
الامین بعد وفات نعمی بهر کسی که من میترسم در دنیا از تو

شاید که آن اتفاقیت علی بدختر و کردار فاضل بنحو دوامیدوار مر
از حضرت عفو گذرید و در حقن رحیم اینچنان فرمود و اوقات آنجا که
از و بجا ندهد و وقت وفات حقن استی بد میکند
رسید حضرت فرمود که اسکنان
از قریح و زنیفات که منکر است
این قضیه که بیست و نه مرتبه امام حسین علیه السلام
در کربلا عزت و امان و دوست و محبت اینها بخوارده میشود و آن
امانت که امام حسین علیه السلام بن بخت نداد و وفات عشتار
نشد و وفات حقن و امان کرد میدی زنده و زنده شود و رحمت کرد
میان سکون که کربلا افتاده بود و جان مبارک کن از زمین اطمینان یافت
که به کربلا شطرنج است اذ لا طیفة فی الدنیا الا محمد و احریت مع العنی
و الوجانت ای ظاهران حکام که بعد از این حالت چنانچه بروی
خود میزد و بروی خود را میزد و روان میکرد ایندی است که
و ابر حصاره مبارک خود شهر افاضل قوی باینه الخیر فانی بنحو
معنویت بارض فلات اعطاه و اذ دختر کردید خیر انشیر و بخیر
که یکون پس فرمود و ندید که بر سر ارکان اوج عزت که در زمین کربلا
تجاک مذلت افتاده اند حضرت امام حسین علیه السلام از بسیاری کردید و درین
بطاعت شد چون باین بیت در سر بر میخیزد و فتنه زد
توضیحا الرحمن فی الفرائض یعنی تفرقه بران مفاصل است در فضا
است برای نفس پاکد از ذوق گناه که هر قدر مقام موسی علیه السلام است
که نفس و شهید و غیره بیفهمان شدند حق تعالی که او را در هر فضا
عین سرشت در آرد امام رضا علیه السلام فرمود که ای خدای مصلحت هست که من
دوست دیگر برین فصدیه تو بنیام و دو طرفه دیگران الحاق کم کنت

فست و حرمت و قبل بیرون بیرون آمدن از آنجا که در آن
 در آنجا که ایشان جوانی و عطا یا و خلعتها و هدایای
 است بشیوه که حضرت امام جبه مبارک خود
 آنجا که با سبب را بپوشا هر دو بیارید
 و بیرون از آنجا که در آنجا که در آنجا که
 این بیرون نکرد و بیرون از آنجا که در آنجا که
 او بیرون از آنجا که در آنجا که در آنجا که
 آنجا که در آنجا که در آنجا که در آنجا که
 هر دو بیارید بیرون از آنجا که در آنجا که
 جامه را با او و صدق با آنجا که در آنجا که
 را با او و صدق با آنجا که در آنجا که
 آنجا که در آنجا که در آنجا که در آنجا که
 او آمد و صدق با آنجا که در آنجا که
 امام دانه هر دو بیارید بیرون از آنجا که
 بالائی آن صدق با آنجا که در آنجا که
 بیارید بیرون از آنجا که در آنجا که
 دنیا را محتاج شوی و در آنجا که در آنجا که
 او را دوست میداشت و در آنجا که در آنجا که
 چشم راست او را و در آنجا که در آنجا که
 دارد که سالی به سالی در آنجا که در آنجا که
 بیارید که آنجا که در آنجا که در آنجا که
 از آنجا که در آنجا که در آنجا که در آنجا که
 چون صبح بگردد و چشم شفا یافته و روشن تر و عزیز از آنجا که

بجست

ند و نوشت که در آنجا که در آنجا که
 خروج امام لا اله الا الله و لا اله الا الله
 حق و باطل و بیرون از آنجا که در آنجا که
 الامر را که بلا شک و شبهه بیرون از آنجا که
 نماز و امامت بیرون از آنجا که در آنجا که
 از بیرون از آنجا که در آنجا که در آنجا که
 بیرون از آنجا که در آنجا که در آنجا که
 این بیرون از آنجا که در آنجا که در آنجا که
 و این بیرون از آنجا که در آنجا که در آنجا که
 او بیرون از آنجا که در آنجا که در آنجا که
 تا آنجا که در آنجا که در آنجا که در آنجا که
 کسب و پیدا که در آنجا که در آنجا که
 بیرون از آنجا که در آنجا که در آنجا که
 و عالم را از آنجا که در آنجا که در آنجا که
 الحسن و دینا الحسن و دینا الحسن و دینا الحسن
 او بیرون از آنجا که در آنجا که در آنجا که
 عذرا که در آنجا که در آنجا که در آنجا که
 اندر بیرون از آنجا که در آنجا که در آنجا که
 میگردد و زما و عینیت او را و از آنجا که در آنجا که

نارغ شود و اگر پیش از زیارت
 همه الله بعد از استسقاء غسل بر
 نشو و مخصوص زیارت کنند
 شد **دوم** ایستادن بر روی
 در دخول در روضه هیکه
 و در که علامت رخصت دخول
 است و اگر نه افضل آنست که بان حالت ایستاده باشد تا رقت او بد
 دهد و بیکه مقصود اصل حضور و حالت بر روی زمین بر حالت ایستاده
 بروانان شود و چون خواهر که داخل روضه شود باید راست دل
 پیش قدم و چون خطه که پروان آید و باید چپ پیش قدم ایستاد
 نزد قبر مقدس محدود زبان چسباید و اینکه گوید که ادب آنست که
 دور باید ایستاد و زیارت باید کرد محض و هم است و وقت و عبادت
 ندارد چه نفس صریح واقع شده که نیکه برقی کردن و از این بویرون بخت
 است **چهارم** آنکه از روی قبر قدس سر آورد و پشت بقبله کند و در حال
 زیارت پس سرخ راست بر صندوق قدس بگذرد و در فراق از زیارت
 و بتفرع و زارت
 در حال که بود
 خود کرد آن و بعد
 بقبله کرده دعا کند
 زیارت کردن بر طریق
 مستقیم است و کافیت حاضر شد که از زیارت پس اگر زیارت بفرماید
 صلوات علیه و آله نماز را در روضه بکند و اگر یکی از این معصومین
 باشد نزد سرین قبر و از علمای امامیه رخصت واقع شده که دوی

قبر سلام کردن امامین
 زیارت
 نماز زیارت کردن
 نارغ شدن ۴۴

بفر

بمنقبات خیرات و باقی زیارتان او
 بجا رفته قن زاره مسلمی لایحه
 بدر بعضی این سرین در زمین خمریت
 در حالی که متفاد او را بایش و او را
 وی نزد خدای محیی شهدای بدر را

حدیث سی و ششم محمد بن فضل

علیه السلام فرمود که از پنج بیاع تحت امان الله من الخوف ایام الطوفان البیت
 المحمود فرقی الله الله و الخوف و کربلا و طوس یعنی در وقت طوفان پنج
 چهار رفته نه زمین بدرگاه الهی بنا لید و در واکر هفترازانکه عرق شوند
 بکویت المحمود که در وقت طوفان خفتند اسکان بود دوم زمین
 عنک که خورشید شرف است که مدفن امیر المؤمنین است سوم زمین کربلا
 که درون سید الشهدا حسین بن علی است چهارم زمین طوس که مدفن
 ابوالحسن علی بن موسی الرضا است و از این حدیث معلوم میشود که این چهار
 بقعه افضل بقاع ارض اند و عبادت و زیارت این چهار موضع افضل از
 جمیع عبادات و زیارات است در عین حال پس ثواب زیارت اینها از حد
 حصص تجاوز می نماید **حدیث سی و هفتم** از ابی عامر و اعطاء اصل حجازی
 که او از امام جعفر صادق روایت کرده و او از پدرش جعفر بن محمد که
 رسول صلی الله علیه و آله و سلم فرمود که **ثانی** الله جعل قبر را قبر
 و لذلك بیاع من بیاع الجنة و عبادت من عبادت الله و ان الله عز وجل
 و کرب نجبا من خلقه و صنف من عباد الله و حق الله و حق الملائكة و الملائكة
 منکم فی عزت نبی و کرم و بکرم و زیارتها تقریباً منکم الملائكة و مودة
 منکم رسول الله و اولیاءه علی الخصوص و من شفاعتی و الوار و من حوزتی
 هم و قاری و حوزتی علی الجنة یعنی ای ابوالحسن حق باقی که اینده ۴۴

این باشد چه زیادت
 قبول و سر سپردگی
 باینکه از فارغ شود
 حرمت صاحب قبر قدس و

[illegible]

كمال الزيارات هذا
 الملك العزيز الوهاب على يد الفقير الحقير
 محمد ناصب بن ابو القاسم النضرى
 في يوم السبت ثامن عشر
 شهر ربيع الثامن سنة

[illegible]

